Nr. 10 - iulie 2008 - Pret 8 lei

Sci-Fi magazin

INTRUSUL

Connie Willis

Premiul HUGO 2006

CALEA CRUCII ȘI A DRAGONULUI

George R.R. Martin

Premiul LOCUS 1980

Will McIntosh

Laird Long

Ciprian Mitoceanu

Ken Wharton

Gene Wolfe

www.sci-fi.ro

COLECȚIA POVESTIRILOR ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE

SCI-FI Magazin

Editor:
Mediapress ® Botoşani

Director:
George Lazăr

Redactor şef:
Cătălin Moraru

Traducători:
Emanuel Huţanu
Mirela Oniciuc
Cristina Olariu

Tehnoredactare:
Corneliu Rusu

Ilustraţia copertei:
© Janos Miklos

Fandomul şi societăţile secrete

de Nicolae C. Ariton

Nicolae C. Ariton este profesor de franceză la Tulcea şi fost redactor al Jurnalului SF.

Confreriile secrete ca Francmasoneria, Prioria din Sion, Ordinul Mistic al Templului Rozacrucian şi chiar Cavalerii Vinului au atras întotdeauna atenţia oamenilor, stârnind curiozitate prin misterul care le înconjoară, ostilitate din partea statului şi bisericii şi, de multe ori, ură.

Despre Fandom-ul SF*, numai de bine, el este perceput, în cel mai rău caz, ca o grupare de ciudaţi la care le place până la extaz genul* science-fiction*. Şi atunci, de unde până unde, o legătură între două tipuri de grupări de oameni atât de diferite ca preocupări şi interese?*

Pentru a înţelege mai bine fenomenul, vom face un scurt istoric al Francmasoneriei, indiscutabil, cea mai cunoscută societate secretă şi cu o structură asemănătoare celorlalte. A apărut pe la mijlocul secolului XVII, împrumutând structurile şi ritualurile de organizare de la constructorii de biserici medievali, foarte secretoşi în păstrarea unor metode de calcul şi execuţie arhitecturală, lojile masonice au intrat destul de repede în conflict cu monarhiile absolute ale vremii, care vedeau în aceste frăţii secrete, cu ritualuri ciudate, un potenţial duşman al statului. Nu după puţin timp, biserica se alătură şi ea statului în ponegrirea francmasonilor, acuzându-i de lucrătură diavolească, luând în considerare elementele iudaice din simbolistica masonică, precum şi spiritul liberal şi ateu al unor fraţi masoni. Pentru a-şi agrava şi mai tare situaţia, unele loji masonice au afirmat că sunt moştenitorii

Ordinului Cavalerilor Templieri, referindu-se la spirit şi tradiţie, dar duşmanii şi-au adus aminte imediat de regele Franţei, Filip cel Frumos, care-i căsăpise în masă, pentru a le putea confisca uriaşa avere, dar nu reuşise să găsească niciun franc de aur din aceasta, considerându-se că templierii îşi ascunseseră comoara, care acum intrase în posesia masonilor.

Combinaţia acestor trei elemente s-a dovedit a fi un excelent combustibil pentru autorii scenariilor de comploturi mondiale, în care confrerii secrete activează cu hărnicie pentru a stăpâni lumea. Şi ce exemplu poate fi mai elocvent decât francmasoneria, care îndeplinea toate condiţiile unui asemenea scenariu: erau intriganţi, secretoşi, atei şi aveau şi banii templierilor pentru a-şi realiza ambiţiile.

Dacă citeşti cu atenţie istoria modernă a masonilor, lucrurile sunt departe de a fi aşa, chiar dacă şi unora dintre membri le face plăcere toată această suspiciune şi ostilitate care le înconjoară organizaţia. Din primele pagini de istorie ale apariţiei primelor loji, se observă clar că membrii acestora erau în proporţie de 99% medici, avocaţi, profesori, funcţionari, adică intelectuali, persoane inteligente, capabile şi înzestrate cu spirit de aventură, pe care poziţia socială nu avea cum să le-o satisfacă. Nemulţumiţi de starea lor socială, situată undeva la mijlocul dintre nobili şi burghezi, o parte dintre aceşti intelectuali cu spirit de aventură au găsit în rândul confreriei masonice un spaţiu unde să-şi trăiască visele în ritualuri complicate, grade militaro-religioase, uniforme, spade şi foarte multe simboluri oculte. Când din rândurile lor au început să se desprindă personaje, precum George Wasinghton, John Adams, Nicolae Bălcescu... ţelul era atins: masonii mulţumiţi că reprezentanţii confreriei ajunseseră pe culmi atât de înalte, duşmanii lor şi mai mulţumiţi pentru că scenariile lor privind comploturile francmasonice se împliniseră în dovezi concrete.

Concluzia mea este că masoneria reprezintă o formă fără fond, excelent organizată şi care atrage elitele prin

ritualuri complicate, simboluri oculte şi prin foarte mult mister.

Discutând în continuare despre Fandomul SF *şi păstrând tonul primei părţi a acestei disertaţii, putem spune despre acesta că este o confrerie a fanilor sf. Din punct de vedere istoric,* fandomul *a apărut în 1934, când lui Hugo Gernsback, cel care înfiinţase şi prima revistă sf* „Amazing Stories”*, îi vine o altă idee genială: formarea unei organizaţii care să coordoneze activitatea tuturor cluburilor de SF, „Science Fiction League”.*

Etimologia cuvântului fandom *rezulta a fi combinaţia dintre cuvintele* „fanatic's domain”*, adică teritoriul unor persoane pasionate şi care apreciază sf-ul cu un sentiment dominant şi exclusiv. Teritoriul fanilor este considerat de aceştia a fi straniu şi miraculos. Marele avantaj pe care îl oferă* Fandomul *este acela că orice fan poate să găsească alte grupuri de indivizi asemănători cu care să comunice în acelaşi limbaj (ce include o serie de termeni speciali, indescifrabili pentru profani), de asemenea, poate să stabilească un raport concret, esenţial, bazat pe un interes şi un sentiment în acelaşi timp, adică genul* science-fiction*. Toate acestea au o foarte importantă consecinţă: graţie fandomului, pasionaţii de SF pot să-şi cultive interesele într-o activitate socială renunţând la o viaţă solitară.*

FIAWOL: „Fandom is a Way a Life”, ceea ce înseamnă „Fandomul este un stil de viaţă”. Acest cuvânt a reprezentat, la începutul secolului un gen de parolă pentru pasionaţii de science-fiction*: cine nu cunoaşte adevărata semnificaţie a expresiei „FIAWOL” nu putea să intre în Fandomul SF şi nu putea fi considerat un adevărat fan al literaturii. Pe lângă FIAWOL, expresie deja clasică a limbajului fandomic, a apărut şi FIJAGH, emisă de contestatarii spiritului clasic al genului, aceasta fiind acronimul la „Fandom Is Just a Goddam Hobby”. Cea mai mare parte din acest limbaj fusese introdus în anii '30 de către Forrest Akerman sau a derivat din acesta. Metoda de lucru fusese de fapt prescurtarea unei combinaţii mai lungi de cuvinte, de genul „fanatic magazine” (fanzine) cuvânt ce*

a reuşit să pătrundă şi în dicţionare, precum „Oxford English Dictionary". „Fanac" reprezintă „fan activity", deci activitatea fanilor, „sercon" înseamnă „serious and constructive", „serios şi constructiv". Mai puţin cunoscut este „egoboo", însemnând „ego boost", exprimând satisfacţia devenirii unui nume cunoscut în fandom din motive science-fiction.

Din fericire sau nefericire, aceşti termeni şi-au pierdut de-a lungul anilor aerul misterios şi maniaco-secretos, devenind cuvinte obişnuite, precum „fanzine", „newszine", „prozine" etc., iar altele dispărând cu totul din limbajul fanilor. Cauza neimpunerii acestui limbaj criptic este acela că fanii SF erau interesaţi mai mult de fondul existenţei Fandomului*, respectiv genul sf, sub toate formele lui şi mai puţin de forma relaţiilor dintre fani şi, lucrul cel mai important, faptul că pasiunea care îi reuneşte pe aceştia nu este decât un mijloc de manifestare şi nu un scop în sine.*

Cuprins

Puţin probabil

Will McIntosh

Este profesor de psihologie la Georgia Southern University şi locuieşte în Savannah. A absolvit Clarion în 2003 şi de atunci a publicat treizeci de povestiri în mai multe reviste de profil.

Povestirea care urmează, publicată în Asimov's, are o idee incredibil de simplă, din care a ieşit ceva uimitor. Este legată de statisticile ciudate pe care le vedem publicate zilnic în ziare. Dacă interconexiunile dintre faptele statistice aparent fără legătură ne pot face viaţa mai bună şi mai sigură? Ce ar trebui să facem pentru asta, care ar fi următorul pas?

————————————

Femeia cercetă restaurantul în felul acela în care o fac oamenii atunci când trebuie să întâlnească pe cineva despre care nu au decât o descriere vagă. În cazul de faţă, ştia despre Samuel că avea aproape şaizeci de ani şi că trebuia să poarte o geacă de blugi. Samuel îi făcu semn cu mâna. Îl văzu şi se îndreptă spre separeul lui.

Era slabă şi avea părul roşcat, întretăiat de şuviţe vopsite în alb. Deşi avea sânii mici, arăta, cumva, foarte sexy. Dar acum nu era vorba de o întâlnire de dragoste.

— Bună, Samuel, spuse în timp ce se aşeză pe scaunul din faţa lui. Îşi strânseră mâinile peste masă.

— Bună, Tuesday, mă bucur să te întâlnesc, în sfârşit.

Urmă un moment ciudat, de tăcere. Ce naiba poţi să spui într-o astfel de situaţie? Dar, la o adică, mai fusese cineva vreodată într-o astfel de situaţie?

Fură salvaţi de chelneriţa ce purta şapcă de baseball, iar la spate avea o codiţă ştrengărească. În timp ce fata comandă, Samuel încerca să-şi găsească cuvintele.

— Îţi vine să crezi? Toată chestia asta e incredibil de prostească.

— Chiar aşa? îi răspunse Tuesday, scuturându-şi pletele roşcate. Adică vrei să spui că nu crezi în numinos[1]?

Samuel zâmbi vag.

— Nu, nu cred în numinos.

Numinos? Cine naiba folosea cuvântul ăsta?

— Hm, eu cred. Mi-ar plăcea să fiu parte din ceva numinos.

Tuesday se foi neliniştită pe canapeaua separeului după care îşi aruncă unul dintre picioare pe pielea roşie în care era învelită aceasta şi îşi legă, cu mare atenţie, şiretul de la pantoful sport negru. Făcu această operaţiune cu mult entuziasm căci, în final, pantoful avea nu mai puţin de şase noduri. Îşi schimbă picioarele şi începu să se ocupe de celălalt şiret.

— Cei mai mulţi oameni nu îşi dau seama cât de important e să ai şireturile bine legate, spuse ea. Dacă un pantof e legat prea strâmt sau şiretul e prea larg, îţi poţi pierde echilibrul foarte uşor şi nu poţi merge acătărea.

— Dar acum stai pe loc, îi răspunse Samuel.

— Aşa e, dar mai târziu va trebui să merg din nou.

— Aha. Samuel începu să se întrebe dacă făcuse bine că acceptase această întâlnire. Tipa părea că face parte din una din culturile new-age, atât de populare în ultima vreme. Probabil că următorul lucru pe care avea să-l facă era să-i sugereze să vizualizeze pacea mondială sau să ia legătura, prin spirit, cu cine ştie ce prinţesă moartă cu secole în urmă.

---

[1] Numinos – un termen latin introdus de teologul german Rudolf Otto, preluat apoi şi de psihanaliză, se referă la *mysterium tremendum et fascinans*, care duce în diverse cazuri la credinţa în deitate, supranatural, sacru, sfânt şi transecendent. Pe lângă Jung şi Freud termenul a mai fost folosit şi de Eliade în lucrările sale, cât şi de Carl Sagan în cartea sa *Contact* (n.trad.)

— Primarul crede că toată această întâmplare nu e, de fapt, doar o simplă întâmplare, îi spuse Tuesday.

— Asta pentru că e atât de disperat să se agaţe de paie.

— Atunci de ce ai fost de acord să ne întâlnim? întrebă Tuesday. Pantofii îi reveniseră pe podeaua acoperită cu gresie neagră şi albă.

Samuel nu răspunse şi aşteptă până ce chelneriţa aşeză paharele şi shaker-ul uriaş, din metal strălucitor. Milkshake-ul său de căpşuni părea la fel de gros ca cimentul. De-asta iubea locul ăsta.

— Am acceptat pentru că profesorul Berry mi-a spus că asta ar fi cea mai simplă metodă prin care aş putea să-i demonstrez că se înşeală: adică, să mă întâlnesc cu tine, timp de o săptămână. Dacă rata accidentelor urbane nu va scădea cât timp suntem împreună şi nu va creşte în perioadele cât nu vom fi împreună, atunci mi-a spus că e hotărât să restituie banii pe care i-a primit până acum de la primărie. Zgomotul produs de shake în timp ce îşi turna în pahar îl încântă. Trebuie să recunosc, tipul are nişte idei destul de trăsnite. Culegere de date prin legături non-intuitive? Mie, unul, asta îmi miroase a ţeapă.

— Ştii ce am vrut să-l întreb? Cum îşi poate da seama când anumiţi oameni se află în aceeaşi zonă, în acelaşi timp?

— Urmăreşte plăcuţele de înmatriculare de la maşini. Are camere de supraveghere montate peste tot, care înregistrează fiecare maşină care vine şi pleacă dintr-o anumită zonă. Face asta de opt luni, zi şi noapte, fără întrerupere.

Tuesday se juca cu cartofii prăjiţi, mutându-i unul câte unul pe marginea farfuriei. Braţul îi era acoperit de pistrui.

— Ce faci? o întrebă Samuel.

— Nu mi-e foame, aşa că nu o să mănânc decât cartofii care arată cel mai bine.

Atenţia lui Samuel fu atrasă de imaginea pe care o zări pe geam. Un grup de biciclişti trecu, cu viteza scăzută, pe Whitaker Street. Cu toţii erau în vârstă, niciunul nu părea mai tânăr de şaptezeci de ani, iar unii dintre ei păreau să

aibă chiar vreo nouăzeci. Feţele lor ca pergamentul păreau complet nelalocul lor sub căştile de protecţie.

— Dar de ce ne-au ales tocmai pe noi? continuă Tuesday. De ce crezi că rata accidentelor scade atunci când ne aflăm unul lângă celălalt?

— Nu scade. Asta e o prostie.

— Şi dacă totuşi e adevărat?

* * *

De obicei, lui Samuel îi plăcea să rămână până la sfârşitul filmului, dar, imediat ce luminile se aprinseră, Tuesday fu în picioare, aşa că trebui să o urmeze.

— Cum ţi s-a părut filmul, întrebă ea.

— Nu mă aşteptam să-mi placă atât de mult. Acţiunea a fost cam înceată şi, în general, asta mă deranjează. Cineva scăpase o pungă de popcorn pe scările dintre rânduri; floricelele de porumb scârţâiau sub picioarele lor. Mi-e frică de filmele care sunt descrise drept „O saga ce vă va face să lăcrimaţi” şi dacă, în vreun film, cineva poartă perucă pudrată, mă feresc de filmul acela ca de ciumă.

Tuesday îşi lăsă capul pe spate şi râse atât de tare că lumea începu să o privească lung. Samuel îşi dori să mai poată râde şi el aşa, din toată inima. Când fusese oare ultima oară când o făcuse?

— Ok, acum spune-mi câte ceva despre tine, îi ceru Tuesday, în timp ce se plimbau pe trotuarul luminat de felinarele de stradă. Tot ce ştiu e că ai fost profesor de filosofie şi că locuieşti într-un apartament în Wilmington Park.

Samuel dădu din umeri.

— Păi, nu ştiu ce să-ţi zic. Îmi place să pictez, am un câine bătrân, pe nume Riley şi de Crăciun fac pe Moşul la mall.

— Nu te cred.

— Aşa e, am glumit.

— Şi nu ai fost căsătorit niciodată?

— Cu alte cuvinte, vrei să afli ce e în neregulă cu mine?

— Nu am vrut să insinuez nimic, pur şi simplu am pus o întrebare.

— Scuză-mă, nu prea îmi place să discut despre asta. E ca şi cum trebuie să consider că mi-am ratat viaţa pentru că nu m-am însurat şi nu am copii. Nici nu îmi doresc copii. Femeile spun despre bărbaţii care nu-şi doresc copii că sunt imaturi şi asta nu pentru că astfel de bărbaţi nu şi-ar dori o relaţie de lungă durată, ci pentru că nu fac ceea ce-şi doresc ele.

— Hm, mi se pare că nici subiectul ăsta nu ţi se pare prea confortabil. Hai să continuăm. Care au fost primele tale cuvinte?

— Te referi la primele cuvinte pe care le-am rostit vreodată în viaţa mea? Habar n-am.

— E păcat. Poate le ştie sora ta. E important să le ştii. Ajunseră la maşina ei. Samuel deveni încordat; se afla într-un moment delicat, care, dacă aceasta ar fi fost o întâlnire amoroasă, ar fi trebuit să se termine printr-un gest tandru. Dar aceasta nu era o întâlnire de dragoste. Aşa că îşi înfundă mâinile în buzunarele gecii de blugi şi îi zise: Ne vedem marţi (Tuesday).

Ea râse şi chicoti şi el, când pricepu sensul dublu al numelui ei. Încercă chiar mai mult, să râdă din toată inima. Dar nu reuşi.

* * *

Piaţa era ciudat de goală, cu excepţia unui bătrân care-şi plimba câinele. Când Samuel era mai tânăr, nu era foarte atent la oamenii în vârstă. Acum, însă, lucrurile se schimbaseră: rareori reuşea să-i mai observe pe cei tineri. Îi plăceau aceste piaţete, împrăştiate prin centrul oraşului – îi plăcea cum se îmbinau ele şi cu restul clădirilor, într-un amestec estetic de verdeaţă şi cărămidă, îi plăcea agitaţia lor atunci când erau populate şi liniştea, ca aceea de acum, când erau aproape goale. O caleaşca plină de turişti care-şi cercetau hărţile făcu înconjurul pieţei; tropotele cailor se armonizau plăcut cu zumzetul făcut de maşinile care se mişcau încet pe stradă, în urma trăsurii. Totul era perfect.

El era gol, dar oraşul reuşea întotdeauna să-i dea o stare de plenitudine.

— E o zi frumoasă, îl auzi pe doctorul Berry în spatele său. Se întoarse şi îi zâmbi.

— Da, cu siguranţă. Ia loc, te rog. Berry se aşeză lângă el, pe banca înconjurată de tufişuri.

— Ei bine? întrebă Samuel.

— Tu crezi doar în numere, nu-i aşa? Iată numerele care te interesează. Doctorul întinse o hârtie plină de cifre în spaţiul rămas gol dintre ei. Coloanele astea reprezintă numărul accidentelor de maşină şi al cazurilor – de accidente întâmplătoare (tăieturi, fracturi, etc.) înregistrate la Urgenţă de la amiază şi până la ora cinci după masă. Îşi trecu degetul pe prima coloană. Aceasta e pentru ziua de luni, când tu şi Tuesday aţi luat prânzul împreună. Aceasta e pentru marţi, când nu v-aţi văzut deloc…

Samuel cercetă coloanele pentru întreaga săptămână. Nu era prea greu de descifrat ce se întâmplase. Mai mult de atât, totul era incredibil de clar.

— Nu se poate, spuse după o vreme. E imposibil. Un muşchi începu să i se zbată în obraz. Nu, nu poate fi adevărat.

Berry îşi ridică mâinile în aer şi dădu din umeri.

— Poţi să verifici şi singur veridicitatea acestor date. Sună la spitale sau la poliţie, unde vrei. Noi le-am cules pe nevăzute, adică persoana care le-a adunat habar nu a avut de tine şi de Tuesday…

— Mulţumesc, ştiu şi eu ce înseamnă un experiment „orb”.

Inima lui Samuel bătea atât de tare că începuse să-l doară pieptul. Vru să se ridice de pe bancă, dar nu era prea sigur că picioarele aveau să-l asculte.

— Cum explici aşa ceva? întrebă, cu privirea aţintită pe o bucată de cărămidă care ieşise din trotuar, străduindu-se să nu mai privească foaia plină de numere.

Berry dădu din cap.

— Eu nu sunt decât un simplu statistician. Nu fac decât să adun date şi să încerc să le pun cap la cap. Astfel

descopăr tot felul de legături pe care nimeni nu le-a observat până acum. Pentru că nimeni altcineva nu şi-a bătut capul să le cerceteze cu atenţie.

— Dar legătura asta dintre mine şi Tuesday e lipsită de orice sens. Cum e posibil ca faptul că am mers cu ea la un film să împiedice coliziunea dintre două maşini aflate la trei străzi distanţă?

— E greu de crezut, sunt de acord cu tine. Dar numai pentru că nu reuşim să înţelegem modul în care lucrurile sau oamenii sunt conectaţi între ei nu înseamnă că aceste legături nu există în realitate. Înainte de Newton, faptul că luna şi fluxul mării se mişcă în acelaşi timp era ceva de domeniul fantasticului.

* * *

Chelneriţa cu şapca de baseball, aceeaşi ca şi data trecută, îl îmbrăţişă strâns, făcându-i coastele să trosnească, atunci când intră în restaurant.

— E o onoare să vă avem printre noi, îi spuse apoi zâmbind.

Samuel o privi pe Tuesday, neînţelegând, câtuşi de puţin ce se întâmplase. Umerii ei se scuturau de râs.

— M-a îmbrăţişat şi pe mine, îi spuse, când, în sfârşit, Samuel reuşi să ajungă la masă. Am fost daţi de gol.

Îi întinse ziarul peste masă. Pe prima pagină scria mare, cu litere groase:

Sfinţii Siguranţei: Un program nou şi controversat pentru prevenirea accidentelor.

— O, Doamne, oftă Samuel. Imediat, îi sună telefonul, îl scoase, nervos, din buzunarul sacoului. Era sora lui, Penny.

— De ce nu mi-ai spus nimic despre asta?

— Pentru că e o aberaţie, îi răspunse.

— Eşti cu ea acum?

Samuel oftă din nou.

— Da, ascultă, trebuie să închid, nu vreau să fiu nepoliticos. Tuesday îi făcu semn cu mâna că nu trebuie să-şi facă griji în privinţa ei şi se apucă să citească ziarul.

— Încă ceva şi te las, insistă Penny. Cum arată? E frumoasă?

— La revedere, Penny.

— Pentru că sper că ştii ce înseamnă asta, nu? Înseamnă că sunteţi sortiţi să fiţi împreună.

Samuel închise fără să mai scoată niciun cuvânt.

* * *

Aparatul de taxat din parcare avea nevoie urgentă de un strat de vopsea; era plin de zgârieturi de la pisicile rătăcite pe acolo, cel puţin în părţile în care mai era încă acoperit cu vopsea.

Samuel parcase pe strada Liberty, sub ramurile bogate ale stejarilor, şi urmărea luminile semaforului: roşu, verde, verde, roşu. Maşina îi mirosea a banane putrezite şi a plăcintă de mere. Uitase să o cureţe înainte să vină aici; bine că toată mizeria era pe scaunele din spate.

Auzi nişte zgomote ciudate peste drum. Se întoarse şi zări un tip, care purta o mască de protecţie, vopsind cu un spray roşu, o maşină verde.

Apoi o zări pe Tuesday trecând pe lângă el, cu mersul ei legănat, inconfundabil, ca de raţă. Ieşi din maşină şi îi făcu semn cu mâna.

— Ce-ai zice de o plimbare? îi strigă ea înainte să traverseze, arătând înspre Forsyth Park.

— Sigur, de ce nu?

Porniră la întâmplare, pe Abercorn Street, trecând agale pe lângă şirurile de case vechi. Cele mai multe aveau gratii de oţel la geamurile de la subsol, gratii ornate cu spirale sau făcute să semene cu ramurile unor copaci, astfel încât să ascundă adevărata lor menire; aceea de a-i păzi pe proprietari. După un deceniu de linişte, oraşul părea să se afunde din nou în criminalitate.

Dinspre Queenie’s veni un miros puternic de ardei şi de ceapă prăjită.

— Mmm, simţi ce miros? îl întrebă Tuesday.

— Da, miroase foarte bine, fu el de acord.

— Îţi place să găteşti?

— Nu. Deşi gătesc de o viaţă, când deschid frigiderul rămân la fel de confuz ca şi prima oară şi bănuiesc că aşa va fi toată viaţa. Mesele mele sunt, în majoritatea lor, nişte rateuri desăvârşite şi de aceea le mănânc repede, pentru a scăpa de orice dovadă.

— Uneori vorbeşti de parcă ai fi unul din personajele lui Cari Hiaasen[2]. Ţi-a mai zis cineva vreodată lucrul acesta?

— Nu. Dar ţie ţi-a zis cineva vreodată că vorbeşti ca un personaj din cărţile autobiografice ale lui Shirley MacLaine?

Tuesday râse şi îi trase una peste braţ.

— Aha, deci îţi aminteşti de cărţile new-age ale lui Shirley MacLaine? Credeam că le-am citit numai eu.

Trecură pe lângă librăria Turning Leaf, care se afla la câţiva centimetri sub nivelul străzii şi Samuel reuşi să arunce o privire fugară înăuntru, admirând zidurile din cărămidă roşie pe care se aflau rafturile înţesate de cărţi. Observă că Tuesday făcuse şi ea acelaşi lucru.

— Unul dintre lucrurile neplăcute ale bătrâneţii e acela că toată lumea crede că, de la o anumită vârstă, nu-ţi mai place decât hockey-ul. În cazul meu, colecţia mea de discuri e o sursă nesfârşită de amuzament pentru nepoţii şi nepoatele mele.

— Discuri?

— Da, discuri. Nu-mi pasă că au apărut CD-uri, DVD-uri sau mai ştiu eu ce alte farafastâcuri de-astea. Eu sunt mulţumit cu discurile mele.

— Farafastâcuri?

Traversară East Henry Street. Două fete stăteau chiar pe banca de la intrarea în parc – erau probabil studente la Arte, dacă te luai după felul boem în care erau îmbrăcate şi după coafurile lor futuriste. Una dintre ele arătă cu degetul în direcţia lor.

— Ei sunt! strigă ea. Tipii cu accidentele! Am citit despre ei în ziar. Hei! Fata sări de pe bancă şi inelele din buză şi din nas zornăiră puternic. Aşteptaţi o secundă! Aş putea să fac o poză cu voi?

---

[2] jurnalist şi scriitor american; romanele sale pot fi încadrate în categoria „environmental thrillers” (n.trad.)

Tuesday se opri, aşa că Samuel nu avu altceva de făcut decât să se oprească şi el. Tânăra – care, după părerea lui, părea că tocmai a ieşit dintr-o cutie aruncată pe scări – le ceru să se ducă în faţa fântânii arteziene. Apoi se strecură între ei, iar prietena ei îi poză.

— Acum, vă supăraţi dacă fac o poză doar cu voi doi? îi întrebă, retoric. Samuel strânse din dinţi şi îşi afundă şi mai mult mâinile în buzunare. Se transformase dintr-o dată într-un fel de talisman; toată lumea din oraş vroia să se frece de el, pentru noroc.

— Hai să mergem, îi spuse lui Tuesday. Ea dădu din cap, aşa că îşi continuară plimbarea prin parc.

Două veveriţe săpau lângă trotuar, pe pajiştea de acolo.

— Ce bine se înţeleg, remarcă Tuesday. Nu se ceartă şi niciuna dintre ele nu vrea să ţină toate castanele doar pentru ea. De-ar fi şi oamenii ca animalele!

— Şi animalele sunt lacome, nu doar oamenii.

— Da, dar există o diferenţă. Dacă un leu ucide o gazelă e firesc să nu o împartă cu hienele cât timp e flămând, dar, odată ce s-a săturat, nu-i pasă dacă şi alte animale se hrănesc din gazela sa.

— Asta pentru că nu are congelator.

Tuesday oftă exasperată.

— De ce îţi place atât de mult să negi bucuria şi fericirea care încă mai există în această lume? Ai privit vreodată în jur? De ce nu te poţi bucura de toate minunile de aici?

— Bineînţeles că m-am uitat în jurul meu. Întotdeauna o fac. Îmi place să privesc oraşul: fiecare clădire, fiecare cărămidă, fiecare veveriţă. Problema, aşa cum o văd eu, e următoarea: pentru mine e de ajuns că totul e atât de viu aşa cum este; nu am nevoie să cred în ceva magic, care face ca toate aceste lucruri frumoase să existe. Eu nu cred în miracole; asta nu înseamnă că nu observ frumuseţea vieţii.

Tuesday îi zâmbi cu sprâncenele ridicate a mirare.

— M-ai dat gata cu asta. Nu eşti deloc ceea ce credeam eu că eşti. Vorbeşti ca un budist.

— *Nu* sunt budist. Nu sunt niciun fel de -ist!

— Replica asta ai furat-o din *Ziua liberă a lui Ferris Buehler*[3].

— N-am furat nimic. Nu lucrez decât cu propriul meu material.

— Ferris a zis „Nu cred în niciun fel de -ism”. Tu l-ai parafrazat, dar tot plagiat se cheamă. Tuesday se opri. Stai aşa. Am ceva să-ţi dau. Îşi deschise poşeta şi scoase, după o scurtă căutare, o pungă de plastic pe care i-o întinse lui Samuel. Înăuntru se afla un dinte mic.

— Ce e asta? întrebă el.

— Mi-am păstrat toţi dinţii de lapte. Am refuzat să-i vând Zânei Măseluţă. Sunt puternici tocmai pentru că sunt de la vârsta inocenţei. Puterea lor e intuitivă. Din când în când, dăruiesc câte unul fiecărei persoane importante din viaţa mea. Pe acesta vreau să ţi-l dăruiesc ţie.

— Mulţumesc, Tuesday, e foarte frumos din partea ta. Încercă să-şi amintească dacă, fără să vrea, făcuse vreun gest pe care ea să-l fi interpretat greşit.

Porniră din nou. Samuel ţinea punga în mână. I se părea că, dacă ar fi vârât-o în buzunar, ar fi comis un sacrilegiu.

— Uite ce e, sper că nu m-ai înţeles greşit, începu el. Îmi… îmi place viaţa mea aşa cum e acum. Nu vreau să mi-o complic în niciun fel, înţelegi, nu?

Un cuplu de tineri strâns înlănţuiţi trecu pe lângă ei. În ochii lui Tuesday, care îl priveau arzând, Samuel văzu jignire sau furie sau amândouă.

— Nu de asta ţi-am dat dintele, spuse ea, când tinerii se îndepărtară. În ciuda a ceea ce crezi tu, toată chestia asta nu e o schemă elaborată ca să-mi găsesc un iubit. Nu o fac pentru mine. Dacă faptul că ne petrecem timpul împreună duce la salvarea unor vieţi, nu văd de ce nu aş face-o. Şi nu văd de ce nu ne-am simţi bine în timpul ăsta. Sunt chiar atât de greu de suportat?

— Nu. Am vrut…

Dar Tuesday plecase deja, îndepărtându-se ca o furtună. Fusese, evident, o întrebare retorică.

---

[3] film american din 1986, în regia lui John Hughes (n.trad.)

* * *

Când intră în restaurant, ea începuse deja să-şi bea cafeaua, cu ziarul deschis, larg, în faţă.

— Bună, o salută Samuel.

Tuesday îl privi scurt.

— Salut. Îi zâmbi, dar zâmbetul nu-i ajunse în ochi.

— Trebuie să-mi cer scuze. Ai avut dreptate, am făcut nişte presupuneri total neîntemeiate şi nu aveam dreptul ăsta. Te rog să mă ierţi, chiar îmi pare rău.

Tuesday îşi ridică din nou privirea spre el, pe jumătate orbită de soarele ce se revărsa prin fereastră. Zâmbetul îi era mult mai natural acum.

— Aveam de gând să te trimit la masa de alături, dar trebuie să recunosc că mi-a plăcut felul în care ţi-ai cerut scuze. Îi împinse un scaun.

Samuel se aşează şi se apleacă spre ea, peste masă.

— Deşi mă gândesc în continuu la ce ni se întâmplă, nu reuşesc să găsesc nicio explicaţie. Nu am mai dormit bine de o săptămână şi eu nu am avut niciodată probleme cu somnul. Tuesday studia, în continuare, pagina de ziar de parcă l-ar fi ascultat numai pe jumătate. Tu ce crezi?

— Dacă te aştepţi la un final fericit pentru toate astea, mă tem că o să fii dezamăgit.

— Dar trebuie să existe o explicaţie logică…

— O, sunt sigură că există, zise Tuesday şi închise ziarul. Problema e alta: există vreo explicaţie logică *pentru tine*? Te porţi de parcă lucrurile nu au sens decât dacă sunt privite din perspectiva ta, făcu ea un gest grandios cu mâna, de parcă cuvintele ei ar fi fost afişate pe un panou electronic imens, deasupra capului. Şi toată lumea are dreptate doar în condiţiile în care părerile oamenilor sunt aceleaşi cu ale tale.

— Încă mai eşti supărată pe mine, nu-i aşa?

— Puţin, recunoscu Tuesday şi sorbi din cafeaua fierbinte.

Un grup de şapte biciclişti opri în faţa restaurantului. Erau, cu toţii, oameni în vârstă. Oftară din cauza efortului

şi, cu greu, îşi legară bicicletele de copacii din faţa restaurantului.

— Pe tipii ăştia i-am văzut şi săptămâna trecută, când am fost amândoi la Metropolis Diner, zise Samuel. Îi priviră pe bătrâni intrând în local, vorbind şi râzând, îndreptându-se cu paşi mici, obosiţi, spre tejghea.

— Faceţi parte dintr-un club? îi întrebă Tuesday.

Unul dintre bărbaţi, mic de statură şi cu spinarea curbată, dădu din cap că nu.

— Suntem angajaţi ai Primăriei. E vorba de un nou program, ceva legat de turism sau aşa ceva.

Samuel şi Tuesday se priviră unul pe celălalt.

— Turism, pe dracu', spuse Tuesday.

Samuel îşi scoase telefonul mobil şi îl sună pe Berry.

— Se pare că nu suntem singurul tău talisman, nu-i aşa?

Berry râse.

— Eşti foarte perspicace. Aşa e, avem în derulare vreo doisprezece astfel de programe şi vreo câteva gata să înceapă cât de curând.

— Şi bătrânii pe bicicletă la ce folosesc?

— Pe ei îi folosim împotriva infracţiunilor săvârşite prin violenţă şi cu cât vârsta lor e mai înaintată, cu atât rata acestor infracţiuni scade.

— De ce nu mi-ai spus asta până acum?

— Cred că glumeşti, Samuel, nu-i aşa? Tu nici măcar nu crezi că există astfel de legături între oameni. Ce vrei să ştii? Îţi aminteşti de virusul gripal de astă iarnă? Nu i-a afectat decât pe oamenii care aveau maşini roşii. Oamenii care merg la bibliotecă de două ori pe săptămână sunt mai rar tâlhăriţi decât cei care nu au permis la bibliotecă. Îţi ajunge? Pentru că pot s-o ţin aşa la nesfârşit…

Samuel simţi că-l apucă ameţeala. Se aşeză din nou pe scaun. Tuesday îi aruncă o privire întrebătoare; el dădu încet din cap.

— Sam, îi zise Berry, experimentele astea vor schimba totul. Vor schimba lumea. Înţelegi? Vocea profesorului era răguşită de emoţie.

Da, înţelegea. Poate că ar fi putut chiar şi să se emoţioneze, dacă el însuşi nu ar fi făcut parte dintr-un astfel de experiment. Cum se formau şi cum funcţionau astfel de conexiuni şi cum ajunsese el să fie implicat în aşa ceva? Ştia că întrebările astea aveau să-l urmărească toată viaţa. Era ca un puzzle din care lipseau prea multe piese pentru a-l putea termina.

— Trebuie să ies la aer, îi spuse lui Tuesday. Trebuie să plec din oraş, măcar pentru o zi.

— Ai nevoie de cineva să-ţi ţină de urât?

— Da, cu siguranţă.

Merseră în tăcere până la maşina lui Samuel.

— Unde vrei să mergem? întrebă Samuel în timp ce se urcară în Toyota sa.

— Spre nord? Miroase a banane în maşina ta.

— Am uitat să arunc gunoiul.

— Fermecător.

Dar el nu era în stare să facă glume sau să vorbească despre proiectele lui Berry. Încercă să schimbe vorba, în timp ce o coti spre Drayton Street.

— Când a murit soţul tău?

— Acum şase ani, răspunse Tuesday. Mi-a fost greu, dar a trebuit să merg mai departe. Era oricum mult mai în vârstă decât mine – cu şaptesprezece ani – deci nu era foarte tânăr când a murit. Chestia asta m-a ajutat să trec mai uşor peste toate.

— Te-ai mai întâlnit cu cineva de atunci?

— Mda, cu vreo câţiva tipi, dar nu a fost nimic serios. Îşi ridică pantoful sport pe bordul maşinii şi îi legă şiretul din nou. Pantofii erau roz azi. Acum, pe bune, cum de nu te-ai însurat niciodată?

— Nu ştiu, sincer nu ştiu. Bănuiesc că nu am întâlnit pe nimeni care să mă fi iubit la fel cum iubeam eu. Probabil din cauza asta.

— Nu credeam că se poate întâmpla aşa ceva. Cel puţin nu de-a lungul unei vieţi, îi răspunse Tuesday.

— Dar tu câţi oameni ai întâlnit în toată viaţa ta pe care să-i fi iubit cu adevărat şi care, la rândul lor, să te fi iubit şi ei cu adevărat?

— Doi, cred.

— Şi dacă nu te-ai fi dus la un anume restaurant sau nu te-ai fi înscris la cursurile de literatură, i-ai mai fi întâlnit chiar şi pe cei doi? Poate că nu. Cred că aşa s-a întâmplat în cazul meu: nu am fost niciodată la locul potrivit, în momentul potrivit. Deşi, la urma urmei, încă nu am murit. Mai am şanse să găsesc femeia potrivită.

— Nu-mi pot da seama dacă eşti un cinic înrăit sau un romantic incurabil.

— Poate că sunt şi una şi alta. Cele două concepte nu se exclud unul pe celălalt.

Samuel făcu la stânga şi intră pe Victory.

— Eu nu cred că oamenii se întâlnesc doar din întâmplare, îi spuse Tuesday. Uneori, oamenii sunt sortiţi să se cunoască. Nu pot evita lucrul acesta, indiferent în ce parte ar lua-o.

— În cazul acesta, eu ar trebui să cred că soarta s-a hotărât să nu-mi trimită pe nimeni.

— Sau poate că ţi-a trimis o femeie, dar nu ai observat-o tu.

— Se poate. Nu am un spirit prea dezvoltat de observaţie. Uneori ratez ieşirea de pe autostradă şi îmi ia multă vreme până să realizez lucrul acesta.

— Asta cred că ţi se trage de la Alzheimer.

— Mersi, eşti foarte drăguţă.

— De nada. Nu ai de ce.

Opri maşina la semafor. Două femei negre traversau strada prin faţa lor. Una dintre ele le făcu repede o poză cu telefonul şi o trase pe a doua de tricou, arătând cu degetul înspre cei doi. Samuel nu auzi decât vocile lor ascuţite, dar nu pricepu cuvintele. Alţi căutători de talismane. Semaforul se făcu verde şi Samuel porni în viteză. Afară. Vroia să iasă din oraş cât mai repede.

Tuesday oftă.

— Ce e? întrebă Samuel.

— Nimic.

— Ce s-a întâmplat?

— Ok, am să-ţi spun. Nu vrei, din încăpăţânare, să recunoşti că îţi place de mine.

— *Ce?* strigă Samuel şi o privi lung. Ea continuă să privească drumul din faţa lor.

— Ai auzit ce am spus.

— Dar nu am nimic cu tine. Chiar îmi placi.

— Ştiu. Dar încăpăţânarea ta nu e îndreptată spre mine, ci spre toată lumea care ar vrea să fim împreună pentru că aşa cred ei, că suntem sortiţi să fim împreună. Am auzit ce spuneau femeile de adineauri. Dar pe tine te-ar deranja teribil să le arăţi că au dreptate.

O privi încă o dată după care îşi îndreptă privirea spre drum. Nu ştia ce să-i răspundă. Ceva adevăr era în spusele ei – refuza chiar şi ideea de a se simţi atras de Tuesday, tocmai din cauză că toată lumea se aştepta la aşa ceva şi asta îl scotea din minţi.

Pantoful ei era tot pe bordul maşinii, cu şiretul legat într-un nod absurd, ce semăna cu o floare de lotus.

— Tuesday, chestia este că ţin la tine ca la o prietenă. Asta e tot.

Ea dădu din umeri.

— E în regulă şi e corect. Dacă ţi-ai deschis inima şi ai încercat să simţi ceva şi lucrul acesta nu s-a întâmplat, atunci asta e.

Opri la un alt semafor. Lângă el, Tuesday oftă, privind pe fereastră.

Da, dar el nu-şi deschisese inima. Nu se gândise niciodată că ar fi putut să o iubească pe femeia al cărei picior se odihnea, în pantoful ei sport, de culoare roz, pe bordul maşinii sale.

Lăsă garda jos, bariera aceea care-l ţinea departe de necazuri, care-l împiedica să-şi permită să se simtă atras de femeile măritate, de femeile care erau prea tinere pentru el sau de femeile după care erau înnebuniţi de obicei bărbaţii. De data asta, însă, sentimentul că face o greşeală – pe care îl avea ori de câte ori încerca să simtă ceva pentru o femeie

– nu-l năpădi imediat. Ba dimpotrivă, se simţi chiar bine gândindu-se la Tuesday ca la o iubită.

Samuel se hotărî să lase garda şi mai jos. Se imagină în bucătăria sa, bând ceai cu Tuesday, duminica dimineaţa. Desigur, Tuesday avea picioarele ridicate pe masă şi citea ziarul. Sau se văzu cu ea în pat, vineri seara, părul ei mângâindu-i fruntea.

— S-ar putea să ai dreptate, spuse el, după o vreme.

— Normal că am dreptate, deşteptule, răspunse Tuesday, privind stejarii care se înşiruiau unul după altul pe marginea şoselei. Apoi se întoarse spre el. Dar tu nu ai decât să-i dai înainte şi să iei decizii doar aşa, din încăpăţânare...

Samuel se aplecă înspre ea şi o sărută. Lucrul acesta îl uimi mai tare pe el decât pe Tuesday, care îi întoarse sărutul fără să stea prea mult pe gânduri. Respiraţia ei mirosea plăcut, a cafea.

Şi dintr-odată totul i se păru foarte clar. Femeia aceasta...

Tuesday se chirci în scaunul ei, cu ochii larg deschişi.

— Ai grijă!

Samuel apăsă frâna şi trase puternic de volan spre dreapta, evitând la mustaţă un biciclist. Cauciucurile scârţâiră îngrozitor; se simţi aruncat înainte, după care airbag-ul îl lipi, cu un zgomot asurzitor, de scaun.

* * *

Din nasul lui Tuesday ieşea un tub. Obrazul îi era atât de umflat, de parcă cineva i-ar fi vârât sub piele o minge de golf.

După o vreme, deschise ochii.

— Bună, zise el. Cum te simţi?

— Nebunule, îi răspunse ea, cu vocea moale, lipsită de vlagă.

— Îmi pare rău.

— Nu-ţi fă griji. Şi aşa nu-mi foloseam prea des vezica urinară.

Samuel simţi că-l ia cu leşin când îşi aminti de operaţie.

— Până aici ne-a fost, reuşi el să îngaime. S-a dus naibii forţa noastră protectoare. Sau, cel puţin, pe noi nu ne-a ajutat cine ştie ce.

— Mda, dar era şi destul de greu să o facă ţinând cont de modul în care te-ai repezit spre copacul acela.

— Nu-mi vine să cred. Nu ştiu ce naiba a fost în mintea mea. Mi-am luat complet ochii de la drum, de parcă maşina ar fi avut pilot automat sau aşa ceva.

Tuesday zâmbi.

— Asta pentru că, de fapt, crezi. Chiar dacă nu vrei să accepţi lucrul acesta. În sinea ta ai fost sigur că nu ni se poate întâmpla nimic. Puţin cam prea sigur.

Samuel se gândi câteva clipe înainte să-i răspundă.

— Da, s-ar putea să ai dreptate. Nu ştiu ce să-ţi răspund. Dacă, într-adevăr, cred în ceva, atunci cred în cifre. De aceea nu cred că a fost un miracol.

— Nici nu te-a întrebat nimeni.

Samuel îi îndepărtă părul de pe frunte.

— Unde s-a dus tati?

Tuesday râse, aruncându-i o privire întrebătoare.

— Astea au fost primele mele cuvinte. Le-am găsit în jurnalul mamei.

Tuesday îşi întinse mâna si apucă lanţul de la gâtul lui.

— Ce e asta? întrebă apucând cu degetele dintele atârnat de lanţ.

O lacrimă îi alunecă, repede, pe obraz.

— E talismanul meu, răspunse Samuel. Mă ţine departe de orice necaz.

————————————

Traducere: Emanuel Huţanu
„Unlikely” by Will McIntosh

În căutarea sufletului pierdut

Laird Long

Scriitor canadian născut în 1964, care scrie nu doar science fiction, ci ficţiune în toate genurile de la povestiri poliţiste la horror. Spune despre el că are simţul umorului şi povestirile sale au fost publicate în reviste americane şi canadiene şi pe site-uri de profil.

În cele ce urmează ne putem convinge de simţul umorului lui Long, care ne introduce într-o lume pe care nu o poţi părăsi, nici mort fiind, dacă ai datorii la Fisc şi unde se mai fură şi suflete, la propriu.

————————————

Dugan Growser era ultima persoană pe care mi-aş fi dorit să o văd în birou, mai ales că-l bântuiam deja, pe acasă, de o lună încheiată. Întradevăr, biroul meu nu e cine ştie ce şi se află într-o zonă nu prea centrală, dar chiar şi în condiţiile astea, tipul ăsta nu avea faţă de el.

— Trebuie să cauţi ceva pentru mine, McCaffrey! chiţcăi individul slăbănog şi cu părul strălucind de la gelul aplicat din belşug. Izbi uşa, care trecu exact prin mine şi se trânti pe un scaun, la fel cum un diavol ia în posesie un suflet nefericit. Apoi îşi înfipse mâna păroasă în cutia mea de trabucuri şi se servi fără nicio problemă, poate şi pentru că ştia că mie nu îmi mai erau de niciun folos.

L-am înjurat aşa cum, de altfel, o făceam de treizeci de zile. Efectul fu acelaşi – îl duru fix în cot.

— Şi ce anume ai pierdut, Growser? Sper că e vorba de dorinţa ta de a mai polua această lume.

— Mi-am pierdut sufletul, behăi el nefericit. Îşi trecu mâna – care avea doar trei degete – prin părul slinos şi se

cutremură. Faţa ascuţită ca un creion îi era acoperită de sudoare. Trebuie să-mi găseşti sufletul, McCaffrey!

— Poate ar trebui să schimbi pe jazz, i-am propus, plutind pe deasupra mesei obosite.

Nu păru câtuşi de puţin amuzat.

— Nu, nu, vorbesc serios, mi-am pierdut sufletul. Sau, mai degrabă, cineva mi l-a furat!

— Şi cum ţi-ai dat seama că-ţi lipseşte? l-am întrebat, în timp ce dinţii îi scrâşneau. Credeam că tipii ca tine nici nu au aşa ceva.

Rânji şi îşi luă expresia de şmecher. Apoi încercă să o dea la pace.

— Da, da, ştiu. Ştiu că am avut nişte mici divergenţe, dar…

— Mici divergenţe? am strigat (de când mă transformasem în fantomă făceam asta aproape tot timpul). M-ai omorât! M-ai transformat în singurul cretin cu conştiinţă din oraşul ăsta! Asta numeşti tu „mici divergenţe”?

Growser muşcă din trabuc, liniştit.

— A fost doar un accident, McCaffrey. Nu trebuie să-mi porţi pică doar pentru atât. De unde naiba era să ştiu că gloanţele pe care le-am înfipt în Fish Manson o să iasă din el şi o să se oprească în tine?

— Păi ai tras cu un 44 în mijlocul unei străzi pline de oameni. La ce te aşteptai? Era firesc să mai ucizi vreo câţiva din jurul lui. Nici chiar tu, Growser, nu poţi fi chiar atât de idiot.

Ridică nepăsător din umerii săi osoşi şi îşi şterse nasul ascuţit, cu degetele sale îngălbenite de tutun.

— Ce pot să mai fac? Era o ocazie pe care nu puteam s-o ratez. Morţii cu morţii, viii cu viii, făcu el o poantă, care mie, unul, nu mi se păru chiar aşa de reuşită. Ai de gând să mă ajuţi sau nu?

— Nu, am urlat din nou.

Growser îşi aprinse trabucul şi începu să pufăie, calm ca o statuie antică.

— Aha, şi ce-ai zice dacă m-aş duce la FBI şi le-aş povesti de micile tale afaceri?

Mi-am strâns pumnii atât de tare, că degetele mi-au ieşit prin palme. Motivul pentru care încă mai eram pe pământ, chiar dacă sub formă de fantomă, aşteptând rezolvarea cazului meu, era legat de datoriile pe care le aveam faţă de stat. Fiscul nu putea trece cu vederea aşa ceva. Făcuseră un aranjament cu ambele părţi, aşa încât impozitele, dobânzile şi penalităţile erau considerate „afaceri în derulare”. Aşa cum nu poţi să iei cu tine nimic după ce mori, la fel, nu poţi rămâne dator Unchiului Sam. De aceea, obligaţia mea de fantomă era să-mi bântui ucigaşul.

— Ok, Growser, am strâns din dinţi, şi când ai observat că-ţi lipseşte sufletul?

Îşi întinse picioarele pe podea.

— Ieri dimineaţă. M-am trezit la aceeaşi oră ca de obicei, dar, de data asta, am simţit aşa, un sentiment de goliciune. Pur şi simplu parcă nu mai eram eu – nu aveam vlagă, nimic. Îşi privi, dezgustat, trabucul: Uite, hai să luăm trabucul ăsta cubanez – nu-i simt gustul. Ce să mai zic de mâncare? Îmi vine să vomit când o văd! Fir-aş al dracului să fiu! Mă duc la restaurant şi nimic, niciun fel de mâncare nu mai are gust pentru mine.

Am coborât prin aer pentru a-l putea privi în ochi.

— Eşti sigur că sufletul tău nu şi-a făcut bagajele şi te-a părăsit pur şi simplu? Ca fostele tale soţii? Poate că s-a dus să-şi caute un trup mai confortabil… Sau poate că ţi-a sunat ceasul…

— Ce? Vrei să spui că s-ar putea să dau ortu’ din clipă în clipă? mă întrebă el, lingându-şi buzele şi privindu-mă încruntat. Zâmbetul meu nu-l încântă prea mult. Adică Barosanu’ de Sus a hotărât că trebuie să mă car de pe lumea asta, dar încă nu a transmis mesajul cui trebuia? M-am gândit şi eu la asta. Dar chestia aia, sufletul meu, vreau să zic, a dispărut deja de douăzeci şi patru de ore şi eu încă sunt în viaţă.

— Oho, douăzeci şi patru de ore e mult chiar şi pentru oraşul ăsta! m-am amuzat eu.

— Mda. Mă rog, am venit aici căci mi-am zis că un tip ca tine trebuie să aibă nişte cunoştinţe printre cei de pe lumea cealaltă, mă înţelegi, nu? Şi trebuie să recunoşti că ai nevoie de mălai, iar eu am din belşug.

Aici avea dreptate. Tot ce-mi doream era să-mi plătesc datoriile faţă de Fisc. Poate astfel aş fi putut să fac marele pas.

— Ok, i-am răspuns. Am să văd ce pot face pentru tine.

— Bine, atunci, spuse Growser şi sări în picioare, aruncând trabucul cu greaţă şi zdrobindu-l cu talpa. Află cine mi-a furat sufletul, McCaffrey, căci ştii doar, nimeni nu fură nimic de la Dugan Growser, lătră el, ridicându-şi degetul scheletic în aer, în semn de-ameninţare, atât pentru Cel de Sus cât şi pentru Cel de Jos.

* * *

Din câte ştiam, fuseseră nenumărate cazuri în care îngerii, atât cei căzuţi, cât şi ceilalţi, furaseră suflete înainte ca posesorilor acestora să le vină rândul la dreapta judecată. Ca să nu mai zic de creştini, satanişti şi vrăjitorii voodoo în carne şi oase, care îşi dădeau toată silinţa să salveze sau să obţină sufletele celor a căror carne încă nu putrezise, spre deosebire de spiritele lor. Aşa că, logic, căutarea mea nu putea începe decât cu Hyram Kruk, intermediarul de suflete cel mai important de pe Coasta de Est. Dacă exista cineva care să ştie ceva despre aceşti racheţi care furau suflete, acela nu putea fi decât el.

Hyram era un tip ghebos şi ursuz şi, cât timp a trăit, a fost patronul unor firme de amanet. A murit când arma furată pe care a îndreptat-o spre un hoţ neînarmat s-a descărcat accidental, ucigându-l atât pe el, cât şi pe hoţ. După care s-a aflat că hoţul era la primul lui jaf, încercând să-şi recupereze de fapt uneltele de instalator, ca să poată pune şi el ceva de mâncare pe masă pentru familia sa. Ceea ce, din punct de vedere moral, i-a pus în încurcătură şi pe cei de Sus şi pe cei de Jos. Astfel încât, de doi ani,

Kruk, al cărui trecut nu era prea curat oricum, rămăsese suspendat, aşteptând o decizie care nu mai venea.

Dar, în timp ce cele două puteri, de deasupra şi de dedesubt, dezbăteau problema lui, ambele au căzut de acord că gagiu' avea nişte calităţi ce nu se cădea să fie irosite. Aşa că l-au numit gestionar-şef al celui mai mare depozit de suflete de pe coasta de nord-est. Treaba lui era să le împacheteze, să le eticheteze şi să le stocheze, înainte de a fi trimise mai departe. Şi, pentru că se pricepea şi nu vroia să-şi iasă din mână, tipu' se străduia să adune cât mai multe puncte pentru momentul în care avea să-i vină rândul să părăsească lumea asta definitiv. Rafinat, lucra pentru ambele părţi, încercând să se pună bine şi cu cei de Sus, dar şi cu cei de Jos. Pentru orice eventualitate.

Am ieşit din birou direct prin tavanul clădirii de trei etaje. În sinea mea mi-ar fi plăcut să continui să urc şi să urc – până la Cer – dar nu mă puteam pune cu nişte forţe mai puternice chiar şi decât Barosanu' din cer. Aşa că am coborât şi am început să zbor spre vest, peste fluviul Hudson, fericit că măcar nu mai puteam simţi mirosurile care urcau din el.

— Cum merge treaba, tata sufletelor? l-am întrebat jovial pe Kruk, de cum am intrat în depozitul său, care se afla deasupra celui mai aglomerat cimitir din Jersey.

— Eh, are suişuri şi coborâşuri, îmi răspunse, fără nicio urmă de zâmbet, după care trase fermoarul unui săculeţ, pe care-l aruncă neglijent pe un raft. Ai nevoie de ceva?

— A, nu, eram în trecere, am răspuns, privind în jur să văd dacă mai era cineva cunoscut pe acolo.

— Da, da şi eu sunt fantoma lui Moş Crăciun, mă persifla el, în ebraică.

Tipul mă citea de fiecare dată.

— Păi… cum să-ţi zic… mă întrebam dacă nu ai văzut, din întâmplare, sufletul lui Dugan Growser pe aici, aşa cam în ultimele douăzeci şi patru de ore?

— L-au scos în sfârşit din priză şi pe golanu' ăla?

— De unde atâta noroc? am suspinat, încântat totuşi de analogia sa. Încă merge pe picioarele sale şi e la fel de

arogant ca întotdeauna dar, mai nou, pretinde că cineva i-ar fi furat sufletul. Ai idee de aşa ceva?

Kruk îmi rânji fioros şi aşteptă să continui.

— Mă gândeam că poate ai făcut vreo afacere de genul ăsta în ultima vreme. Poate că vreunul dintre amicii tăi care trag sulf pe nas a fost nerăbdător să înhaţe ceva prospătură...

Kruk nu spuse nimic.

L-am privit şi apoi am zâmbit.

— Nu încerc să te mituiesc, Kruk. Nu am bani nici să-mi plătesc datoriile mele şi ţie banii îţi sunt la fel de necesari pe cât de folositoare e gaura unui ac pentru un bogătaş, dacă înţelegi ce vreau să zic.

Umerii săi căzură.

— Aşa e, dar, ştii şi tu, vechile obiceiuri nu dispar cu una cu două, nu? Îşi scoase o pipă imaginară din colţul gurii. În ceea ce priveşte sufletul lui Growser nu l-am văzut, aşa cum nu îmi închipui că l-ar fi văzut cineva vreodată. Mi l-aş fi amintit căci, probabil, mi-ar fi trebuit un cleşte ca să-l pot împacheta. Dar am nişte informaţii care s-ar putea să te intereseze.

A urmat o nouă aşteptare.

— La dracu'! răbufni Kruk în cele din urmă. Ok, uite ce am auzit: cică la unele depozite de pe Coasta de Vest au apărut nişte suflete false.

— Cee?

— Mda. Noi nu am avut astfel de cazuri deocamdată, dar omu' meu din California mi-a spus că acolo au existat deja două cazuri de falsificare a sufletelor.

— Falsificare a sufletelor?

— Exact. Se pare că există cineva care se ocupă cu transformarea sufletelor murdare în unele curate şi nevinovate, astfel încât posesorii lor să se poată strecura în Rai, pricepi? Până acum au fost prinşi un politician şi un avocat.

— Dar cum e posibil aşa ceva? Ce se întâmplă cu mizeria rămasă? Unde naiba se duce? Şi cum reuşesc să

albească sufletele? Sper că nu te-ai apucat să vinzi mântuire din nou, Kruk…

Îmi aruncă o privire ticăloasă.

— Ei, hai, ştii că nu aş putea face aşa ceva. Habar nu am cum reuşesc să cureţe sufletele alea. În plus, cazul meu se discută chiar acum – doar nu mă crezi atât de tâmpit să mă apuc de prostii într-un astfel de moment? Dădu din cap. De altfel, aşa şi-au dat seama de schemă. Au descoperit un suflet păcătos ce nu avea ce căuta acolo sus, timp în care trupul său era încă în viaţă. Îţi închipui ce agitaţie e acum în Cer?

Atunci îmi pică fisa.

— Deci vrei să spui că cineva face afaceri cu suflete acolo Sus, fără, însă, a dispune de o legătură spirituală? Cineva în carne şi oase?

— Cam aşa ceva. Cineva a găsit o cale prin care să ia sufletele oamenilor fără niciun fel de autorizaţie. Şi, oricine ar fi, face afaceri cu cei deja condamnaţi la Iad, încercând să-i trimită, de fapt, în Rai. Buzele groase şi lipsite de sânge ale lui Kruk se strânseră într-un zâmbet melancolic. Mi-aş fi dorit să-mi fi trecut şi mie prin cap o astfel de afacere cât încă mai eram în viaţă…

* * *

M-am întors la biroul meu şi am început să analizez cazul. Dacă, într-adevăr era vorba de falsificare de suflete, totuşi de ce şi-ar fi bătut cineva capul să fure sufletul lui Dugan Growser? Nu exista un suflet mai potrivit ca al lui pe care să scrie Direcţia Iad.

Nu am reuşit să răspund la întrebare până când nu m-am trezit cu Growser, în carne şi oase, năvălind în biroul meu. Avea faţa schimonosită de nervi. Îmi înmână o hârtie pe care scria mare: „Dacă îţi vrei sufletul înapoi, trebuie să plăteşti o sută de miare, în bancnote mici.”

Preţul era foarte mare pentru sufletul lui, negru ca tăciunele, şi Growser nu avea de gând să-l plătească.

— Nu plătesc nicio răscumpărare! grohăi el.

— Dar vrei să afli cine ţi-a furat sufletul, nu-i aşa? l-am întrebat, bucuros că nu-i puteam simţi mirosul de şobolan.

— Da, bineînţeles, dar…

Am ridicat o mână, făcându-i semn să tacă. Apoi, l-am mai liniştit puţin, promiţându-i că nu numai că îi voi recupera sufletul şi suta de mii, ci că i-l voi da pe mână şi pe cel care i l-a furat. Desigur, nu aveam de gând să fac asta doar de dragul lui – din partea mea putea să se înece cu bălegar – ci pentru întreaga omenire. Căci la mijloc erau chestii mult mai serioase decât sufletul unui mafiot râios. O fiinţă vie care putea, cumva, să fure suflete şi să le spele de păcate era ceva foarte periculos. Aşa ceva ar fi putut înclina balanţa, şi aşa precară, dintre bine şi rău, în direcţia greşită.

Nu m-am obosit să-i explic asta lui Growser. Nici eu nu înţelegeam foarte bine întreaga situaţie. I-am promis doar că-l voi răzbuna şi el a fost de acord să mă plătească pentru asta.

* * *

Telefonul sună în aceeaşi noapte: „Pune banii într-un sac de gunoi şi lasă-l pe banca de lângă ceasul de stradă din Hill Street Park, la două fix.” Oricine o fi fost răpitorul de suflete, ştia că Growser avea la fel de multă încredere în bănci pe câtă aveau ele în el. Clientul meu îmi recunoscu, fără nicio bucurie, că trebuia să dezgroape o sută de mii din borcanele de murături care, se pare, creşteau miraculos în curtea din spate a casei sale.

La miezul nopţii mă aflam deja în stejarul bătrân aflat exact deasupra băncii cu pricina, în timp ce Growser comitea ceea ce pentru el era un adevărat sacrilegiu, pregătea banii îndesându-i în sacul de gunoi. Cu toate astea, la ora două apăru în parc, arătând la fel de nevinovat ca o hăinuţă de copil şi privind cerul înstelat de parcă l-ar fi văzut pentru prima oară.

Se duse cu paşi mici spre banca de lângă ceas şi, după câteva încercări nereuşite, reuşi să depună sacul cu bani la locul stabilit. Apoi, fu îndeajuns de prost să privească în

sus, spre ramurile stejarului, pentru a se convinge că eram într-adevăr acolo. Ca să risipesc orice suspiciune din partea răpitorului, am încercat să imit o bufniţă, fără prea mare succes însă, şi mi-am dorit să fiu un liliac, venit direct din Iad, pentru a-i suge sângele idiotului ăla de mafiot.

Într-un final s-a îndepărtat, aruncând priviri îngrijorate spre punga cu bani de pe bancă. Şi, la zece minute după ce Growser a plecat cu lacrimi în ochi, apăru un bărbat îmbrăcat într-un hanorac cu glugă, călare pe o bicicletă. Cu o mişcare precisă, înşfăcă sacul cu bani şi trecu mai departe.

Nu am avut nicio problemă să-l urmăresc pe biciclist; la urma urmei puteam zbura, nu? Acesta pedală ca un nebun prin întreg oraşul, întorcând din când în când capul, pentru a se asigura că nu era urmărit. În cele din urmă, se opri la docuri, în faţa unui depozit ce părea abandonat de multă vreme. Îşi parcă bicicleta lângă zidurile pline de graffiti ale clădirii şi apăsă o sonerie încastrată în uşa de metal roşu. Uşa se deschise imediat şi tipu’ dispăru înăuntru.

L-am urmat, trecând prin zidul de cărămidă roşie şi nu am fost câtuşi de puţin surprins să observ că depozitul nu era deloc abandonat. Locul era plin de tot felul de echipamente electronice şi de eprubete care sfârâiau şi care ar fi putut, probabil, crea o mie de doctori Hyde într-un timp foarte scurt.

Biciclistul se strecură grijuliu printre luminile care clipeau intermitent şi printre maşinile acelea ciudate în care bolboroseau lichide neidentificabile până ajunse la o uşă de oţel în care bătu cu semnal. Uşa se deschise şi îl pierdui din nou din vedere.

Am aşteptat puţin înainte să-l urmez, căci nu vroiam să mă arăt în spaţiul închis al biroului, direct din zid, cât timp era şi el acolo. În cele din urmă biciclistul ieşi, fără sacul cu bani însă şi părăsi depozitul. Acum venise vremea să văd cine era de fapt sufletul – ca să fac un joc de cuvinte – întregii afaceri. Şi nu a durat prea mult: uşa de oţel s-a deschis în curând şi l-am putut zări pe doctorul Francesco Franks ieşind cu sacul de gunoi în mână.

Pe nu-prea bunul doctor îl cunoşteam deja de la televizor şi din tabloide. Fusese cândva un renumit neurochirurg, dar, din păcate pentru el, se obişnuise să o facă şi pe ginecologul cu unele dintre pacientele sale, lucru care, în cele din urmă, a devenit public. A fost, normal, concediat fără prea multe vorbe şi emisiunea lui, Cazuri de Cranii Celebre, s-a dus şi ea la vale în scurt timp.

Am coborât din Ceruri chiar în momentul în care Franks îşi aşeza sacul cu mălai pe un banc de lucru.

— Eşti de gardă în seara asta, doctore? l-am întrebat, ascunzându-mă în colţul cel mai întunecos al clădirii.

Se învârti atât de repede că părul, care semăna foarte bine cu al lui Einstein, îl urmă abia după o secundă.

— Cine eşti? urlă el, smulgându-şi ochelarii de pe nasul gros, ca un rât de porc. Lentilele erau atât de mari că probabil ai fi putut studia astrele cu ele, fără să mai ai nevoie de un telescop.

— Sunt coşmarul vieţii tale, i-am răspuns sardonic, ieşind pe jumătate din zidul de cărămidă. Aia e prada ta pe ziua asta? l-am întrebat arătând spre sacul cu bani.

Franks îşi scutură imensa cutie craniană, iar ridurile de pe frunte i se strânseră într-o expresie furioasă.

— Nu, mârâi el. Nu-s decât douăzeci de mii de dolari aici.

Ceea ce, venind din partea lui Growser, era de aşteptat.

Franks renunţă să se mai gândească la bani şi trase grăbit un revolver de calibrul 38, din alea cu ţeava tăiată, din buzunarul halatului.

— Zi-mi cine eşti? ceru el, pe un ton ce se vroia fioros.

— Bain Mccaffrey, i-am răspuns cu o voce tremurândă, lăsându-l să creadă că m-a speriat. Atât timp cât doctorul credea că exist în carne şi oase putea fi convins că-l pot răni sau că el o poate face, la rândul său. Dugan Growser m-a angajat să-i recuperez sufletul.

— S-o crezi tu! urlă el, începând să tragă.

Plumbul se opri în peretele din spatele meu aruncând bucăţi de metal în toate direcţiile. Franks îşi goli arma, trăgând la întâmplare după care o porni înspre mine. Fie că

nu credea în fantome, fie că lumina slabă şi vederea lui nu prea bună acţionaseră în favoarea mea, căci marele geniu îşi izbi cu putere capul de pereţi fără să pară conştient că eram la fel de solid ca şi cuvântul unui vânzător de maşini. Se dădu câţiva paşi înapoi, clătinându-se şi, năuc de la contactul cu zidul de cărămidă, reuşi să dărâme câteva din eprubete şi să dea foc la laborator.

Apoi se prăbuşi la pământ. Viaţa începu să i se scurgă din el, odată cu sângele ce i se scurgea din capul spart. În jurul său, aparatele explodau, unul după altul.

Am coborât lângă el şi i-am urlat în ureche:

— Cum ai reuşit să-i furi sufletul lui Growser?

Privi în sus, spre mine, prin mine, iar pe lentilele sale groase se puteau zări flăcările uriaşe ce cuprinseseră întreg laboratorul.

— A fost o greşeală! Au confundat sufletele! rosti cu greu, sufocat de fum.

— Căutai, de fapt, un suflet curat, nu-i aşa? Ca să-l falsifici. Dar ce ţi-ai zis: măcar să iau nişte bani şi de la mafiot, lasă-l să şi-l răscumpere, nu-i aşa, doctore?

Dădu din cap că da. Sângele îi acoperise în totalitate faţa îmbătrânită.

— Aveam nevoie de bani… pentru experimente… pentru a-mi perfecţiona aparatul de furat suflete… şi pentru a face ca transplantele să nu mai poată fi detectate. Înţelegi, am încercat să…

Nu mai reuşi să dea nicio explicaţie, cel puţin nu pe lumea asta. Am zburat de lângă cadavrul său şi am început să scotocesc, ca un nebun, laboratorul, încercând să salvez orice suflet s-o fi aflat pe acolo. Sufletele nu pot fi distruse, dar se pot rătăci. Însă din cauza fumului şi a flăcărilor, nu am reuşit să identific niciunul. Nici pe al lui Growser, căci erau împrăştiate în întreaga clădire, zburând care încotro.

Am reuşit, însă, să zăresc, pentru câteva secunde, o maşinărie neagră ce părea un fel de aspirator. Pe partea superioară scria, cu litere argintii, Hoţul de Suflete 3000. Şi, până să mă apropii de el, aparatul explodă, moment în care apăru un demon, care încerca să înşface ce mai rămăsese

din sufletele de acolo, şi care începu să mă înjure aşa cum numai cei din Iad ştiu să o facă.

* * *

— Nu mi-ai adus mălaiul înapoi, nu-i aşa? se văicări Growser, după ce l-am făcut să sară de pe WC, a doua zi dimineaţa, şi i-am explicat tot ce se întâmplase în noaptea aceea.

— A ars odată cu depozitul, i-am repetat. Şi eu care credeam că eşti îngrijorat de suflet?

Growser se aşeză la loc pe tron, făcându-mi generos o mică favoare.

— Nee, nu-mi fac eu griji pentru asta. De fapt, dacă mă gândesc, îmi e chiar mai bine fără, ţinând cont de domeniul meu de activitate. Şi, la urma urmei, sufletul meu va sfârşi oricum în flăcări, nu-i aşa?

A trebuit să recunosc că avea dreptate.

Rânji şi îşi îndreptă degetul spre mine.

— Deci cu asta se ocupa doctorul Franks sau cum l-o fi chemând. Apoi îşi scărpină gânditor barba, preocupat, cel mai probabil, de modul în care ar fi putut să-şi tragă şi el partea din afacerea aceasta. Şi ce anume făcea?

— Păi, cred că lucra pentru Diavol. Sau, cel puţin, îl ajuta pe gagiu' în costum roşu să dea cu furca mai bine. Schimbând sufletele păcătoase cu unele noi, inocente, doctorul reuşise, aici pe Pământ cel puţin, să încline balanţa în favoarea celor din Iad, adică şi a ta, Growser.

Growser se scărpină, de data asta într-o parte a corpului care în niciun caz nu era bărbia lui.

— Nu-mi pare rău decât de ăia douj de mii, spuse el. Ştii, McCaffrey, o parte din ei erau de fapt banii tăi.

L-am lăsat să se distreze o vreme pe chestia asta apoi l-am lovit acolo unde îl durea cel mai tare.

— Nu face nimic, Growser. În drum spre tine am făcut o mică escală pe la birourile Fiscului. Acolo am avut o discuţie, prietenească normal, cu agentul care se ocupă de cazul meu, în care i-am povestit de cele douăzeci de mii ale tale. Ştiai că se dau recompense pentru cei care îi dau în

gât pe evazionişti? Tipu' mi-a zis că vrea să stea de vorbă cu tine, să-l lămureşti şi pe el în legătură cu impozitele şi veniturile tale.

Growser sări ca ars în picioare, din el zburând mici fragmente de, hm, vă puteţi închipui şi singuri.

— Trădarea asta o să te coste scump, McCaffrey! urlă el.

— Şi ştii care e partea cea mai frumoasă din toată povestea asta? l-am întrebat pe un ton mieros. Nu mai trebuie să *te* bântui.

Chestia asta îl făcu să se oprească.

— Ce vrei să spui?

— Băieţii de pe lumea cealaltă au hotărât că Fiscul o să te bântuie mult mai bine decât aş fi putut să o fac eu.

M-am îndepărtat plutind şi zâmbind fericit, cu buzelele mele transparente. Desigur, aveam să mai fiu fantomă o vreme, până ce voi fi reuşit să-mi plătesc toate impozitele, dobânzile şi penalităţile, dar măcar, de acum înainte, nu aveam să-mi mai petrec nopţile urlând ca nebunul la ce va mai fi rămas din Growser.

————————————

Traducere: Emanuel Huţanu
„Soul Searching” by Laird Long

Amendamentul Dawson

Ciprian Mitoceanu

Născut în 1976, a absolvit Facultatea de Litere şi Ştiinţe din Suceava, după studiile aprofundate în istoria statelor din SE Europei devenind profesor documentarist. Actualmente predă istoria şi Geografia la Botoşani. Autorii preferaţi sunt Stephen King, Philip K. Dick, Poul Anderson şi chiar Jules Verne, iar genurile agreate sunt horror, war, sf, thriller, gotic. A colaborat cu mai multe ziare locale şi are un roman publicat deja la editura Tritonic, Colţii, considerat de critică un thriller foarte bun.

Debutul său la Sci-Fi Magazin ne conduce într-o Americă unde cetăţenii sunt clasificaţi în funcţie de inteligenţă, iar proştii sunt folosiţi pentru fericirea celor deştepţi. Imagine destul de înfiorătoare şi este evident că într-aşa o lume nu prea există happy-end-uri.

———————————

Să fugă… Să se ascundă…

Doar atât îi trecea prin cap şi, la drept vorbind, la ce altceva ar fi putut să se gândească? Să-şi facă planuri de viitor? Să se întrebe cuprins de spaimă dacă va mai fi primit vreodată la vechiul lui loc de muncă? Sau dacă va creşte chiria locuinţei, preţul hranei sintetice, al vieţii de zi cu zi, în general? Asemenea întrebări îl chinuiseră o viaţă întreagă, din clipa în care conştientizase că nu e decât un amărât de locuitor pe o planetă populată de alte opt miliarde de oameni, un fără-valoare reprezentant al categoriei C+, aşa cum o dovedea şi cocarda pe care încă o purta la piept.

Aducându-şi aminte de insignă, John tresări brusc, ca şi cum acul de siguranţă al acesteia i-ar fi străbătut pielea şi

carnea. Insigna roşcată, de care nu se despărţise de la paisprezece ani, fusese până acum câteva ore o garanţie că el, John Barton, chiar dacă aparţinea categoriei inferioare de cetăţeni americani, avea şi unele drepturi. Dreptul de a munci doar pentru cazare, mâncare sintetică şi o zi liberă pe săptămână, pe care o putea petrece gratuit într-un parc de distracţii în care doar cinematograful mai funcţiona. Destul de puţin desigur, dar se putea şi mai rău, bunăoară cei din oropsitele categorii D şi E duceau o viaţă şi mai grea.

Cocarda blestemată era cauza tuturor nenorocirilor lui. Din clipa în care ieşise de pe poarta Triajului, buimăcit şi având în buzunarul canadienei formularul oficializat care consfinţea apartenenţa lui la C+, tinicheaua roşcată în care se afla inserat un microcip îi coordonase viaţa. O viaţă de rahat.

Sunetul binecunoscut de şenile de cauciuc îl făcu să se oprească. Se înghesui în spatele unor boscheţi proaspăt tunşi. O patrulă mixtă, formată din doi roboţi cu capetele hidos de mari în comparaţie cu corpurile nichelate şi doi poliţişti umani scrutau împrejurimile. John se lipi de pământ, înfiorat. Aveau să se termine vreodată toate acestea? Cu siguranţă că nu, cel puţin nu se putea aştepta la un deznodământ fericit.

Purtase povara peticului de tablă roşcat o viaţă întreagă. Chiar şi înainte de a trece prin Triaj fusese considerat un cetăţean inferior şi tratat ca atare. Triajul nu fusese decât o formalitate, un agregat de aruncat praf în ochii naivilor, care aveau nevoie de aşa ceva pentru a le confirma că, totuşi, exista o şansă. Care încă mai credeau în American Dream şi alte porcării de genul acesta.

Zgomotul şenilelor încetă brusc, stârnindu-i un junghi în piept. Roboţii se opriseră. Amândoi... Descoperiseră ceva suspect. Şi şuşoteala banală dintre cei doi parteneri umani ai şenilaţilor încetă.

Fusese descoperit...

Îşi încordă braţele, gata să sară în picioare dacă frunzele boschetului ar fi fost date într-o parte de braţele

metalice ale poliţiştilor cibernetici. Inima îi bătea, gata să-i spargă pieptul, asemenea unei tobe imense dupăcite de un toboşar cam zănatec.

— Bum!… Bum!…

Sunetul propriei inimi îl inundase în interior, îl resimţea în timpane, în creier, în venele de la gât, chiar şi în vârful degetelor şi, ca şi cum nu ar fi fost de ajuns, devenea din ce în ce mai sonor, strecurându-se şi afară, de unde putea fi interceptat de către poliţiştii cibernetici. Inima, o să-i audă inima…

Un val de panică îl asaltă, apoi încă unul. Puteau să-l identifice după bătăile inimii. Doar asta căutau, inima, inima lui…

Inima…

Îşi înfipse degetele în pământul moale şi închise ochii. Trebuia să lupte, să reziste tentaţiei de a sări în picioare şi a încerca să fugă de sub nasul poliţiştilor. Tentaţia era prea mare şi îi era atât de frică…

Începuse să simtă ghearele panicii încă din clipa în care fusese chemat la biroul şefului de tură. Intuise, de la început, că se întâmplase ceva grav. De ce îl chemaseră. Nici nu apucase să intre în biroul minuscul, în care mai păşise doar o singură dată, la angajare, că-i şi văzuse. Indivizi din categoria A+, nu încăpea nicio îndoială, cocardele aurii erau mai mult decât un element de identificare, erau apanajul unei clase privilegiate.

— John Barton! exclamase unul dintre cei doi agenţi, etalându-şi cu mândrie cocarda aurie.

Doi agenţi A+… Asta nu putea însemna decât necazuri, cât se poate de serioase. Dacă ar fi fost să-l dea afară, indiferent de motiv, nimeni nu ar fi pus în scenă o asemenea desfăşurare de forţe. O înştiinţare verbală, trimisă printr-un măturător de categoria D era de ajuns.

Plecaseră… Mai erau acolo… Probabil că îl mai pândeau, aşteptând cu răbdare să-l apuce de cap de îndată ce se va ridica din pământul care mirosea atât de bine… Aşa mirosea solul, solul fertil.

Încuviinţase din cap, incapabil să scoată o vorbă, dar agentul nu dăduse semne că s-ar supăra, că indolenţa individului inferior l-ar fi jignit în vreun fel. Bărbatul A+, un găligan bine clădit, cu umeri cât casa, dar pe care, desigur, nu-i obţinuse trudind pe şantier, era îmbrăcat într-un costum negru, de stofă scumpă, care-i venea ca turnat şi, prin urmare, nu reuşea să mascheze tocul pistolului. Simţise că-i îngheaţă sângele în vene. Ce dorea de la el un bărbat înarmat? Freză dată cu gel de calitate şi dinţi albi, plus cablul de comunicare care părea că i se strecurase direct în cap prin urechea stângă. Era pentru prima dată când vedea un agent în carne şi oase, dar nu simţea niciun fel de entuziasm privindu-l, ba dimpotrivă, simţea frică, o frică viscerală, ca şi cum gheara spaimei i-ar fi cotrobăit prin intestine, ciupind ici-colo câte un nerv. Simţea nevoia să urle de spaimă…

O şoaptă stinsă, ca o adiere abia sesizabilă de vânt… Erau încă acolo, aşteptând… Spionând… Se întrebă de ce nu se repezeau, pur şi simplu, asupra lui, încercând să-l copleşească prin superioritatea lor numerică. La urma-urmei erau patru contra unu… De ce nu atacau. Indiferent dacă reuşeau să-l prindă sau reuşea să le scape printre degete, încă o dată, cel puţin avea să scape de aşteptarea ucigătoare. Ce-ar fi dacă s-ar ridica şi ar fugi?

Agentul care-l întrebase de nume nu părea un zbir, în ciuda umerilor laţi şi a pistolului greu de ascuns. Avea un chip blajin şi chiar îi zâmbi, plin de înţelegere, ceea ce-l zăpăcise complet. Un cetăţean A+ îi zâmbea lui, un gunoi pentru care Triajul nu găsise nimic mai bun decât insigna roşie.

— S-a întâmplat ceva? întrebase, după o aşteptare lungă cât o viaţă.

În realitate era posibil să nu fi trecut mai mult de cinci secunde.

— Nu neapărat, zâmbise agentul.

Iar bâzâitul acela insuportabil… Roboţii poliţişti se puseseră în mişcare. Ochii lor tubulari, în care se aflau camere de luat vederi de cea mai bună calitate scotoceau

peste tot, alungindu-se sau scurtându-se, mai văzuse de câteva ori Poliţia cibernetică în acţiune.

— Puteţi veni cu noi?

Dacă putea să-i însoţească!... Exista şi alternativa refuzului? Probabil că nu... Dacă cineva trimesese după el doi agenţi A+, atunci acel cineva, indiferent cine era el, îşi dorea neapărat să-l vadă. Încuviinţase iar din cap, încercând să se liniştească, să alunge spaimele care începuseră să-l asalteze ca un roi de albine înnebunite. Ce aveau cu el? De ce el? Se ţinuse tot timpul departe de tot ceea ce putea fi considerat ilegal, evitase chiar să se implice în discuţii care priveau activitatea Guvernului; ştia că vorbele spuse aiurea pot aduce ghinion. Văzuse cu ochii lui cum fuseseră ridicaţi cei care vorbeau prea mult, cei care credeau că pot schimba lumea trăncănind aiurea despre Triaj sau despre Războiul Resurselor. Nu, el era un cetăţean model, un cetăţean de condiţie modestă, dar care învăţase să-şi accepte soarta şi să se mulţumească cu puţinul care i se cuvenea. Bine, tot timpul considerase că merita mai mult, dar păstrase această nemulţumire în suflet, nu comentase faţă de nimeni.

Un foşnet aspru îl făcu aproape să sară în picioare. Fierătaniile, aşa cum erau numiţi în argou poliţiştii cibernetici, scotoceau boscheţii. Dacă nu se ridica acum în picioare era pierdut. Sau poate că nu...

— Calm!... Stai calm... Calm!...

Limuzina care-i aştepta în faţa birourilor era mare cât un transatlantic (îşi amintise că unul dintre colegii de serviciu folosea adesea această comparaţie. Nu ştia ce poate fi acela un transatlantic, nu văzuse în viaţa lui niciunul dintre oceane, dar privind automobilul pe pernă de aer îi venise în minte chestia cu transatlanticul). Şoferul îl ajutase să urce în maşină. Doi agenţi, şofer şi limuzină... Putea fi ceva rău? Cei care bâzâiau împotriva Triajului, a cocardelor şi cartelelor, care se opuneau Războiului Resurselor, erau săltaţi de pe stradă fără niciun fel de menajamente, încătuşaţi şi aruncaţi claie peste grămadă într-o hardughie pe roţi...

O înjurătură şi câteva replici scurte, aruncate în staţia de emisie-recepţie, apoi şenilele începuseră să turuie pe pavaj. Au plecat…

Călătoria nu durase mai mult de zece minute, dar lui îi păruse lungă cât un veac. Cei doi agenţi i-au zâmbit pe timpul drumului şi n-au încercat să-l constrângă în niciun fel. Dacă ar fi fost ceva rău i-ar fi pus cătuşe, nu? Şi probabil că l-ar fi băgat în portbagaj.

Adrenalina, pompată în exces de biata lui inimă, îl ajută să-şi revină de îndată ce zgomotul şenilelor dispăruse după blocuri. Sus!… Nu avea nicio clipă de pierdut.

Un spital… Intuise că se aflau într-un spital încă din clipa în care nările luaseră contact cu mirosul de dezinfectant. Ce căuta el într-un spital? Şi încă într-unul în care nimeni nu purta insignă mai jos de B++. Nimeni nu considerase că trebuie să i se dea lămuriri, dar, spre uşurarea lui, fusese luat în primire chiar de la sosire. Indiferent ce era, avea să se termine destul de repede.

Nimic suspect… Pe străduţa mărginită de arbuşti ornamentali se zăreau doar câteva femei din categoria B+, plimbându-şi arogante cărucioarele în care se aflau copii care, fără îndoială, vor reuşi să obţină peste câţiva ani o nenorocită de cocardă care va deveni fie mândria părinţilor, fie va arunca pe umerii micuţilor povara unei vieţi pline de privaţiuni. Niciuna dintre femei nu-l băgă în seamă în clipa în care sări peste boscheţi. Probabil credeau că este un amărât de muncitor de la îngrijire. Cu atât mai bine pentru el…

Un medic adevărat, cu cocardă A++, care-l situa pe treapta a treia în ierarhia stabilită de Triaj începuse să-l supună unor investigaţii amănunţite, ajutându-se de nişte aparate parcă desprinse din decorul unor filme de anticipaţie produse la începutul mileniului. Îl asaltase cu întrebări la care se văzuse silit să dea răspunsuri dezamăgitoare. Mânca fructe zilnic? Dedica plimbărilor în aer liber măcar o oră pe zi?… Consumul hranei sintetice era o obişnuinţă sau i se întâmpla doar ocazional?… De ce nu-şi

îngrijea sănătatea?... Se prezenta destul de bine, ţinând cont cât de puţin se îngrijea...

Ceva mai departe de locul unde se refugiase în tufişuri, zări o siluetă care nu avea nimic ameninţător în ea. Un individ în salopetă căra după el un sac rotofei în care zornăiau unelte de grădinărit. Un îngrijitor adevărat... Chiar dacă pe piept i se bălăbănea insigna D nimeni nu-l băga în seamă. Un semiretardat, aşa îşi dăduseră cu părerea cei de la Triaj, dar care avea în cap suficientă glagorie cât să poată smulge buruienile din jurul unui arbust ornamental...

Medicul cam strâmbase din nas când îi servise răspunsurile la întrebări, aşa cum strâmbase şi la vederea stratului de murdărie care-l acoperea din creştet până-n tălpi şi-i recomandase cu seriozitate să se îngrijească de propria-i sănătate cât încă aceasta nu era afectată iremediabil. Individul glumea, cumva... Realizase, însă, destul de repede că medicul nu glumea. Pur şi simplu individul tobă de carte şi fericitul posesor al cocardei care-i dădea dreptul la o viaţă de huzur nu putea concepe că există categorii de cetăţeni al căror standard de viaţă presupunea mult mai puţine drepturi decât cele care-i marcau evoluţia personală. Fructe!... Hrană naturală!... Vacanţe relaxante şi tot ceea ce era mai bun pentru sănătate. Chiar nu conştientiza că, datorită Triajului, existau şi persoane pentru care viaţa în îndestulare era interzisă? Da, în ţara „visului american” existau oameni condamnaţi la o existenţă mizeră legală nu de la naştere, ci de la vârsta la care, conform Constituţiei, trebuiau să se supună Triajului...

Îngrijitorul de alei, cu faţa lui plină de pistrui, nici nu reuşi să înţeleagă ce se întâmplă. Un pumn în ceafă şi o să-şi revină peste câteva minute, în cel mai bun caz, sau va fi nevoie de intervenţia ambulanţei, în varianta pesimistă. Salopeta i se potrivea destul de bine, chiar dacă o îmbrăcă încercând un sentiment de scârbă atingând insigna D. Un inferior... Brr!... Nu-şi imaginase vreodată că va trebui să facă şi aşa ceva, dar instinctul de supravieţuire se dovedea mai puternic decât repulsia.

După discuţia aiuritoare cu medicul incapabil să vadă în omul din faţa lui un cetăţean de categorie inferioară, un gealat cu umeri de luptător profesionist şi maxilare atât de proeminente încât îi dădeau aerul unui lup vigilent îl condusese într-o sală mare în care se mai aflau încă douăzeci de persoane. Printre cei paisprezece cetăţeni D şi C se infiltraseră şi şase agenţi A+, cu ochii ascunşi sub lentilele întunecate. O uşă s-a deschis aproape imediat, lăsând să intre un grup de cinci indivizi îmbrăcaţi în halate albe. Medici…

O stradă dintr-un cartier rezervat categoriei A. Simţi cum cerul gurii i se usucă şi picioarele nu mai fac faţă greutăţii corpului. Adrenalina, cea care îl ajutase să scape din subsolul Spitalului Universitar San Diego, dădea semne de epuizare. Să intre într-un cartier al cetăţenilor fericiţi!… De ce nu? Îmbrăcat în salopeta D şi dotat cu uneltele furate probabil că va fi ignorat. Pentru ca cetăţenii superiori să se poată bucura de înlesnirile acordate de Triaj şi Amendamentele Constituţiei era necesar sacrificiul categoriilor inferioare; sacrificiu care putea îmbrăca forme extreme, o aflase ceva mai înainte, în sala de şedinţe a spitalului.

După primii paşi, plumbul din picioare se scurse pe pavaj. Era încă liber, trebuia să profite de asta…

Unde să se ducă? La cine să apeleze?… Niciodată nu-şi imaginase că lui i s-ar putea întâmpla aşa ceva. Exista cineva pe lumea asta care să-l poată ajuta.

Mişcarea de Rezistenţă… Da, cei din Mişcarea de Rezistenţă ar putea avea răspunsul la problemele sale. Poate că ei îl vor ajuta… în sfârşit, bătăile inimii transmiteau în corp şi altceva decât adrenalină incandescentă. Speranţă…

Partea proastă era că nu avea nicio idee despre cum putea intra în legătură cu Mişcarea de Rezistenţă. Ştia că există unii oameni care găsiseră destul curaj să spună NU Triajului şi aberaţiei legislative care cernea indivizii, marcându-le definitiv destinul din clipa în care păşeau pe uşa de la intrarea în Triaj, dar niciodată, nici măcar o dată

în viaţă, nu-şi pusese nicio întrebare legată de rebeli. Dacă nu doreai să rămâi şi fără bruma de drepturi pe care ţi le acorda eticheta Triajului, cel mai cuminte era să-ţi vezi de treaba ta.

Unde erau oamenii din rezistenţă? Unde erau răzvrătiţii?… Puteau fi peste tot, poate că şi bătrânelul cu cocardă aurie care-şi citea ziarul pe bancă era unul dintre revoltaţi… Sau poate că nu… De ce să-şi dorească cineva din categoria A să schimbe ordinea impusă în lume de Triaj? Pentru A şi probabil că pentru majoritatea celor din B Triajul era bun. Nu şi pentru restul lumii, în categoriile inferioare trebuiau căutaţi nemulţumiţii…

O vitrină imensă îi atrase atenţia. Chiar dacă se grăbea, chiar dacă era încolţit, tot putea să arunce o privire…

Televizoare… Televizoare cu diagonala cât un perete, genul de aparate la care categoriile inferioare nu puteau nici să viseze, de vreme ce aveau o idee prea vagă despre cum arată. Minunile tehnicii…

Îngheţă când pe ecranul luminos îşi recunoscu fotografia, afişată în colţul din dreapta sus, în spatele reporterului. O voce feminină, prea puţin distorsionată de interferenţele electronice, îşi depăna litania:

— Cetăţeanul John Barton, aparţinând categoriei C+, a evadat astăzi din Spitalul Universităţii Medicale din San Diego, sustrăgându-se astfel de la aplicarea Amendamentului Dawson. Prin urmare, cetăţeanul A4+ Ron Malcom se află într-o situaţie critică datorită faptului că transplantul de inimă care i-ar putea salva viaţa a fost pus sub semnul întrebării de fuga donatorului. John Barton a fost selecţionat dintr-o bază de date de peste două sute de milioane de potenţiali donatori, dar a refuzat să se supună prevederilor Amendamentului Dawson. Barton a evadat din spital profitând de lipsa de supraveghere, chiar în timp ce era deplasat spre sala de operaţie unde urma să aibă loc transplantul. Prin urmare, transplantul a fost amânat până când Barton va fi capturat. Reamintim că Ron Malcom este un important membru în Consiliul de Gestionare al Resurselor Energetice şi unul dintre cei mai prolifici

cercetători în domeniu. Din păcate, o maladie extrem de rară i-a afectat inima, astfel încât pentru supravieţuirea lui a fost necesară aplicarea Amendamentului Dawson. Starea sa de sănătate s-a deteriorat foarte mult în ultima vreme, astfel că transferul de cord este unica şansă de a salva una dintre cele mai sclipitoare minţi ale mileniului III.

John Barton, cel a cărui fotografie o aveţi afişată pe ecranul din spatele meu a fost dat în urmărire generală, pentru prinderea lui fiind mobilizate toate forţele disponibile, asta deoarece în momentul de faţă Ron Malcom este ţinut în viaţă doar cu ajutorul aparatelor. Cine poate da relaţii care să poată ajuta la capturarea lui Barton va primi o recompensă substanţială din partea autorităţilor, plus promovarea într-o categorie superioară…

Vocea melodioasă, cu inflexiuni profesioniste, luă o scurtă pauză. Imaginea reporteriţei impecabil coafate dispăru, dar fotografia fugarului continua să-i fixeze pe amatorii de privit la televizor. Regizorul transmisiei prezenta imagini din interiorul spitalului. Camera devastată, patul metalic care se dovedise de mare ajutor, fereastra cu zăbrele îndoite… Infirmierul B, cu mutră de prostovan, încă îşi mai ţinea pe cap compresa de gheaţă de la care se aştepta să diminueze cucuiul, întrebări profesioniste şi răspunsuri nesigure. Totul prezentat exact aşa cum se întâmplase.

Nemernicii… îi doreau inima, îi ceruseră să se lase sacrificat ca un porc pentru a salva viaţa unui individ pe care nu-l cunoscuse vreodată. Nici nu-l văzuse, măcar… Ba nu… în colţul din dreapta apăru şi imaginea unui bărbat tânăr cu chipul desfigurat de suferinţă. Ăsta era Ron Malcom!

Mutra reporteriţei reapăru, ţuguindu-şi buzele umflate cu silicon.

— Congresmanul Dawson a fost informat despre incident şi s-a arătat foarte surprins de reacţia donatorului. Legea e lege şi fiecare om trebuie să se supună, a fost comentariul congresmanului, care s-a grăbit să se

deplaseze la spital pentru a obţine informaţii despre starea de sănătate a lui Ron Malcom.

Câtă seninătate în prezentarea cronicii unei crime legale…

O femeie scundă, într-un costum tricotat la care ataşase cu mândrie insigna A ieşise din magazin şi-l analiza pe sub ramele groase ale unor ochelari antici. Un fior îl străbătu prin şira spinării. Fusese recunoscut!…

Destul de probabil, altfel de ce s-ar fi zgâit la el piticania cea chioară. Porni din nou, promiţându-şi să nu se mai lase furat de peisaj. Era urmărit pentru a fi ucis, la naiba…

Rezistenţa… Unde era Rezistenţa…

Era momentul cel mai potrivit să-şi regrete lipsa de implicare în campania dusă de cei care urau Triajul, urau insignele blestemate, clasele sociale şi, fără îndoială, urau şi Amendamentul Dawson, cel care permitea ca viaţa unui individ inferior să poată fi sacrificată pentru a o salva pe cea a unuia din categoriile superioare. Astfel cetăţenii din C şi ocazional cei din D deveniseră în virtutea Amendamentului adevărate bănci de organe aflate la dispoziţia clienţilor interesaţi. Ochi!… Rinichi!… Chiar şi inimi! Nu funcţionau cum trebuie? Puteau fi înlocuite fără probleme, singura condiţie era să dispui de cocarda potrivită pentru a deveni beneficiarul Amendamentului Dawson.

O maşină de poliţie apăru de după colţ, frânând violent. Îl reperaseră…

— Stai pe loc, răsună o voce autoritară, obişnuită să obţină supunere în schimbul cuvintelor.

Nu putea să stea pe loc. Să se predea însemna să se întoarcă iar în blocul operator, unde un medic sau o echipă întreagă de măcelari avea să-i smulgă inima din piept. N-o să se întâmple asta…

O luă la fugă, aşteptându-se să audă bubuitul pistoalelor. Un gang ivit în carnea unei clădiri cu arcade şi coloane se dovedi o cale de scăpare nesperată.

— Stai… John Barton, supune-te legii!…

Reuşi să evite în ultima clipă un grup de copii. Se strecură pe lângă însoţitoarea scandalizată de impertinenţa acestui gunoi D (nu aruncase insigna îngrijitorului). O alee largă i se desfăşură sub picioare, iar în capătul acesteia zări o privelişte dezolantă. O staţie de sortare a cetăţenilor. Triajul…

După ce primise insigna aducătoare de belele evitase să se mai apropie de Triaj. Orice staţie de Triaj era o piază rea, dar acum nu avea încotro. În spate se auzea tropăitul poliţiştilor. Erau destul de mulţi, judecând după zgomote, dar nu îndrăzneau să tragă de frică să nu-i atingă organul pe care îl râvneau atât de mult. Inima…

În faţa Triajului se formase o coadă, câteva zeci de adolescenţi îşi aşteptau categorisirea într-o atmosferă destinsă, cam prea nepotrivită în raport cu importanţa momentului.

Reuşi să-l răstoarne pe unul dintre băieţi, un puşti cu geacă peticită şi pantofi desperecheaţi, apoi se strecură către latura clădirii. Un gard de metal, de trei ori mai înalt decât el, îi bara drumul. Nu mai putea înainta…

Se întoarse cu faţa către urmăritori. Vroiau să-l prindă. Nu se va lăsa uşor…

Îşi aminti de sacul cu uneltele îngrijitorului de boscheţi. Deşi cumplit de înspăimântat, nu-l aruncase.

Mâna crispată lovi ceva tăios. Un cuţit…

Maşinal aproape, scoase cuţitul din sac. Un cuţit de genul celor folosite la altoitul pomilor fructiferi. Poliţiştii mai aveau câţiva metri. Doi vlăjgani, nu mai mulţi…

— Aruncă arma, Barton, rosti cel mai vârstnic dintre poliţişti. Nu ai nicio scăpare…

În spatele poliţiştilor, puştii se înghesuiau să privească. Distracţie pe gratis înainte de a afla cu adevărat ce rahat este viaţa.

— Încă un pas, rânji John, simţind o stăpânire de sine pe care nu o încercase niciodată. Încă un pas şi-mi înfig cuţitul în inimă. Întrebare: la ce este bună o inimă înjunghiată?

Cei doi bărbaţi în uniformă tresăriră simultan. Marcase primul punct…

— Înapoi!… Lăsaţi armele jos…

Poliţiştii se priviră unul pe altul, descumpăniţi. Să fie acuzaţi de distrugerea unui donator pe care-l căuta toată lumea, iată un bun motiv pentru care puteau fi daţi afară din poliţie.

— Înapoi!… Altfel o să-mi găuresc inima atât de tare că n-o să mai ştiţi ce am avut în piept…

Poliţiştii se retraseră doi paşi.

— Armele jos…

Cel mai tânăr dintre apărătorii legii se îndoi de spate. Era dispus să-l asculte. O clipă mai târziu şi cel de-al doilea aruncă pistolul.

— Ridicaţi-vă armele, cârâi o voce de fierăstrău ruginit.

John tresări şi-şi întoarse privirea în direcţia de unde venea glasul. Un individ bondoc, cu capul chel, rotund ca o bilă, şi fălci grase pe care se întindeau favoriţi stufoşi care-l făceau să semene cu un enot bine hrănit. La reverul costumului boţit se legăna ceva despre ce John Barton crezuse că există numai în legende. Nu văzuse niciodată aşa ceva. Insigna de diamant…

Insigna de diamant se acorda numai cetăţenilor A4+, cei consideraţi geniali, supradotaţi. Indivizii catalogaţi de Triaj drept A4+ erau atât de rari, încât cocardele erau confecţionate din diamante veritabile, iar drepturile de care se bucurau erau practic nelimitate. John sughiţă de spaimă. Ştia cine este individul, deşi nu-l cunoştea decât din fotografii.

Congresmanul Dawson…

— Lasă cuţitul jos, John, cârâi Dawson. Te poţi răni…

— Înapoi!…

— John Barton, oftă congresmanul. Ai intrat sub incidenţa Amendamentului Dawson. Supune-te legii!…

— Amendamentul tău!… E o crimă…

Avea curajul să-l înfrunte pe Dawson!… De ce nu? Ce avea de pierdut?

— Eu aş spune să este drumul spre societatea perfectă, rânji omuleţul cel gras, apropiindu-se periculos de mult.

— Omorul de persoane… Donaţia de organe… Perfecta societate.

— Asta e singura hibă a creaţiei mele, dar nu sunt dispus s-o reneg. Geniile trebuie să supravieţuiască, ele sunt cele care duc America înainte. Naţiunea americană este cea care contează cu adevărat, nu cetăţeanul ca unitate. Dacă singura posibilitate de a asigura supravieţuirea geniilor era să sacrific cetăţenii de calitate inferioară, iată că am făcut-o… Avem nevoie de inima ta, John… Nu fi egoist…

— Egoist!… Eu!…

— John, gândeşte-te la cât de mult s-a investit în urmărirea ta, la câte resurse s-au consumat, la câte speranţe s-au legat de inima ta… Dacă nu laşi cuţitul jos şi o să continui să ţi-l bagi în piept ce ai de câştigat? Mori oricum, fie că-ţi străpungi inima, fie că o donezi. Nu e mai bine ca cineva să se folosească de ea?

— Eşti nebun…

— Sunt realist… Prea realist. Dacă te omori, toate eforturile noastre au fost zadarnice, iar viitorul ni se arată în culori foarte nepotrivite. Malcom este unul dintre puţinii oameni care poate salva omenirea, iar tu eşti singurul care-l poate ajuta. Îţi cerem sacrificiul suprem, John. Ăsta este adevărul. Un adevăr crud… Eşti unica noastră speranţă…

— Sacrificiu!… Cât de uşor îţi vine să vorbeşti despre sacrificiul altora…

— Nu trebuie să faci atâta caz, John. Nu eşti primul care se sacrifică pentru o cauză în care nu crede, istoria este plină de exemple de sacrificii pentru cauze mult mai mici. Milioane de americani s-au jertfit pentru ca America să poată stăpâni lumea. Numai pentru a câştiga Războiul Resurselor am pierdut mai bine de zece milioane de soldaţi. Crezi că e puţin lucru?

— Războiul Resurselor!… Doar asta este pentru tine? Un amărât de război? Americanii au jecmănit popoarele din Africa şi Asia de resursele lor. Cu ce drept?

— Cu dreptul celui mai puternic şi mai înzestrat, John… Da, cu dreptul celui mai tare. America avea nevoie de

resurse şi le-a luat. Supravieţuirea naţiunii Americane, acesta este scopul, şi pentru asta suntem în stare să plătim orice preţ.

— Le-a luat!... Cu orice preţ!

— America trebuie să meargă înainte, cetăţeanul nu are nicio valoare, dragul meu John. Prea puţini dintre noi sunt cu adevărat de neînlocuit. Unul dintre cei imposibil de înlocuit este Malcom, iar tu ai şansa de a salva America dintr-un mare impas.

— Îmi ceri să mă sacrific pentru America la fel ca milioanele de fraieri... Câţi au murit!

— Mulţi... Oasele lor sunt răspândite prin toată lumea. China, Vietnam, Japonia, Irak, Europa... Peste tot găseşti urmele celor care s-au sacrificat pentru America. În războiul de independenţă, când suna goarna, până şi copiii erau gata să-şi dea viaţa pentru ţară, iar tu socoti că viaţa ta este mai importantă decât soarta omenirii. Ai o părere foarte bună despre dumneata... Şi eu te cred un băiat de toată isprava, dar nu pot pleca fără inima ta...

— Ba poate că vei pleca...

— Nu, nu voi pleca şi ştii asta foarte bine. Nu eu am nevoie de inima ta, John, nici chiar amărâtul de Ron nu are nevoie de inima ta. America, ea are nevoie de tine şi de inima ta, John. Suntem într-o situaţie critică în ceea ce priveşte gestionarea resurselor şi numai Ron Malcom este suficient de înzestrat pentru a face faţă problemelor ivite. Fii bun şi ia-ţi cuţitul de la piept...

John ezită.

— Nu poţi să-mi faci una ca asta...

— Să-ţi fac ce anume, John!... Nu am nimic cu tine, nimic personal... Ghinionul tău este că deţii ceva de care America are nevoie; o inimă compatibilă cu corpul lui Malcom. În cazul în care analizele ar fi indicat o problemă, aş fi trecut pe lângă tine fără să te bag în seamă. Nu eşti deloc important, John Barton... Asta putea fi replica mea pentru tine. Din păcate avem nevoie de tine şi nu ai altă soluţie decât să colaborezi.

— N-o voi face...

— De ce nu?… Mai înainte vorbeai de americanii care au căzut pe meleaguri străine. Fraieri i-ai numit, parcă…

— Da…

— Mulţi dintre ei, continuă Dawson ca şi cum nu l-ar fi auzit, au murit, într-adevăr, prosteşte. Accidente, inconştienţă, proastă organizare… S-au sacrificat fără ca America să obţină nici cel mai mic beneficiu, dar iată că ţie ţi se oferă şansa de a face ceva deosebit pentru ţara ta. Inima ta poate scoate America din criză, John… Avem nevoie de ea…

— Pot face ceva pentru America!…

— Mai mult decât oricine… Nu înţelegi că ai şansa să faci ceva cu viaţa ta? Gândeşte-te câţi dintre cetăţenii din categoria ta au această şansă. Câţi mor fără să fi dat un rost vieţii lor.

Mâna de pe cuţit începu să-i tremure. Rostul vieţii. Ce era viaţa unui om în afara acestui rost? Poate că avea şansa de a face ceva, în sfârşit, cu viaţa lui. De a-i da un rost, cum bine a zis congresmanul.

— Supune-te legii şi totul va fi bine, pentru toată lumea…

În fond, chiar dacă reuşea să scape, chiar dacă reuşea să-l răstoarne pe congresman aşa cum făcuse cu pămpălăul de infirmier, ce-l aştepta? Mişcarea de Rezistenţă!… Unde era Mişcarea de Rezistenţă?

— Uşor!…

Dawson îi zâmbi. O uşoară înseninare pe faţa pocită.

— Dă-mi cuţitul…

John dădu drumul cuţitului din mână. Pierduse partida. Trăiască America…

Cei doi poliţişti se repeziră să-l imobilizeze în timp ce Dawson, cu mutra lui de enot obez, se aplecă după cuţit.

— Ce emoţii mi-ai dat, John… rânji omul politic. Nu ştiu dacă ţi-a trecut prin cap, dar ar trebui s-o afli. Dacă i se întâmpla ceva lui Ron Malcom, nimeni nu putea să-ţi facă nimic. Amendamentul Dawson se aplică pentru salvarea cetăţenilor deosebit de valoroşi, dar nu prevede niciun fel de pedepse pentru donatorii care reuşesc să se sustragă.

Eşti un bărbat curajos. John, îţi mulţumesc… în numele Americii…

Îi întinse mâna. John îl privi prostit. O insignă de diamant îi întindea mâna. Lui!…

Strânse mâna congresmanului cu o uşoară reţinere. Congresmanul avea o mână umedă şi moale.

— Puteţi pleca… mormăi congresmanul.

Răsuflă uşurat. Viitorul Americii era asigurat.

————————————

„Amendamentul Dawson” by Ciprian Mitoceanu

Corecţie de zbor

Ken Warthon

Este profesor de fizică la San Jose State University. Cercetările sale privesc sonoluminiscenţa, interacţiunea laser – materie şi mecanica cuantică. A publicat prima sa povestire în 2000, apoi în 2001 primul roman, „Divine Intervention”, nominalizat la Philip K. Dick Award. A continuat să publice povestiri şi lucrează la cel de-al doilea roman al său „The Silence”, a cărui acţiune are loc pe lunile lui Jupiter.

În cele ce urmează celebrul lift spaţial pomenit de atâţia scriitori sf a fost construit deja şi funcţionează. Dar evident că funcţionarea liftului nu aduce doar bucurii.

————————————

— Un albatros, tăticule! Chipul pistruiat al lui Sally exprima o bucurie fără margini. Un albatros!

Hank clipi de câteva ori nedumerit din hamacul său întins sub un pâlc de mangrove roşii. Fiica sa se afla dincolo de raza lui vizuală.

— De unde ştii tu cum arată un albatros?

— Vino mai repede odată, tăticule! Haide…

Fata făcu un pas spre el şi l-a tras de ceea ce a mai rămas din bluza lui favorită, o cămaşă albastră extrem de uzată, pe care o avea încă de pe vremea când era profesor în Statele Unite.

În cele din urmă Hank s-a ridicat în capul oaselor şi a luat-o pe urmele fiicei sale până în laguna îngustă. Păşind în urma ei prin apa până la glezne, bărbatul şi-a dat seama că-şi uitase pălăria.

— Aşteaptă o secundă, Sally.

Fata şi-a continuat, însă, înaintarea fără să privească înapoi. „Dă-o naibii”, şi-a spus, continuând să meargă în urma ei. Nu ar fi pentru prima oară când şi-ar prăji bucata de chelie din vârful capului în puternicul soare ecuatorial. Ieşind cu picioarele din apă, cei doi au cotit la stânga, urmând cărarea principală ce traversa plaja cu nisip alb.

— Unde-i maică-ta? a întrebat el.

— Cu cintezoii, a fost răspunsul scurt al lui Sally, care făcea tot posibilul să fie răbdătoare cu tatăl ei.

Desigur. Acele păsărele gălăgioase şi plictisitoare, pe care nu le va putea deosebi niciodată între ele. Dacă soţia lui ar studia şi *alte* asemenea păsări, chiar s-ar putea ca şi el să fie interesat de munca ei. Chiar în timp ce se gândea la aceste lucruri, Hank trecea pe lângă o pereche de păsărele comice, de culoare albă strălucitoare, excepţie făcând pata de culoare neagră din jurul ciocului portocaliu-gălbui, ce le făcea să arate ca nişte mascaţi. Cele două înaripate mergeau clătinat în jurul unei încercări jalnice de cuib. În acest timp, trei exemplare minunate de pasăre-fregată, cu pete roşii la ochi, stăteau în apropiere, umflându-şi guşele şi agitându-se ameninţător. Toate păsările îi ignorau pe oameni cu nepăsarea caracteristică Insulelor Galapagos, fapt ce le făcea subiecte de studiu foarte apreciate. Dar în ciuda acestor aspecte, Julia hoinărea prin toată insula în căutarea blestemaţilor de cintezoi.

Sally l-a condus pe cărarea ce ducea spre cele două faruri alimentate cu energie solară, care ghidau acele mici şi insuportabile vase de croazieră chiar până în inima insulei Genovesa. După numai un minut de căţărare, Hank şi-a dat seama cu ruşine că gâfâia. A aruncat o privire în jos către întinderea albastră din Golful Darwin şi a luat, cu inima îndoită, hotărârea de a se apuca din nou de înot.

În cele din urmă, au ajuns în vârf şi imaginea i-a apărut brusc în faţa ochilor. Aşezată pe o veche placă memorială chiar pe marginea stâncii, se afla o pasăre albă, imensă, cu un cioc galben, în formă de cârlig. Era, de fapt, un albatros.

— Cum aşa, mormăi Hank, curiozitatea crescându-i parcă împotriva voinţei sale.

I se spusese că aceste păsări erau în număr foarte mare pe insula Espaniola, în sudul îndepărtat al arhipelagului Galapagos. Chiar a văzut odată acolo o colonie uriaşă. Dar pe această insulă, la o sută de mile spre nord, nu văzuse albatroşi niciodată. Nici măcar unul, în toţi cei trei ani petrecuţi aici.

— Trebuie să se fi rătăcit, i-a spus Hank fiicei sale. Mama o să fie tare curioasă.

Dar se pare că Sally nu terminase încă. Era deja la jumătatea drumului spre următoarea stâncă. Hank a suspinat şi a început din nou să meargă.

— Acolo ce mai e? Altul?

Hank s-a oprit brusc când era aproape de vârf, putând vedea de acolo până în părţile îndepărtate ale insulei. *Chiar mai era* unul! Şi încă unul… Cu fiecare pas, faţa îi exprima o mirare tot mai mare.

Acolo, pe Genovesa, la o sută de mile de ruta lor obişnuită, aproape 60 de albatroşi s-au pierdut în exact acelaşi loc.

* * *

Hank stătea în umbra farului şi o privea pe Julia cum filma un albatros zburând spre marginea stâncii.

— Au picioarele caraghioase, mămico, spune Sally. Sunt mult prea lungi.

— Picioarele lor nu-s făcute pentru mers, îi explică Julia. Aşteaptă, priveşte aici.

Pasărea ezită un moment pe marginea prăpastiei, întinzându-şi aripile lungi aproape doi metri o dată, de două ori, apoi retrăgându-se înapoi, speriată parcă de moarte de ideea zborului. După alte câteva încercări nereuşite a păşit din nou în faţă şi a sărit. A sărit, nu şi-a luat zborul. Hank a văzut o formă albă plonjând în gol, pentru ca peste câteva secunde să reapară cu aripile enorme desfăcute larg, planând cu viteză deasupra apei liniştte.

— Vezi, Sally, spunea soţia sa, de fapt ei nu bat din aripi. Le ia prea multă energie şi de aia planează în loc să dea din aripi. Se cheamă planare dinamică.

— Şi unde pleacă? întrebă Sally.

— Probabil să pescuiască. Poate aici, poate pe coasta ţărmului din Peru. Sau poate se întoarce pe insula Espaniola, acolo unde trăiesc cu toţii.

— Bine, dar atunci… ce caută aici?

Julia îşi ridică ochii de pe vizorul camerei de luat vederi şi îi zâmbi fiicei sale.

— *Foarte bună* întrebare. În general ei ştiu exact unde să se ducă.

— Cunoşti vreun ornitolog mai pe la sud? le întrerupse Hank discuţia.

Julia dă din cap afirmativ.

— Fernando urmăreşte migraţia păsărilor prin satelit. Poate că are câteva marcate şi printre cele care s-au abătut aici.

— Hmm. Atunci poate o să primeşti un telefon de la el, spuse Hank.

— Ei, sunt sigură că toate păsările vor pleca înainte de apusul soarelui.

Sally se uită cu un pic de amărăciune în privire.

— Dar, dar… a fost frumos din partea lor să ne facă o vizită, nu?

Julia o privi pe Sally cu strălucire în ochi.

— Şi a fost foarte drăguţ din partea ta că ni le-ai arătat. Altfel, probabil că nu am fi ştiut niciodată că au fost pe aici.

* * *

Zece zile mai târziu, populaţia de albatroşi crescuse la peste 150.

La fel şi numărul ornitologilor pe insulă: sosirea lui Fernando a crescut numărul acestora la patru. Cinci, cu tot cu Julia. Micuţa lor insulă devenea pe zi ce trece tot mai aglomerată. La fel ca şi casa lor.

În astfel de cazuri, Hank pur şi simplu ar fi ieşit din casă şi ar fi stat pe terasă unde şi-ar fi citit în intimitate ziarele,

însă în acea seară El Meano a trimis din nou o furtună afurisită peste insulă. Şi ornitologii, care trăiau în două corturi minuscule de două persoane, s-au refugiat în adăpostul semi-permanent al familiei, singurul care părea potrivit pentru toţi.

Hank nu-şi putea imagina cum reuşea Sally să doarmă cu tot zgomotul din jur; el nici măcar nu putea citi cu toată pălăvrăgeala. Şi dacă mai auzea o dată cuvântul „migrator”… În cele din urmă, plin de nervi, luă de pe masă macheta unui cintezoi pe care o făcuse pentru a-i înlesni soţiei munca de cercetare şi începu să-i transforme ciocul în forme nedesluşite.

Era o piesă impresionantă, îşi spuse Hank cu modestie. Pe vremuri, la începuturile perioadei de cercetare a cintezoilor, înainte ca nanotehnologia să permită construirea unor astfel de replici, cercetătorii recurgeau la tehnici de-a dreptul grosolane. Un studiu vechi chiar menţiona despre tăierea capului unor păsări moarte, cărora li se ataşau diverse trupuri de pasăre. Apoi arătarea obţinută se aşeza într-o postură seductivă, pentru a vedea ce pasăre va încerca să se împerecheze cu cadavrul respectiv.

— Nu cred că aia o să aibă prea mulţi peţitori, dragă, îi spuse Julia din colţul celălalt al camerei, aruncându-şi privirea asupra imitaţiei de pasăre pe care bărbatul o ţinea în mână.

Hank a ridicat din umeri şi a aşezat-o din nou pe masă, fiind, însă, pe punctul de a-şi vărsa sticla cu rom. Julia şi-a îndreptat apoi atenţia către discuţiile cu colegii ei.

— Vă spun eu, a insistat Julia. Albatroşii sunt derutaţi de Cablu.

Hank şi-a dat ochii peste cap şi s-a întors cu spatele. Soţia sa se plângea tot timpul de acel ascensor orbital. Nimic nou sub soare. Chiar şi cu spatele, discuţia se auzea la fel de limpede.

— Nu pot crede aşa ceva, Julia, spuse singura femeie din grup, în afara ei, o expertă în pinguini. O stea nouă nu are cum să dezorienteze aceste păsări. S-au făcut studii…

— O stea care nu se roteşte în acelaşi sens cu celelalte, a contrat-o Julia. E împotriva firii.

— A fost complet înnorat în ultimele seri, a intervenit Fernando. Şi păsările continuă să sosească. Deci nu poate fi vorba de stele.

— Păi atunci ce mai rămâne? Puncte de reper sau pur şi simplu instinctul?

Hank s-a uitat peste umăr, către grup, surprins că au omis ceva atât de evident.

— Nu uitaţi de câmpurile magnetice. Chiar şi un profesor de inginerie nucleară pensionat demult ştia *măcar atât* despre migrarea păsărilor.

Experta în pinguini a dat din cap.

— Nu aici. Desigur, albatroşii au urme de magnetită în creiere, ca şi celelalte păsări, însă aceste câmpuri sunt atât de slabe la Ecuator, încât nu se bazează absolut deloc pe ele.

Fernando îşi mângâie barba albă.

— Totuşi, are şi el dreptate. Dacă ar veni dinspre Peru ar fi vorba de o schimbare de unghi extrem de mică între Espaniola şi acest loc. Îl ştiţi pe profesorul Tuttle, din Statele Unite? A reuşit să crească o specie de porumbei care ignoră orice alte semnale şi se ghidează doar cu ajutorul câmpurilor magnetice. Trebuie să fie ceva nativ la porumbei, deci poate că toate păsările au această capacitate până într-un anumit punct. Şi nu-i deloc de neconceput ca alte noi câmpuri magnetice să devieze uşor albatroşii de la cursul obişnuit.

— Poate, a spus Julia. Poate ăsta-i efectul Cablului asupra lor. Schimbă câmpurile magnetice.

— Gata odată cu Cablul ăsta, spuse Hank.

Cinci perechi de ochi s-au rotit, uitându-se către el cu intensităţi diferite de mirare. Hank s-a retras imediat cu ochii în cartea lui, făcându-şi o notă mentală să nu mai menţioneze niciodată Cablul în preajma unor ecologişti, în Galapagos.

Hank presupunea că responsabilitatea principală pentru Cablu o purtau generaţii întregi de scriitori de literatură

science-fiction. Dacă Ecuadorul nu ar fi fost atât de *sigur* că locaţia capitalei Quito este cea mai bună, nu ar fi făcut niciodată o campanie atât de agresivă în legătură cu un ascensor orbital în acea zonă. Nu şi-ar mai fi sacrificat două generaţii din populaţie pentru ideea ca Ecuadorul să fie poarta către orbita terestră, dând ţării lor statutul mondial pe care îl merita. Visul mergea, însă, şi mai departe, Ecuadorul urmând a fi cea mai bogată şi influentă ţară de pe Pământ.

Însă primele cercetări aproape le-au spulberat planurile. Ţinuturile muntoase nu erau recomandate pentru o astfel de construcţie. Desigur, un loc înalt ar fi însemnat mai puţin cablu folosit, însă, în comparaţie cu distanţa totală a orbitei geosincrone, procentajele implicate erau atât de mici încât puteau fi neglijate. Mai mult, în munţi nu era posibilă construirea unui port de tranzit – o componentă esenţială pentru o operaţie de o astfel de anvergură.

Apoi mai era şi scenariul apocaliptic. Echipament prăbuşit pe Pământ din spaţiu, deversări periculoase, cabluri rupte ce ar fi căzut peste aşezări umane… O locaţie cât mai izolată era absolut necesară, măcar din motive de siguranţă. Aşa că Ecuadorul a fost lovit din plin de condiţiile impuse de proiect: întreaga ţară era ţinut muntos mult prea populat. Aşa că, brusc, Brazilia şi Indonezia au devenit variante mai plauzibile. Pentru Ecuador, aflat în faţa pierderii nesperatei şanse de progres, sacrificarea celei mai de preţ comori naţionale nu a mai fost mare lucru: Izabela, cea mai mare din insulele Galapagos, era singura peste care trecea linia Ecuatorului. Dacă Quito nu era o locaţie potrivită, Ecuador a spus întregii lumi că Izabela va fi amplasamentul perfect. Aşa cum era de aşteptat, ecologiştii s-au opus cu înverşunare. Insulele Galapagos nu reprezentau doar un laborator natural străvechi, ci erau chiar locul în care s-a născut Teoria Evoluţiei. Frustrarea ecologiştilor era de înţeles: nu au cheltuit de pomană milioane de dolari scăpând Izabela de caprele sălbatice, nu au purtat lupte nesfârşite cu pescarii locali, doar ca să vadă insula transformată în cel mai mare port de pe planetă. Au

urmat ani de proteste aprige, însă rezistenţa iniţială a opiniei publice s-a stins încetul cu încetul în faţa propagandei masive a Ecuadorului, care nu a precupeţit nimic pentru a obţine Cablul. E drept, Guvernul a promis că insulele din jur vor fi afectate doar în mică măsură. Şi populaţia de ţestoase gigant de pe Izabela ar fi urmat să fie protejată. Mai mult chiar, o parte din taxele aferente portului urmau să fie acordate cercetărilor de protecţie a mediului, în nădejdea să se mai liniştească spiritele.

Şi, ca întotdeauna, banii au avut câştig de cauză. Ascensorul orbital fusese ridicat în urmă cu cinci ani, însă viitorul roz promis de stat s-a dovedit a fi doar o colecţie de minciuni. Izabela a fost aproape în totalitate industrializată, iar trendul era acelaşi şi pentru celelalte insule. Doar insulele mai mici, dinspre marginea arhipelagului, rămăseseră relativ neatinse, dar nimeni nu ştia cât avea să dureze acest lucru.

Pentru Hank, Cablul a însemnat promisiunea unui loc de muncă la tropice. În urmă cu trei ani, când şi-a sacrificat locul de muncă pentru familie, a nutrit speranţa că va găsi de lucru la ascensorul orbital. În definitiv întreaga structură era bazată pe nanotehnologie. Specialitatea lui. Purtat de propria fantezie despre romantismul lucrului la Cablu, a renunţat la postul călduţ de la catedră; atunci nu păruse un gest atât de radical. Însă realitatea la faţa locului era cu totul alta. Odată finalizată, instalaţia cablului orbital nu mai avea nevoie de academicieni ca el. Singurele locuri de muncă disponibile erau de salahori – iar spatele lui cu siguranţă nu ar mai fi făcut faţă.

Aşa a ajuns să trăiască doar pentru familia lui şi, din când în când, pentru o sticlă de rom. Nu mai era Paula, nu mai erau micile aventuri, nu mai era acea luptă de zi cu zi pentru supravieţuire... nu mai era nimic. *„Dar fac ceea ce e corect”*, îşi tot spunea Hank, parcă recitând un refren demult învăţat. *„Fac ceea ce trebuie.”*

Din celălalt colţ al încăperii Julia se uită în direcţia lui, cu un zâmbet care spunea că încă îl mai iubeşte, în ciuda comentariului extrem de insensibil faţă de Cablu. A încercat

să-i zâmbească şi el înapoi, a încercat să-i arate şi el că o iubeşte, dar a eşuat în ambele cazuri. Şi-a ridicat atunci cartea mai sus, pentru a-şi acoperi faţa şi s-a afundat printre cuvintele care nu mai aveau niciun înţeles.

* * *

Nu şi-au mai vorbit până când luau micul dejun.

— Hank…

A recunoscut imediat tonul acelei voci, privirea. A tras o gură scurtă de aer şi s-a îmbărbătat pentru încă o ceartă obositoare.

— *De ce nu ai crede* că ar putea apărea un câmp magnetic la ascensorul orbital? Nu ar trebui să fie şi curenţi electrici din când în când pe acest cablu?

Pulsul i-a revenit la normal când a realizat că nu va fi o ceartă din acelea pe care le ştia prea bine. A schiţat un zâmbet.

— Mda, asta a fost una din grijile lor principale la început. Totuşi, cablul trece chiar prin centurile Van Allen. Nu ar fi fost deloc bine să existe un curent indus pe Cablu. Şi de aceea l-au făcut în aşa fel încât să fie antistatic.

— Dar nano-tuburile din carbon sunt conductori de electricitate…

Hank a afişat un zâmbet larg. Cintezoii ar putea fi plictisitori, dar chestia *asta* era cu siguranţă captivantă. Şi-a aşezat tacticos şerveţelul în faţa sa, netezindu-l.

— Nu întotdeauna. Deci, să spunem că ăsta e un singur şir de atomi de carbon aşezat în formă de fagure de miere. Îl transformi într-un nano-tub de carbon pur şi simplu rulându-l. Vorbele îi sunt urmate de gestul pe care l-a descris. Dar există o mulţime de clase diferite de nano-tuburi de carbon, în funcţie de cum aliniezi hexagoanele din fagurele de miere.

A pus în aplicare ce tocmai a spus, mai întâi făcând un tub cilindric – cu colţurile şerveţelului atingându-se, apoi înfăşurând cu atenţie o margine a şerveţelului peste cealaltă. Astfel, axa tubului nu mai era perpendiculară pe marginea de jos a şerveţelului.

— Există foarte multe tipuri de nano-tuburi de carbon şi fiecare din ele are proprietăţi diferite de conductibilitate. De exemplu cele din calculatorul tău conduc curentul electric, cele din Cablu, nu.

Julia privea cu neîncredere.

— Mii de kilometri de cablu alcătuit din nano-tuburi şi ei pot fi siguri că *toate* sunt de tip antistatic?

— Fibrele sunt toate continue. Ca să existe o conexiune între două feluri diferite de nano-tuburi, ar trebui să existe o discontinuitate, o verigă slabă. Cablul nu s-a rupt, deci cred că ăsta e un semn bun.

Hank exagera; o fisură într-un punct nu însemna şi ruperea Cablului. Acesta era construit după reţeta de succes a cablului multifibră, sub forma unei împletituri, care conţinea mai multe şiruri de rezervă, care nu erau folosite practic niciodată. Însă dacă un şir ar fi cedat, alte două îi luau locul aproape instantaneu, pentru a prelua sarcina.

Julia a dat din cap nemulţumită de explicaţie.

— Nu ştiu, Hank... Ştiu numai că ăsta trebuie să fie răspunsul. Păsările se cred pe Espaniola. *Ceva* le-a zăpăcit de tot. Şi am eliminat cam orice altă explicaţie logică. Te rog să te mai gândeşti la asta.

— Desigur, dragă. Privirea lui Hank s-a oprit asupra proviziei de rom şi apoi din nou asupra Juliei. Desigur.

* * *

Până spre după-amiază nu se gândise la mai nimic. Sticla era departe de el, dar nici măcar asta nu merita efortul de a coborî din hamac.

Se întrebă câte ore şi-a petrecut tolănit acolo. Mai degrabă timpul ar trebui măsurat în luni. Hank hotărî că hamacul era structura temporală, iar el era o formă gravitaţională, deformând spaţiul în jurul corpului său. Deja ştia pe dinafară fiecare fibră a ţesăturii; ajunsese să aibă un simţ atât de ascuţit încât simţi că era o singură cută de ţesătură de-a lungul fesei sale stângi. Încercă apoi să vizualizeze topologia ce era sub el – fibrele de ţesătură din

mijloc nesupuse niciunei tensiuni, forţând, însă, fibrele din vecinătatea lor să suporte de două ori propria greutate.

„La fel ca şi Cablul”, îşi spuse el. „Numai că acesta era diferit pentru că…”

Hank a sărit în sus ca ars, aproape dând peste cap hamacul, azvârlindu-l în nisip. Tocmai realizase că schimbarea topologiei la Cablu nu trebuia musai să aibă loc în nano-tuburile primare. Cele de rezervă şi inactive puteau şi ele să transporte un curent electric. Şi dacă *acestea* chiar începeau să se deplaseze încet-încet…

Cinci minute mai târziu era în faţa computerului soţiei sale, începând prima sa lucrare de cercetare după aproape doi ani.

* * *

— Deci cam aşa stă treaba, îi spuse Hank soţiei sale două nopţi mai târziu. Asta-i cea mai plauzibilă ipoteză.

Julia se uită nedumerită la schiţele în creion pe care Hank tocmai le făcuse pentru ea şi clătină din cap.

— Ideea am cam prins-o, însă nu şi detaliile. Şi ce ar trebui să fac eu cu toate astea?

Hank a ridicat apoi din umeri, s-a ridicat de la masă şi a pornit agale spre baie pentru a se pregăti de culcare.

— Nu ştiu ce să faci cu ele, i-a răspuns de peste umăr. E treaba ta.

Tocmai începuse să se spele pe dinţi, când observă că Julia stătea lângă el, cu o mânie în ochi pe care nu o mai văzuse de câţiva ani.

— Treaba *mea*? A mea? Dar *cu tine* cum rămâne?

Hank s-a întors spre ea, cu gura plină de spumă. „Hmm?”

— Tu ai idee cât de bucuroasă am fost în ultimele două zile când te-am văzut că faci ceva care chiar îţi place? Ştiu că nu eşti deloc fericit aici. Ştiu că aceste insule te vlăguiesc pe zi ce trece. Dar acum, că ţi-ai dat seama de unul singur care e problema, o laşi pur şi simplu baltă? Pur şi simplu vei sări din nou în hamac?

Hank scuipă în chiuvetă, se şterse la gură cu dosul palmei şi aruncă o privire lungă în oglindă.

— A fost o pură coincidenţă. În momentul în care o vom prezenta, fie că-ţi place sau nu, lucurile *chiar* vor reveni la normalitate. Nu este nevoie de mine aici.

— Sally are nevoie de tine, ştii foarte bine asta. La naiba, dacă ai dreptate în legătură cu chestia asta, întreg sistemul solar are nevoie de tine.

S-a întors din nou pentru a o privi în ochi.

— Dar tu?

— Eu… Julia trase puterni aer în piept printre buzele ţuguiate. Am nevoie de soţul meu. Dar ce nu am nevoie este…

S-a oprit însă brusc pentru că Sally tocmai apăruse în uşa dormitorului, pe jumătate adormită şi vizibil înspăimântată. Hank a îngenuncheat în faţa ei şi fata i-a sărit în braţe.

— Am fost prea gălăgioşi? o întrebă Hank, în timp ce îi mângâia părul. Iartă-ne, o să fim tăcuţi de acum.

Apoi s-a ridicat în picioare, ridicându-şi fetiţa în aer. Julia s-a apropiat şi a sărutat-o pe obraz, apoi şi-a privit soţul plină de remuşcări. Însă el i-a zâmbit, a dat din cap şi a dus-o pe micuţă înapoi în pat.

* * *

Hank a mai verificat o dată computerul şi programul pe care urma să îl ruleze, în timp ce grupul de ornitologi s-a strâns pentru a asista la prezentare. Se gândise să le prezinte şi o machetă, dar singura sfoară disponibilă care să imite cât de cât Cablul era cea de la hamacul său pe care, însă, nu era dispus să-l sacrifice. În schimb s-a văzut nevoit să îşi întrebuinţeze serios vechile cunoştinţe de programare pentru a genera o versiune tridimensională a prezentării.

— Toată lumea-i gata?

Julia a dat din cap că da, apoi i-a făcut cu ochiul. Sally stătea alături de mama ei, atentă la un mic vas de sticlă în care se afla şopârla ei, botezată Darwin.

— Bun, a început Hank. Aceasta este o imagine la scară moleculară a unei secţiuni din Cablu. Modelul *original*. Structura apăru pe monitorul din spatele său, linii roşii şi albastre aşezate într-un cilindru membranat.

— Fiecare linie reprezintă un nano-tub cu un singur perete, iar împreună alcătuiesc acest cilindru mai mare, care se numeşte fibră. Şirurile albastre sunt cele primare, care poartă toată sarcina. Dar veţi observa că există mult mai multe fibre roşii, care sunt cele secundare. Asta pentru cazul în care un punct în care cedează, ei bine, atunci o fibră roşie…

O pereche de foarfece virtuale a apărut pe monitor şi a tăiat unul din şirurile albastre. În simulare, fibra s-a întins doar câţiva milimetri, pentru că imediat două linii roşii au luat locul celei albastre, care fusese tăiată.

— Risipă de materiale. Şi nu vă arăt decât nano-tuburile şi fibrele formate. Ele sunt împletite ca un mănunchi; abia acestea formează structura de bază a Cablului. Fiecare nivel are atât şiruri primare cât şi şiruri secundare. Acest exces de materiale dă Cablului o durată de viaţă estimată la 700 de ani.

— Ei, au mai rămas 650, a mormăit expertul în pinguini.

— Sau poate că nu, a răspuns Hank. Tocmai aici e şi ideea. Surplusul de material presupune că fibrele secundare îşi menţin structura, chiar şi în timpul în care sunt în repaos.

Pe ecran structura tridimensională s-a mărit până la un nod sferic unde două linii roşii treceau peste una albastră. La noua rezoluţie mult crescută, liniile nu mai erau reprezentate într-o singură dimensiune; acum fiecare nano-tub avea aspectul unui cilindru, compus dintr-o spirală geometrică formată din puncte.

— Fiecare din aceste puncte reprezintă un atom de carbon, le-a explicat Hank. Şi, după cum spuneam, este modelul *original*. Asupra lui s-a făcut o analiză cuantică completă, pentru a exista siguranţa că fibrele secundare nu se vor degrada, chiar şi în lipsa unei tensiuni complete. Întreaga serie de simulări a durat 19 luni, rulate pe cel mai

performant model de computer. Pentru ca *apoi* modelul să fie schimbat complet.

Hank a apăsat apoi un buton, iar nodurile sferice au început să se deplaseze încet.

— În realitate asta e ceea ce au construit, scurtând cu zece luni etapa de construcţie. O modificare extrem de subtilă – doar doi atomi de carbon au fost mutaţi în fiecare nod. Dar proiecţia orbitală este suficient de diferită pentru a necesita un set de simulări complet noi. Chiar dacă există documente publice care *atestă* necesitatea unei noi simulări, nimic din toate astea nu a fost publicat vreodată, de la schimbarea modelului până la aprobarea lui în formă finală. Toate astea indică faptul că cineva şi-a făcut treaba pe jumătate, dând rezultatele modelului iniţial drept cele finale pentru modelul schimbat.

— Nu înţeleg, îl întrerupse Fernando din primul rând. Ce legătură au toate astea cu câmpurile magnetice?

Hank oftă uşor. Se părea că detaliile ce ţineau de nano-tehnologie erau absolut neinteresante pentru publicul său. Totuşi era o repetiţie utilă.

— Ai să vezi, spuse Hank, deşi nu pot spune cu certitudine. Partea proastă e că noul model ar putea fi ţinta unor schimbări de structură ca aceasta.

A apăsat încă o dată pe buton pentru a-şi continua prezentarea; unul din tuburile secundare s-a *deplasat* uşor. Structura nu s-a destrămat, însă un şir de atomi de carbon s-a deplasat destul de aproape de un altul, modificând vizibil structura tubului roşu în comparaţie cu celelalte.

— Acest lucru slăbeşte fibra. Dacă se întâmplă în mai multe locuri de-a lungul Cablului i-ar putea scurta durata de viaţă în mod simţitor. Un efect secundar ar putea fi că acele tuburi care au suferit modificări să devină buni conductori de electricitate sau chiar să-şi genereze singure propriile câmpuri magnetice. Însă din momentul în care curentul începe să circule prin ele, toate calculele şi simulările nu vor mai avea nicio relevanţă. Ar putea chiar accelera procesul de deplasare a şirurilor.

Julia îl întrerupse.

— Sunt sigură că Hank a descoperit ceva important. Am văzut cu toţii ce se întâmplă cu migraţia păsărilor.

Hank închise proiectorul în timp ce discuţia dintre oamenii de ştiinţă se aprinse. Numai Fernando s-a ridicat în picioare şi s-a apropiat de el, cu un aer grav pe chip.

— Spune-mi, fiule. Dacă ce spui tu e adevărat... Vor fi nevoiţi să închidă Cablul pentru o vreme, nu?

— Cel puţin.

În ochii experimentaţi ai lui Fernando, Hank a putut observa o sclipire şireată pentru o clipă.

— Păi dacă-i aşa, vei avea un sprijin de nădejde din partea celor care se află în această încăpere. Dar vei avea mult de furcă să reuşeşti să faci pe cineva de pe insula Izabela să te asculte.

— Asta-i partea cea mai plăcută a procesului ştiinţific, i-a întors-o Hank cu un zâmbet răutăcios. După ce voi face public ceea ce tocmai v-am prezentat, dovezile vor arăta dacă am greşit sau dacă am avut dreptate.

Fernando dădu dezamăgit din cap.

— Am jucat mulţi ani la rând acest joc, fiule. Aici nu e vorba de dovezi şi nici măcar despre ştiinţă. Fii foarte atent.

— Nu-ţi fa griji, Fernando. Cred că mă descurc.

— Sper, a replicat bătrânul în timp ce se întorcea pentru a continua discuţia cu ceilalţi. Chiar sper.

* * *

O săptămână mai târziu, Hank a reuşit în sfârşit să ia legătura cu un angajat al Tethercorps pe Internet. Era seara în Galapagos, dar contactase biroul companiei de la Londra.

Bărbatul care apăruse pe ecranul monitorului nu semăna deloc cu un om de ştiinţă; mai degrabă un birocrat mediocru. Nu conta. Hank avea să înceapă cu el.

Intendentul ţinea în mână în faţa camerei o copie scrisă a prezentării lui Hank.

— Este a dumneavoastră? întrebă scurt.

— Da, sunt un inginer în nano-tehnologie din…

— Mi-e cam greu să cataloghez lucrarea dumneavoastră, l-a întrerupt rapid funcţionarul. Grosimea

ei mă face să o trec la Tâmpenii Inofensive, dar primul paragraf spune că ar merge mai degrabă la Ameninţări cu Bombă. M-aţi putea lămuri dumneavoastră mai bine?

Hank, vânăt la faţă, s-a străduit să vorbească încet şi răspicat.

— Atunci poate mi-aţi putea spune mai exact care este modalitatea ca oamenii de ştiinţă să-şi prezinte…

— Înseamnă că e la Tâmpenii Inofensive. Mulţumesc. Iar imaginea s-a întrerupt brusc.

— Iisuse! Hank a ieşit val-vârtej din cameră şi a pornit ţintă către Golful Darwin. Un vas de croazieră se îndrepta spre larg, jetul elicei lăsând o urmă strălucitoare pe apa liniştită. Ridicându-şi privirea către stele, a aşteptat câteva momente pentru ca furia să i se mai domolească. Poarta către sistemul solar, Portul Orbital, era chiar deasupra lui. Era chiar mai strălucitor şi decât planeta Venus. De atâta privit în sus, începu să-l doară gâtul, însă era cu mult mai bine decât să stea cocoşat în faţa calculatorului.

— Poţi s-o faci, auzi vocea Juliei din spatele său.

Hank se întoarse uimit către ea:

— Ce?

— Poţi să o duci până la capăt. Nu te da bătut aşa uşor.

— Dar nu mă dau bătut.

— Dar nici nu faci ceea ce ar trebui.

Hank îşi încleştă pumnii.

— Sunt în stare să duc la bun sfârşit chestia asta şi de unul singur.

— Nu pot să te înţeleg, îşi ridică neputincioasă mâinile. Ce-i aşa mare scofală să-ţi contactezi foştii colegi? De cine anume mai fugi acum?

— Dar nu am fugit nici atunci. Am renunţat la slujbă ca să fiu cu tine şi cu Sally.

— La naiba Hank, *nu-ţi permit* să mă faci să mă simt vinovată! Tu ai fost cel care a dovedit că nu putem trăi departe unul de celălalt.

Hank tăcu, înghiţindu-şi replica usturătoare. Într-adevăr, a avut o aventură, dar nu era oare timpul să fi trecut peste acel moment?

— Ce vrei de la mine? a răspuns într-un târziu. M-am întors la ştiinţă, e bine? *Muncesc* în sfârşit. Şi acum îmi ceri să-i arunc toată problema pe cap lui Vargas, cu alte cuvinte să las *adevăraţii* oameni de ştiinţă să o rezolve.

Julia a dat din cap dezaprobator.

— Nu despre asta-i vorba şi tu o ştii foarte bine. Nu ai mai luat legătura cu oamenii ăia de trei ani. Te temi de ei? Ce părere crezi că şi-au făcut despre tine?

Făcu un pas şi îl cuprinse în braţe, iar el nu opuse rezistenţă.

— Cred că… Cred că toţi au impresia că am dat bir cu fugiţii pentru că nu făceam faţă. Dacă stau bine şi mă gândesc, numai Vargas ştie adevăratul motiv pentru care am plecat.

— Atunci arată-le de ce eşti în stare. Arată-le ce ai descoperit. Dacă au într-adevăr impresia că eşti un cercetător mediocru, arată-le cât de mult s-au înşelat.

— Nu-i chiar atât de simplu.

— Oare?

S-au îmbrăţişat tăcuţi, în timp ce asfinţitul cuprindea încet întregul orizont.

* * *

În cele din urmă Hank a recurs la email. Decisese că o conversaţie pe viu ar fi fost mult prea ciudată. Să scrie o scrisoare electronică nu a fost, însă, atât de dificil pe cât ar fi crezut. A ales doi colegi care i-au fost mai apropiaţi – bineînţeles, fără să-l includă pe Vargas – şi a trimis fiecăruia un sumar de trei pagini cu descoperirea sa. Douăzeci şi patru de ore mai târziu, constată cu uimire că primise deja un răspuns.

* * *

„Hank; mă bucur să aud veşti de la tine. Ce mai fac Sally şi Julia? În sfârşit am devenit şi eu mamă anul ăsta, am gemene – vezi fotografiile. Ai dat peste o problemă tare interesantă. Personal nu cunosc niciun tehnician de la

Tethercorps, însă cred că Vargas cunoaşte cu siguranţă. Te superi dacă-l întreb pe el? Ştiu că nu v-aţi despărţit în condiţii tocmai prieteneşti aşa că dă-mi de ştire dacă se poate. Totuşi nimeni nu o să autorizeze o cercetare ştiinţifică serioasă dacă nu vii cu nişte dovezi destul de clare. Migrarea păsărilor? Nu cred ca teoria asta să prindă aripi, ca să spun aşa. Nu se poate măsura conductivitatea Cablului de la staţia centrală?

Dă-mi de ştire dacă ai vreo dovadă serioasă. Eu am să văd ce pot să fac între timp.”

Abby

* * *

Câteva minute mai târziu, Hank pregătea deja un răspuns rapid, avertizând-o pe Abby să nu-l amestece şi pe Vargas în toată chestiunea asta. La un moment dat s-a oprit înainte de a-l trimite, s-a gândit câteva minute şi în cele din urmă l-a şters.

Poate că era totuşi timpul. După tot ce s-a întâmplat, ştia că Luis Vargas ar fi preferat să nu mai audă vreodată veşti despre fostul său prieten, cel lipsit de loialitate. Julia avea dreptate. Era timpul să se oprească a mai fugi de trecut. Într-adevăr, probabil ar fi fost cel mai bine să-l contacteze personal pe Luis. Însă era o chestiune foarte dificilă. Ar fi mult mai simplu să lase lucrurile să curgă de la sine, să-i permită lui Abby să-l contacteze în locul lui.

Julia a fost capabilă să lase totul în urmă. Nădăjduia că Luis şi Paula au făcut acelaşi lucru.

* * *

— Pari îngândurat, spuse Julia.

Hank tresări şi se ridică în picioare; soţia îi întrerupsese şirul gândurilor.

— E puţin spus. Îşi îndreptă din nou privirea spre monitorul computerului. Nu-mi trece prin minte nicio modalitate pentru măsurători. La nişte costuri rezonabile

totuşi. Dacă ne-am putea permite să cumpărăm o mică flotilă de microelicoptere…

— Te referi la măsurători pentru câmpul magnetic? Păcat că nu-i o problemă de biologie, pentru că am putea folosi banii care mi-au mai rămas din bursă. Nu cred că e chiar atât de greu pentru tine să găseşti o soluţie. La urma urmei, albatroşii au fost cei care şi-au dat seama primii.

— Albatroşii ăia blestemaţi, răbufni Hank mânios. Măcar dacă ei ar fi fost deajuns ca probe… Acum îmi dau seama că noi, oamenii de ştiinţă, nu prea dăm mare importanţă animalelor.

— Poate dacă ar veni cu toţii pe insulă, aici, să vadă păsările cu ochii lor…

— Nu, a răspuns Hank răspicat. Pentru ei asta este egal cu zero. Oamenii ăştia vor să vadă nişte dovezi concrete, nu păsări.

— Dar păsările *sunt* dovezi concrete, se încruntă Julia.

— Nu şi pentru un inginer, iubito.

— Of.

Hank şi-a întors privirea către monitor, pe care era o imagine cu baza staţiei, de unde Cablul ridica încărcăturile de pe suprafaţa Pământului. Era situată în şaua dintre Muntele Wolf şi Muntele Ecuator care se aflau la est şi vest, cu oceanul privit dinspre nord spre sud. Suprafaţa care înconjura Staţia era împânzită de depozite din tablă, transformatoare şi cabluri de tensiune, ceea ce însemna că o măsurătoare la nivelul solului pentru conductivitate ar fi fost absolut inutilă. Pentru aşa ceva era nevoie să dispară din zonă alte posibile influenţe electrostatice. Împotriva măsurătorii mai era şi interdicţia de zbor pe o rază de 50 de kilometri în jurul Cablului, nemaivorbind de bugetul extrem de auster.

— Julia, de unde să scot nişte detectoare de câmp magnetic care să fie sigure, ieftine şi aeropurtate? Am nevoie de zeci, poate chiar mii, dacă vrem să avem un rezultat cât mai exact.

După un moment de tăcere, Julia a izbucnit într-un râs zgomotos.

— Insulele astea sunt pline de exact ce ai tu nevoie! Păcat că voi inginerii nu aveţi încredere în ele... i-a spus, continuând să râdă cu poftă.

— Ce? Păsări? s-a întors nedumerit Hank către ea.

— Păi tu ai spus-o. Sigure, ieftine, zboară şi simt câmpurile electromagnetice.

Hank a început şi el să râdă, însă a devenit imediat serios. Ce a spus Fernando noaptea trecută? Ceva despre...

A sărit în picioare, şi-a apucat soţia surprinsă de umeri şi a sărutat-o pătimaş pe buze.

— Julia, draga mea, eşti genială.

— Dacă ai impresia că am să te sărut înapoi înainte să-mi spui şi mie ce idee ţi-a venit...

— Cred că ideea asta merită mai mult decât un sărut, i-a zâmbit Hank.

— Ei, atunci... i-a aruncat o privire plină de subînţeles, după care l-a luat de mână şi l-a condus pe Hank în dormitor. Trebuie să fie ceva bun, spuse ea.

Şi a fost.

* * *

Înălţimile din Puerto Villamil se ridicau deasupra pistei de aterizare arse de soare. Hank o simţi pe Julia cum îşi strângea mâinile la piept în momentul în care avionul cobora pe pistă. Îi aşteptau pe pasageri să coboare.

Hank a recunoscut-o mai întâi pe Abby, urmată de Jackson şi Nigel. Toţi trei au fost de acord să vină pe Izabela, pentru a vedea demonstraţia cu ochii lor. Trecuseră deja de formalităţile vamale din Guayaquil din care se eliminase inspecţia comisiei de agricultură. Aşa că întâlnirea nu suferi nicio întârziere. Hank şi Julia i-au întâmpinat chiar pe pistă. Abia începuseră să se salute, când o altă figură familiară apăru dintre pasagerii aflaţi la terminalul de Sosiri. Hank s-a forţat să zâmbească în continuare când a făcut conexiunea dintre chipul noului venit şi amintirile care aproape l-au copleşit. Era Luis Vargas.

Luis nu zâmbea deloc. I-a salutat uşor din cap pe Hank şi Julia, apoi s-a întors pentru a-i prezenta pe cei doi bărbaţi care îl însoţeau.

— Robert, Ali, spuse. Faceţi cunoştinţă cu Hank Sadler. Şi cu soţia sa, Julia. Luis i-a salutat şi el încă o dată. Îmi pare bine să vă văd împreună. Robert şi Ali lucrează la Tethercorps.

— Îmi pare bine de cunoştinţă, a spus Hank, dând mâna cu cei din jur. S-a întors apoi către Luis, încercând să-şi ascundă nervozitatea. Mă bucur să te revăd. Îmi pare bine că ai venit.

Luis a dat din cap pentru a treia oară, apoi a trecut pe lângă el pentru a se alătura celorlalţi. Julia şi Hank şi-au aruncat câteva priviri pe sub sprâncene apoi s-au întors şi i-au urmat pe ceilalţi.

Puerto Villamil era aşezat pe partea de sud a insulei Izabela, la aproape 100 de kilometri sub linia Ecuatorului. Găzduind singurul aeroport de pe insulă, oraşul era şi cea mai dens populată zonă de pe insula Galapagos. Maşina închiriată îi aştepta la locul stabilit. Cei opt s-au urcat fără prea multe cuvinte. Hank se aşezase în primul rând, faţă în faţă cu Luis, amănunt pe care îl găsea cam inconfortabil.

— Cum e traficul astăzi? l-a întrebat Julia pe şofer. Acesta i-a răspuns în spaniolă şi cei doi au început o conversaţie neinteligibilă. Discuţia n-a părut să încetinească deloc reflexele şoferului care în zece minute a ajuns cu maşina pe autostradă, parcurgând toată partea de est a insulei.

După încă o jumătate de oră plictisitoare, autostrada coti spre vest, prin Istmul Perry, la sud de Muntele Darwin. În acel moment Hank se întrebă ce ar crede cel care a dat numele muntelui dacă ar fi văzut insula în prezent. Din expediţia de cinci ani, Darwin a petrecut doar cinci săptămâni pe insulele Galapagos, însă Izabela a fost una din insulele vizitate de explorator. Astăzi mai rămăseseră foarte puţine din speciile de pe vremea autorului Teoriei Evoluţiei. Muntele Darwin era năpădit de salvii, dar la poale, dincolo de gardul de la autostradă, începea grohotişul

civilizaţiei: baruri, staţii de benzină, mini-marketuri, cluburi de striptease şi sute de kilometri de depozite şi spaţii de depozitare.

Sesizând liniştea stânjenitoare care se aşternuse între pasageri, Hank şi-a luat ochii de pe priveliştea exterioară. Până atunci Julia conversase cu ceilalţi, limitându-se la politeţuri generale. Însă nu vorbise deloc cu Luis Vargas. În momentul de linişte Julia se întorsese către Luis. Lui Hank i se tăie respiraţia, sperând din suflet că discuţia va păstra un ton civilizat.

— Şi tu ce mai faci Luis? Ce mai face Paula?

Ochii lui Hank aproape că ieşiseră din orbite, însă niciun muşchi de pe faţă nu i s-a clintit. De ce a întrebat Julia una ca asta? Oare încerca să demonstreze că a reuşit să treacă peste aventura sa cu Paula? Sau dimpotrivă, încerca să provoace o izbucnire nervoasă din partea lui Luis? În oricare din situaţii, ar fi trebuit să ştie că nu trebuie s-o aducă în discuţie pe Paula.

— De fapt, suntem divorţaţi, a venit răspunsul lui Luis.

O linişte ameninţătoare s-a strecurat în discuţie, după care Julia a replicat:

— Îmi pare rău să aud asta.

— Ei, spuse Luis, probabil a fost spre binele tuturor.

Mintea lui Hank s-a întors către cei doi, însă corpul a rămas înfipt în scaun. Aventura lor a declanşat divorţul? Brusc simţi nevoia să ştie mai multe. Când se terminase totul? Unde s-a dus Paula? Ce sentimente o fi având Luis pentru el, după ce i-a ruinat căsnicia?

În cele din urmă Hank s-a întors şi l-a privit drept în ochi pe vechiul său prieten. Luis părea aproape relaxat. Aproape.

— Şi mie îmi pare extrem de rău să aud asta, s-a auzit Hank rostind.

Luis îi susţinu privirea.

— A fost spre binele tuturor, a repetat.

Hank s-a întors, ascultând-o bucuros pe Julia schimbând subiectul: populaţia pe cale de dispariţie a ţestoasei de Galapagos.

Spre binele tuturor? Luis a fost distrus de această veste la momentul respectiv. Să fi fost toate astea un act de bravadă în faţa celorlalţi? Sau Luis chiar a reuşit să se convingă de faptul că, de fapt, nici nu o iubea pe Paula?

Pierdut în propriile nedumeriri, Hank tăcu tot restul drumului.

* * *

Cablul brăzda cerul, precum unul din acele riduri de ţesătură din hamacul din curte. Hank se uită în sus, prin cupola transparentă a platformei observatorului, însă nu se zărea nicio cabină de ascensor. Cablul atârna inert, pur şi simplu, deasupra lor.

Cei doi angajaţi ai Tethercorps deveniseră foarte preocupaţi în a se prezenta personalului de la baza Ascensorului. Hank avea impresia că cei doi – cărora le uitase şi numele – nu făceau parte din conducerea Tethercorps. Părea că nici măcar unul nu fusese sus, pe Cablu.

— Păi… nu ştiu ce să spun, spuse cel care probabil se numea Ali. Apoi s-a întors către Hank. Doctore Sadler? Mai exact, ce vrei să demonstrezi de fapt aici?

Hank îşi verifică ceasul. *Încă un minut.* Julia dăduse deja telefonul de pe mobilul ei şi totul era pregătit.

— Sunt sigur că Luis, spuse Hank, îndreptându-şi atenţia către vechiul său coleg, v-a ajutat deja să vă faceţi o idee despre ce e vorba. În cazul în care Cablul ar genera un câmp electromagnetic…

— Vă asigur că acest lucru este practic imposibil, l-a întrerupt Ali.

Hank, însă, a continuat nestingherit.

— Imposibil sau nu, *dacă* ar genera un astfel de câmp, ar implica şi curenţi electrici. Care în schimb ar implica…

— Că aţi putea avea mari necazuri, băieţi, completă Julia.

Cel de-a doilea funcţionar de la Tethercorps se întoarse spre Luis privind plictisit.

— Ne-ai *asigurat*, Luis.

— Păi mi s-a spus că nu vom avea o discuţie bazată doar pe teorie, ci pe un fel de experiment. Şi îmi imaginez că…, spuse Luis aruncând o privire către Hank. Îmi imaginez că acum ar fi momentul potrivit să ne arăţi ce ai pus la cale.

— De fapt, spuse Hank, acum *chiar* e momentul. A tras o gură mare de aer în piept şi a început. În urmă cu aproape cinci secunde…

Discursul i-a fost, însă, brusc întrerupt de mai multe zgomote stridente din încăpere. După câteva secunde de nedumerire şi-a dat seama că sunetele veneau de la centurile personalului staţiei. Cel mai scund a înşfăcat telefonul mobil, a mormăit ceva neinteligibil în el, după care o voce se auzi în difuzor.

— Sunt ceva probleme la depozitul 194. Pare un fel de explozie, acum se primesc primele rapoarte în legătură cu incidentul…

Vocea i se pierdu într-un bruiaj.

— La ce distanţă e incidentul de Cablu? s-a răstit Ali.

Personalul l-a ignorat, însă.

— Te rog să repeţi. Avem nevoie de pompieri? a întrebat bărbatul mai scund.

— Nu, nu s-a observat vreun incendiu. Numai un stol al naibii de mare de păsări.

În acel moment, prin sticla punţii de observare, Hank văzu bătăile din aripi ale sutelor de porumbei dresaţi. Sute, nu, mii de păsări. Străluceau în soare. Fiecare porumbel purta câte o fâşie de staniol, alcătuind o formă extrem de strălucitoare pe cer.

Banii de pe bursa Juliei au fost suficienţi pentru a cumpăra generaţiile mai bătrâne de porumbei dresaţi din experimentul lui Tutte, pentru a fi trimişi pe insula Izabela. Aceste păsări nu urmăreau liniile câmpurilor magnetice chiar foarte precis, precum noile generaţii, însă cei doi soţi sperau să fie de ajuns.

* * *

Sperau. Însă Hank prevedea deja că planul lor se duce de râpă. În loc să se mişte ca un grup, porumbeii erau împrăştiaţi, unii zburând spre Cablu, alţii îndepărtându-se de acesta. Simţi că-i stă inima în loc. Porumbei antrenaţi să se ghideze după câmpul magnetic? Ce naiba o fi avut în cap?

— Încep să mă îngrijorez, îi şopti Julia. Nici măcar ea nu avea curajul să se uite pe geam. Eşti sigur că-s toţi sterilizaţi? Ştiu că-i cam târziu să-mi fac griji pentru intervenţia în ciclul speciilor, dar…

— Sadler? se auzi din spate vocea ca un lătrat a lui Ali. Ai vreo legătură cu toată treaba asta? *Ce* sunt toate aceste lucruri?

Julia i-a luat-o, însă, înainte. Hank porni spre fereastra din partea opusă a punţii de observare, în timp ce soţia sa începu să explice calităţile deosebite de navigare ale porumbeilor. Hank nu vroi să audă, nu vroia nici să fie acolo, să se lase tras pe sfoară de nişte porumbei blestemaţi. În acel moment, tot ce-şi dorea era să fie singur.

— Interesantă idee, se auzi o voce din spate, iar Hank îl remarcă pe Luis, care îl urmase până în partea opusă a observatorului. Nu pot să-mi închipui cum de ai crezut că va funcţiona, dar… interesant. Ar fi trebuit să mă suni. Am fi putut crea nişte micro-planoare poate şi să facem nişte măsurători reale…

— De ce încerci să mă ajuţi? îl întrerupse Hank. De ce ai venit tocmai până aici cu ăştia doi? Adică, nu vreau să mă înţelegi greşit. Apreciez gestul, dar nu înţeleg de ce…

Hank se îndepărtă târându-şi picioarele, iar Luis îl urmări cu privirea pentru un moment pentru ca apoi să vorbească.

— Au trecut trei ani, Hank. Doi şi jumătate fără Paula. Şi sunt fericit. Tu ai fost doar un simptom, nu şi cauza.

— Dar dacă n-aş fi fost eu…

— Atunci ar fi fost altul, mai târziu. Poate când am fi avut deja copii, Doamne fereşte. Nu pot spune că toată

mânia s-a dus. Nici măcar nu-ţi pot spune că te-am iertat. Dar nu mi-ai distrus viaţa.

— Mă bucur, dar totuşi… Hank s-a întors, privind pe fereastră către Oceanul Pacific. Cred că mi-am distrus-o pe a mea.

— Te-ai gândit vreodată să te întorci? îl întrebă Luis, suspinând.

— Nici nu încape discuţie de aşa ceva.

— Dar măcar un post de adjunct…? începu Luis, însă fu repede oprit de murmurul celor aflaţi pe partea cealaltă a punţii de observaţie.

Hank văzu prin fereastră că majoritatea porumbeilor fie aterizaseră, fie zburaseră care încotro. Doar câteva sute încă se mai roteau. Atunci Hank privi atent, să fie sigur că vede bine. Se roteau?

— A funcţionat doar la păsările de la înălţime, i-a şoptit Julia, ca şi cum nu ar fi vrut să sperie porumbeii vorbind tare.

La aproximativ 50 de metri de sol, un stol de porumbei se rotea în jurul Cablului într-o formaţie ca un inel cu diamant. Găsiseră o buclă de câmp magnetic. Nu putea fi o altă explicaţie; probabil curentul trecea chiar prin centru.

— Vă repet, aşa ceva nu este posibil, le-a spus Ali.

Cel de-al doilea angajat al Tethercorps a păşit între Hank şi geam cu o expresie gravă pe chip.

— Este grav, au fost singurele lui cuvinte.

— Da, este…, spuse Hank, încercând cu disperare să înţeleagă ce scria pe ecusonul interlocutorului său, Robert.

— Crezi că e în cele secundare? întrebă Robert.

— Unde în altă parte? Va însemna un efort extraordinar să remediaţi problema, dar am câteva idei.

Robert îl cercetă din cap până în picioare.

— De cât timp lucrezi la teoria asta?

— Două luni.

Brusc Ali s-a strecurat între cei doi.

— Bob. Poate au antrenat porumbeii să zboare în cerc?

Robert l-a ignorat însă, împingându-l într-o parte.

— Ai fi interesat de o funcţie în cadrul Tethercorps? Pot aranja ca interviul să fie ceva formal, l-a întrebat pe Hank, privindu-l în ochi.

Julia se uita fix la Hank, păstrându-şi expresia feţei nepăsătoare, însă zâmbind cu ochii. Acesta i-a întors privirea pentru o vreme înainte de a răspunde.

— Nu, mulţumesc, a răspuns, continuând să-şi privească soţia.

În acel moment ochii Juliei se încruntară.

— Hank, dragă…, a început ea.

— Dar acord consultanţă, a continuat îndreptându-şi privirea către Robert. De aici de pe insule.

— Excelent, a exclamat Robert, scoţându-şi telefonul mobil. Acum vă rog să mă scuzaţi, dar am de dat destul de multe telefoane…

Hank îi cuprinse mâinile Juliei în ale lui şi se mai uită o dată pentru a vedea porumbeii. Doar zece păsări mai zburau… învârtindu-se, de această dată în sens contrar, dintr-un motiv anume. A memorat acest aspect pentru a-l analiza mai târziu şi-a tras soţia mai aproape de el şi s-a aplecat să-i şoptească în ureche. „Va trebui să petrec o mulţime de timp aici, pe Izabela.”

— Nu-i chiar atât de departe, i-a răspuns strângându-l şi ea în braţe. Mă bucur pentru tine.

— Hm, încă mai sunt al naibii de emoţionat.

— Pentru ce? Ai reuşit!

— *Noi* am reuşit. Dar… nu ştiu dacă sunt gata pentru această viaţă nouă.

Julia îi captă întreaga atenţie.

— Nu vei şti niciodată până nu vei încerca. Iar alternativa e…

— Nu-ţi fă griji, iubire, îi spuse Hank, privind către ocean. Trei păsări-fregată magnifice planau mult deasupra porumbeilor, dincolo de Cablu.

— Chiar nu ştiu unde am fost în toţi aceşti ani, spuse el, dar ştiu că nu mai am de gând să mă întorc acolo.

————————————

Calea Crucii şi a Dragonului

George R.R. Martin

S-a născut în 1948 la Bayonne şi are o diplomă în jurnalism. Prima povestire a sa a apărut în 1971. A fost urmată de romanul „A Song for Lya” (1976) care a câştigat premiul Hugo. Alte scrieri importante sunt premiatele cu Nebula „Portraits of his Children” (1986) şi „Sandkings” (tradus şi în română – „Regii nisipurilor”). Au fost editate nouă volume cu povestirile sale. Primul său roman science fiction „Dying of the Light” (1976) a apărut în acelaşi an în care Star Wars apărea pe ecrane şi a fost urmat de alte şapte romane. Este cunoscut pentru seria lui „A Song of Ice and Fire” ce cuprinde „A Game of Thrones” (1996), „A Clash of Kings” (1998) şi „A Storm of Swords” (2000), iar al patrulea „A Feast for Crows” (2005) a ajuns şi el bestseller în SUA. În prezent scrie a cincea carte a seriei „A Dance with Dragons”. În ianuarie 2007 HBO a cumpărat drepturile de televizare la seria „A Song of Ice and Fire” cu autorul fiind coproducător executiv. A fost premiat de patru ori cu Hugo, de două ori cu Nebula şi de 11 ori cu Locus.

Science fiction-ul a încercat de multe ori să ajungă la o anumită înţelegere cu religia şi credinţa, din aceste încercări rezultând unele din cele mai bune scrieri ale genului. În povestirea ce urmează – premiată cu Locus în 1980 – Martin ne oferă o imagine a ce şi cum ar putea arăta ereziile viitorului.

———————————

— Erezie, îmi spuse el. Apa sălcie a piscinei sale tremură uşor.

— Alta? am întrebat, obosit. Sunt atât de multe zilele astea.

Comandantul meu întru ale Domnului se arătă nemulţumit de remarca mea. Îşi schimbă poziţia, cu greutate, făcând valuri. Unul dintre ele se sparse de bordura piscinei şi apa acoperi marmura în care era îmbrăcată podeaua din camera de primire. Cizmele mi se udară, încă o dată. Am hotărât să tratez problema filosofic, cu resemnare. Îmi pusesem oricum cele mai uzate cizme, fiind perfect conştient că picioarele ude făceau parte din consecinţele de neevitat ale unei vizite la Torgathon Nine-Klaris Tun, înţeleptul poporului ka-Thane şi Arhiepiscop de Vess, Părinte Sfânt al celor Patru Legăminte, Mare Inchizitor al Ordinului Militant al Cavalerilor lui Iisus Hristos şi consilier al Sfinţiei Sale, Papa Daryn al XXI-lea al Noii Rome.

— De-ar fi erezii câte stele sunt pe cer, fiecare în sine e la fel de periculoasă ca şi o mie, Părinte, îmi spuse Arhiepiscopul solemn. Pentru că suntem Cavaleri ai lui Iisus, este de datoria noastră să luptăm împotriva lor. Şi trebuie să mai adaug că această erezie e una de-a dreptul nebunească.

— Am înţeles Părinte Comandor, i-am răspuns. Nu am avut nici cea mai mică intenţie să par uşuratic. Vă rog să mă iertaţi. Dar misiunea de pe Finnegan a fost foarte solicitantă. Speram să vă pot cere o mică pauză, pentru câteva zile. Am nevoie de puţină odihnă, pentru a-mi reveni şi a-mi pune gândurile în ordine.

— Odihnă? Arhiepiscopul se mişcă din nou în piscină; o mişcare scurtă şi uşoară a trupului său imens fu de ajuns pentru a trimite un nou val de apă de-a lungul podelei. Pupilele negre ale ochilor săi se mişcară nervos înspre mine. Nu, Părinte. Mă tem că nu-ţi pot acorda aşa ceva. Îndemânarea şi experienţa ta sunt vitale pentru reuşita acestei noi misiuni. Tonul de bas al vocii sale se mai înmuie puţin. Nu am avut timp să-ţi citesc raportul despre misiunea de pe Finnegan, spuse el. Cum a mers?

— Rău, i-am răspuns, deşi în cele din urmă am învins. Biserica e puternică pe Finnegan. Când încercările noastre

de împăcare au fost respinse, am pus nişte arme în mâinile potrivite şi astfel am reuşit să închidem ziarul şi staţia de radio-televiziune a ereticilor. Tot prietenii noştri s-au ocupat ca acţiunile lor pe cale legală să nu poată duce la nimic.

— Dar asta nu e *rău* deloc, spuse Arhiepiscopul. Ai obţinut o victorie considerabilă în numele Domnului.

— Dar au fost răscoale, Părinte Comandor. Mai mult de o sută de eretici au fost ucişi, au murit şi vreo doisprezece din oamenii noştri. Mă tem că se vor mai isca şi alte violenţe, până ce toată povestea se va sfârşi. Preoţii noştri sunt atacaţi, dacă se apropie de oraşul în care erezia a prins rădăcini. Iar liderii ereticilor îşi riscă vieţile dacă părăsesc acel oraş. Speram să pot evita acest gen de ură şi vărsare de sânge.

— Bine intenţionat, dar nerealist, spuse Arhiepiscopul Torgathon. Clipi din nou în direcţia mea şi brusc mi-am amintit că printre cei din rasa lui acesta era un semn de nerăbdare. Uneori sângele martirilor trebuie vărsat la fel ca şi sângele ereticilor. Ce contează dacă o fiinţă îşi pierde viaţa, din moment ce îşi salvează sufletul?

— Aşa e, i-am dat dreptate.

În ciuda nerăbdării lui, Torgathon era în stare să-mi ţină predici ore în şir, dacă îi dădeam ocazia. Perspectivă care nu mă încânta câtuşi de puţin. Camera de primire nu era construită pentru confortul uman şi nu doream să rămân mai mult decât era necesar. Pereţii erau umezi şi plini de mucegai, iar aerul fierbinte, umed şi gros mirosea a unt rânced, mirosul caracteristic al celor din rasa ka-Thane. Gulerul îmi rodea gâtul, eram transpirat tot sub sutană, picioarele îmi erau ude leoarcă, iar stomacul începea să mi se revolte. Aşa că am trecut direct la chestiune:

— Şi spuneaţi că această nouă erezie este neobişnuit de prostească, Părinte Comandor?

— Da, răspunse el.

— Unde a început?

— Pe Arion, o planetă la trei săptămâni distanţă de Vess. E locuită în întregime de oameni. Nu înţeleg de ce voi,

oamenii, sunteţi atât de uşor de corupt. O dată ce un ka-Thane a descoperit credinţa, nu o mai părăseşte niciodată.

— Acesta e un lucru binecunoscut, am spus politicos, fără să mai amintesc că numărul celor din rasa ka-Thane care deveneau credincioşi era din ce în ce mai mic. Era un popor încet la minte şi prevăzător, iar majoritatea lor nu arăta niciun interes în a învăţa ceva nou sau în a crede în altceva decât religia lor antică. Torgathon Nine-Klariis Tun putea fi considerat o anomalie. Făcuse parte dintre primii convertiţi, acum două sute de ani, când Papa Vidas al Cinzecilea postulase că fiinţele non-umane pot face parte din cler. Datorită duratei sale lungi de viaţă şi credinţei sale de fier, nu era nicio mirare că Torgathon ajunsese atât de sus în ierarhia bisericească, în ciuda faptului că mai puţin de o mie de semeni de-ai lui îl urmaseră la noua credinţă. Mai avea cel puţin un secol de trăit. Fără îndoială, într-o zi avea să ajungă Cardinal, mai ales dacă avea să stârpească din ce în ce mai mulţi eretici. Aşa erau vremurile.

— Pe Arion, influenţa noastră e foarte scăzută, îi dădu el înainte. Braţele i se mişcară în timp ce vorbea, patru bâte greoaie de carne flască, gri-verzuie, izbind apa. Cilii, de un alb murdar, din jurul găurii prin care respira, tremurau la fiecare cuvânt. Avem doar câţiva preoţi, câteva biserici şi câţiva credincioşi, dar sunt prea puţini pentru nevoile noastre. Pe planeta aceea ereticii ne-au depăşit ca număr. Am, însă, încredere în inteligenţa şi ascuţimea ta. Va trebui să transformi această calamitate într-o oportunitate. Erezia aceasta este atât de prostească încât o vei demonta cu uşurinţă. Sunt sigur că majoritatea rătăciţilor se vor întoarce pe calea cea bună.

— Fără îndoială, am spus. Şi care e natura acestei erezii? Ce teorie va trebui să demontez?

E trist (semn că până şi credinţa mea slăbise foarte tare), dar trebuie să vă spun că nu-mi păsa câtuşi de puţin. Mă ocupasem deja de prea multe erezii. Crezurile şi îndoielile ereticilor îmi răsunau în cap şi îmi stricau somnul. Cum mai puteam eu să fiu sigur de propria-mi credinţă? Acelaşi edict care-i permisese lui Torgathon să facă parte

din cler făcuse ca bisericile de pe şase planete să-l repudieze pe Episcopul Noii Rome, iar cei care urmaseră acel drum găseau că exista ceva îngrozitor de eretic şi de urât în faptul că un extraterestru cu trupul masiv şi gol (cu excepţia gulerului alb de la gât) zbura înaintea mea, ţinând simbolurile Bisericii în cele patru mâini uriaşe ale sale. Creştinismul e cea mai importantă şi singura religie umană, dar asta nu mai însemna mare lucru. Ne-creştinii ne depăşiseră demult, proporţia era de cinci la unu în favoarea lor şi, în plus, apăruseră şi peste şapte sute de secte creştine, unele foarte mari aşa cum era Adevărata Biserică Catolică Interstelară a Pământului şi a celor O Mie de Lumi. Chiar şi Papa Daryn al XXI-lea, deşi destul de puternic, e doar unul din cei şapte mari preoţi care pretinde titlul de Papă. Cândva, credinţa mea a fost destul de puternică, dar timpul mult prea îndelungat petrecut printre eretici şi necredincioşi mi-a cam zdruncinat-o. Nici măcar rugăciunile nu mai ajută prea mult. De aceea nu am simţit nicio spaimă – ci mai degrabă un fel de interes pur intelectual – când Arhiepiscopul mi-a explicat natura ereziei de pe Arion.

— L-au făcut sfânt, mi-a spus el, pe Iuda Iscarioteanul.

* * *

Ca senior al Cavalerilor Inchizitori, am propria mea navă spaţială şi sunt mulţumit cu numele ei: *Adevărul lui Iisus.* Înainte de a o primi se numea *Sfântul Toma*, după apostolul cu acelaşi nume, dar nu mi s-a părut prea potrivit ca o navă cu care urma să lupt împotriva ereticilor să fie botezată după un sfânt cunoscut pentru îndoielile sale.

La bord, nu am nicio îndatorire. Nava e condusă de un echipaj de şase fraţi şi surori ai Ordinului Sfântului Cristopher Călătorul, iar căpitanul e o tânără pe care am angajat-o de la un comerciant. De aceea am putut să-mi dedic toate cele trei săptămâni cât a durat călătoria de pe Vess pe Arion studiului bibliei eretice, căci primisem o copie de la asistentul administrativ al Arhiepiscopului. Era o carte grea şi groasă, splendidă, legată în piele neagră cu paginile încrustate cu foiţe de aur şi cu o mulţime de ilustraţii

colorate şi holograme. Cartea fusese lucrată cu multă grijă de către cineva care era probabil îndrăgostit de vechea şi uitata artă a lucrului tipărit. Picturile reproduse în interior – originalele, se pare, se găseau pe zidurile Casei Sfântului Iuda de pe Arion – erau nişte capodopere. Deşi erau nişte blasfemii, puteau rivaliza oricând cu cele ale lui Tammerwens şi RoHallidays care împodobeau Marea Catedrală a Sfântului Ion de pe Noua Romă.

Înăuntru, cartea avea o semnătură care indica faptul că fusese aprobată de Lukyan Judasson, Primul învăţat al Ordinului Sfântului Iuda Iscarioteanul.

Cartea se numea *Calea Crucii şi a Dragonului*.

Am citit-o în timp ce *Adevărul lui Iisus* aluneca printre stele; la început mi-am luat conştiincios notiţe, pentru a înţelege mai bine erezia pe care urma să o combat, dar apoi am renunţat, fiind prea absorbit de conţinutul grotesc, straniu şi întortocheat al cărţii. Cuvintele aveau pasiune, forţă şi poezie.

Atunci am avut ocazia să-l cunosc, cu adevărat, pe Sfântul Iuda Iscarioteanul, o fiinţă umană complexă, ambiţioasă, contradictorie şi ieşită din comun.

S-a născut dintr-o curvă, în fabulosul oraş-stat antic al Babilonului, în aceeaşi zi în care Iisus se năştea în Betleem şi şi-a petrecut copilăria în cartierele rău famate, vânzându-şi trupul atunci când a fost nevoit şi făcând-o pe peştele când a mai crescut. În tinereţe a devenit preocupat de magia neagră şi, înainte de a atinge vârsta de douăzeci de ani, era deja un necromant renumit. În acele zile a devenit Iuda Îmblânzitorul de Dragoni, primul şi singurul om care a reuşit să zdrobească voinţa celor mai de temut creaturi ale Domnului, marile şopârle cu aripi de foc ale Vechiului Pământ. În carte am găsit o pictură minunată a lui Iuda, aflat într-o cavernă imensă şi rece, cu ochii scăpărând, în timp ce încearcă să ţină la distanţă, cu un bici luminos, un uriaş dragon verde-auriu. Sub braţ, ţine un coş împletit, cu capacul uşor ridicat, din care se iţesc capetele solzoase a trei pui de dragoni. Al patrulea pui de dragon îi iese de sub mânecă. Toate astea apar în primul capitol al vieţii sale.

În cel de al doilea, i se spune în mai multe feluri: Iuda Cuceritorul, Iuda Regele Dragonilor, Iuda al Babilonului sau Iuda Marele Uzurpator. Călare pe cel mai mare dintre dragonii săi, purtând o coroană de fier pe cap şi o sabie în mână, el a făcut ca Babilonul să devină cea mai cunoscută capitală a celui mai mare imperiu al Vechiului Pământ, imperiu ce se întindea din Spania până în India. A domnit de pe tronul său sub formă de dragon aflat în mijlocul Grădinilor Suspendate, pe care tot el poruncise să fie construite, şi tot în faţa acelui tron a fost adus, sângerând şi legat, pentru a fi judecat, Iisus din Nazaret, profetul care îi provocase atâtea necazuri. Iuda nu era un om prea răbdător şi l-a făcut pe Iisus să sângereze şi mai mult până să termine cu El. Când Iisus nu a vrut să-i răspundă la întrebări, Iuda L-a aruncat, plin de dispreţ, înapoi pe stradă, nu înainte, însă, de a le porunci gărzilor sale să-i taie picioarele.

— Vindecătorule, i-a spus el, vindecă-te dacă poţi.

Apoi a urmat Pocăirea, provocată într-o noapte de o viziune, şi Iuda Iscarioteanul a renunţat la coroană, la magia neagră şi la bogăţiile sale şi s-a hotărât să-L urmeze pe Cel pe care îl schilodise. Dispreţuit şi vânat de cei pe care îi tiranizase, Iuda a devenit Picioarele Domnului şi, timp de un an, l-a cărat în spate pe Iisus, până în cele mai îndepărtate colţuri ale fostului său imperiu. Când Iisus s-a vindecat în cele din urmă, Iuda i-a stat alături şi, din acel moment, a devenit prietenul şi sfătuitorul Lui şi cel mai ce încredere om al Său dintre cei Doisprezece Apostoli. În sfârşit, Iisus i-a dăruit lui Iuda darul limbilor străine, a sanctificat dragonii pe care Iuda îi alungase şi i-a rechemat la el, şi a trimis discipolii într-o misiune solitară peste mări şi ţări pentru a „duce Cuvântul Meu în locurile în care Eu nu pot ajunge”.

Şi a venit şi ziua în care soarele s-a întunecat la amiază şi în care pământul s-a cutremurat, aşa că Iuda şi-a strunit dragonul pe care călărea şi a zburat înapoi, deasupra mărilor turbate de furie. Dar, când a ajuns în Ierusalim, Iisus era deja mort pe cruce.

În acel moment credinţa i s-a zdruncinat şi, în următoarele trei zile, asupra lumii antice s-a abătut ca o furtună Marea Mânie a lui Iuda. Dragonii săi au distrus Templul din Ierusalim, i-au alungat pe oameni din oraş şi au atacat centrele de putere ale lumii, aflate pe atunci la Roma şi la Babilon. Iar apoi, când s-a întâlnit cu ceilalţi Doisprezece Apostoli şi a aflat de la ei că Simon, numit şi Petru, se lepădase de trei ori pe Domn, l-a sugrumat cu mâinile sale şi l-a dat drept hrană dragonilor. Apoi şi-a trimis aceiaşi dragoni să dea foc lumii, în semn de funeralii pentru Iisus din Nazaret.

Şi când, în a treia zi, Iisus s-a ridicat din mormânt, Iuda a plâns şi s-a pocăit, dar asta nu a putut îmblânzi mânia lui Iisus, căci prin actele sale de răzbunare, Iuda trădase de fapt toate învăţăturile pe care le predica Iisus.

Aşa că Iisus a rechemat dragonii la el şi aceştia au venit şi focurile au încetat. Şi l-a chemat din stomacurile lor pe Petru şi l-a făcut întreg din nou şi l-a făcut stăpân peste Biserica Sa.

Apoi dragonii au murit şi asta s-a întâmplat dragonilor de pretutindeni, căci reprezentau emblema vie a puterii şi înţelepciunii lui Iuda Iscarioteanul, cel care păcătuise atât de greu în faţa Domnului. Şi Domnul i-a luat şi darul limbilor străine lui Iuda şi puterile vindecătoare pe care i le dăduse şi chiar şi vederea (căci Iuda acţionase ca un orb – în carte era şi o pictură cu Iuda, orb, plângând deasupra cadavrelor dragonilor săi iubiţi). Şi i-a spus lui Iuda că, multe secole de atunci încolo, va fi cunoscut ca Iuda Trădătorul şi că oamenii îi vor blestema numele şi că tot ceea ce fusese şi făcuse va fi uitat de toată lumea.

Dar apoi, pentru că Iuda îl iubise atât de mult, Iisus îi făcu acestuia o favoare: îi prelungi viaţa, astfel încât să poată călători şi să se poată gândi la păcatele sale şi, în cele din urmă, să se ierte pe sine. Abia apoi va fi putut Iuda muri.

Şi de aici începea ultimul şi cel mai lung capitol din viaţa lui Iuda Iscarioteanul. Cândva regele dragonilor şi prietenul cel mai apropiat al lui Iisus, acum nu mai era decât un

călător orb, părăsit de prieteni şi de toată lumea, hoinărind pe coastele reci ale Pământului, încă în viaţă când toate oraşele, oamenii şi lucrurile pe care le cunoscuse, muriseră demult. Petru, care a devenit primul Papă şi a rămas inamicul său cel mai înverşunat, a împrăştiat peste tot în lume, povestea că Iuda L-ar fi vândut pe Iisus pe treizeci de arginţi, astfel încât lui Iuda i-a fost frică să-şi mai folosească numele. O vreme şi-a spus Evreul Rătăcitor, dar a avut mai multe nume. A trăit mai mult de o mie de ani şi a devenit pe rând predicator, vindecător şi ocrotitor al animalelor şi a fost în permanenţă vânat şi persecutat, când Biserica pe care Petru o fondase a devenit coruptă şi înfumurată. Dar, datorită vieţii sale lungi, a reuşit să descopere în cele din urmă înţelepciunea şi să-şi găsească pacea şi, într-un final, Iisus a venit la el şi, pe patul de moarte, s-au împăcat şi Iuda a putut plânge din nou. Înainte să-şi dea ultima suflare, Iisus i-a promis că le va permite câtorva oameni să-şi amintească cine a fost şi ce a făcut el şi, cu trecerea secolelor, renumele său s-a răspândit şi Minciuna lui Petru a fost uitată.

Aceasta a fost viaţa lui Iuda Iscarioteanul, aşa cum a fost ea relatată în *Calea Crucii şi a Dragonului*. Tot acolo se puteau găsi şi învăţăturile sale ca şi scrierile care îi erau atribuite.

După ce am terminat cartea, i-am împrumutat-o şi lui Arla-k-Bau, căpitanul navei mele. Arla era o femeie pragmatică, nu credea în nimic în mod special, dar îi apreciam opiniile. Ceilalţi membri ai echipajului meu, care făceau parte din Ordinul Sfântului Cristopher, ar fi fost cu siguranţă la fel de oripilaţi de conţinutul cărţii ca şi Arhiepiscopul.

— Interesant, îmi spuse Arla, după ce îmi returnă cartea.

— Asta e tot ce ai de spus, am chicotit eu.

Ea dădu, nepăsătoare, din umeri.

— E o poveste drăguţă. Mai uşor de citit decât Biblia voastră, Damien, şi mai dramatică.

— Adevărat, am recunoscut. Dar e absurdă. E un amestec incredibil de doctrine, de apocrife, de mitologie şi superstiţii. Distractivă, fără îndoială. Plină de imaginaţie. Dar ridicolă, nu crezi? Care dragoni? Şi un Iisus fără picioare? Iar Petru refăcut din bucăţi după ce a fost devorat de patru monştri?

Arla rânji, ironică.

— Dar cu ce e mai credibilă povestea cu apa preschimbată în vin sau cea a lui Iisus mergând pe ape?

Lui Arla-k-Bau îi plăcea să glumească pe seama mea. Când o alesesem căpitan al navei mele se stârnise un mic scandal – din cauză că era necredincioasă – dar îşi făcea treaba foarte bine şi îmi plăcea să o am în preajma mea, pentru a-mi păstra mintea ascuţită. Avea mintea ageră şi apreciam lucrul acesta mai mult decât ascultarea oarbă. Poate că ăsta era unul dintre păcatele mele.

— Există totuşi o diferenţă, i-am răspuns.

— Da? Care, nu se lăsă ea mai prejos. Ochii ei mă citiseră deja prin masca mea. Hai, Damien, recunoaşte că ţi-a plăcut şi ţie.

Am tuşit.

— Da, mi-a stârnit interesul, am recunoscut. Apoi m-am justificat. Cunoşti chestiile cu care am de a face de obicei. Mici şi plictisitoare devieri de doctrină, tertipuri obscure în interpretarea teologiei cărora, într-un fel sau altul, li se dă prea multă importanţă; manevre politice ale vreunui episcop planetar care vrea să devină noul Papă sau cine ştie ce concesii, făcute pe ascuns, de către cei de pe Noua Romă sau de pe Vess. Războiul acesta e nesfârşit, iar bătăliile sunt murdare şi plictisitoare. Mă obosesc fizic, spiritual şi emoţional. Am bătut cu degetele în coperta din piele a cărţii. Aceasta e diferită. Bineînţeles, erezia trebuie stârpită, dar recunosc că abia aştept să-l întâlnesc pe acest Lukyan Judasson.

— Imaginile sunt şi ele foarte reuşite, adăugă Aria, răsfoind paginile cărţii şi oprindu-se pentru a studia una dintre ele, pe care se afla o imagine a lui Iuda plângând deasupra dragonilor săi morţi. Am zâmbit, mulţumit să

observ că şi pe ea o afectase la fel de mult ca şi pe mine. Apoi m-am încruntat.

Acela avea să fie primul semn al dificultăţilor ce au urmat.

* * *

Şi *Adevărul lui Iisus* a ajuns în oraşul de porţelan Ammadon, de pe planeta Arion, unde îşi avea lăcaşul Ordinul Sfântului Iuda Iscarioteanul.

Arion era o planetă plăcută, locuită de peste trei secole. Populaţia ei nu era mai mare de nouă milioane de oameni: Ammadon, singurul ei oraş, adăpostea peste două milioane. Nivelul tehnologic era mediu spre mare dar, în mare parte, se datora importurilor. Arion nu dispunea de o industrie foarte avansată şi nici nu inventa prea multe lucruri, decât, poate, în materie de artă. Artele păreau foarte importante aici şi cei care se ocupau cu ele erau înfloritori şi respectaţi. Libertatea religioasă era un concept de bază al societăţii, dar Arion nu putea fi considerată o planetă religioasă, iar majoritatea populaţiei era divizată în ceea ce priveşte religia. Cea mai importantă doctrină religioasă era estetismul, dar asta cu greu poate fi considerat drept religie. Mai existau şi taoişti, erikanişti, creştini de modă veche şi Copiii Visătorului, ca şi vreo doisprezece secte mai puţin importante.

La acestea se adăugau şi nouă biserici ale Adevăratei Biserici Catolice Interstelare. La început fuseseră doisprezece. Acum, trei dintre ele deveniseră lăcaşuri ale religiei cu cea mai rapidă dezvoltare de pe Arion, Ordinul Sfântului Iuda Iscarioteanul, care îşi construise şi vreo douăsprezece clădiri noi.

Epsicopul de Arion era un bărbat întunecat şi sever, cu părul negru tuns scurt şi care nu se bucură prea mult când mă văzu.

— Damien Har Veris! exclamă el, destul de mirat, când bătui la uşa casei sale. Am auzit de dumneavoastră, bineînţeles, dar nu m-am gândit că o să ajung să vă cunosc şi să vă ofer găzduire. Numărul celor ca noi este mic aici.

— Şi devine din ce în ce mai mic, am spus, ceea ce e de natură să-l îngrijoreze pe Părintele Comandor, Arhiepiscopul Torgathon. Dar, din câte se vede, pe dumneavoastră, Excelenţă, lucrul acesta nu vă deranjează chiar aşa de tare, din moment ce nu v-aţi dat osteneala să ne trimiteţi un raport despre activităţile acestei secte a adoratorilor lui Iuda.

Păru destul de enervat de bruftuluiala mea, dar îşi înghiţi repede mânia. Până şi episcopii se temeau de Cavalerii Inchizitori.

— O, bineînţeles că suntem şi noi îngrijoraţi, spuse el, într-un final. Facem tot ce putem pentru a combate această erezie. Dacă ne puteţi ajuta cu un sfat, vom fi fericiţi să-l ascultăm.

— Sunt Inchizitor al Ordinului Militant al Cavalerilor Lui Iisus Hristos, i-am retezat-o scurt. Eu nu dau sfaturi, Excelenţă, ci acţionez. În acest scop am fost trimis aici şi asta intenţionez să fac. Acum, spune-mi ce ştii despre această erezie şi despre acest Prim învăţat, Lukyan Judasson.

— Sigur, Părinte Damien, începu Episcoul. Făcu semn unui servitor să ne aducă o tavă cu brânză şi vin şi începu să-mi spună pe scurt istoria explozivă a cultului lui Iuda. L-am ascultat ştergându-mi unghiile cu mânecile hainei mele până ce culoarea lor neagră a început să strălucească şi întrerupându-l din când în când cu câte o întrebare. Pe la jumătatea poveştii, hotărâsem deja că va trebui să-i fac personal o vizită lui Lukyan. Părea cel mai bun lucru cu putinţă pe care puteam să-l fac în acel moment.

Şi, în plus, îmi şi doream să fac asta.

* * *

Aparenţele păreau să conteze pe Arion aşa că m-am hotărât să-l impresionez pe Lukyan. Pentru aceasta, mi-am pus cele mai bune cizme – subţiri, negre, lucrate manual, din piele romană, cizme care nu călcaseră niciodată pe dalele din camera de primire a lui Torgathon – şi un costum negru şi sever, cu revere largi, roşii şi cu guler alb strâmt.

În jurul gâtului mi-am pus un crucifix splendid, din aur pur; acul de la guler reprezenta sabia aurită, sigiliul Cavalerilor Inchizitori. Fratele Denis îmi făcuse unghiile cu atenţie, negre ca abanosul şi îmi înnegrise şi ochii, iar pe faţă mă dăduse cu o pudră albă, fină. Aproape că m-am speriat, când m-am privit în oglindă. Am zâmbit, dar m-am oprit, pentru a nu strica efectul.

Am mers pe jos la Casa Sfântului Iuda Iscarioteanul. Străzile din Ammadon erau largi, spaţioase şi aurii, mărginite de copacii roşii numiţi „şoapta vântului” ale căror ramuri lungi păreau, într-adevăr, să şoptească secrete, datorită brizei. Sora Judith m-a însoţit. E o femeie mică de statură, care pare slabă chiar şi în costumul larg al Ordinului Sfântului Christopher. Faţa îi e blândă şi bună, ochii larg deschişi, tineri şi inocenţi. Dar e o luptătoare de nădejde. Până acum m-a scos de cel puţin patru ori din mâinile celor care m-au atacat, ucigându-i fără prea multă ezitări.

Casa era proaspăt construită. Răzleaţă şi impunătoare, se ridica din mijlocul unor grădini pline de flori strălucitoare şi de iarbă aurie. Nişte picturi murale acopereau atât pereţii exteriori, cât şi pe cei interiori, ai zidului care împrejmuia proprietatea. Pe câteva dintre ele le-am recunoscut din *Calea Crucii şi a Dragonului* şi de aceea am făcut un popas scurt, pentru a le putea admira, înainte de a intra pe poarta principală. Nimeni nu a încercat să ne oprească. Nu am văzut nici paznici şi nici nu ne-a întâmpinat niciun recepţioner. În curte, bărbaţi şi femei se plimbau agale printre straturile de flori sau stăteau de vorbă pe bănci.

Sora Judith şi cu mine ne-am oprit pentru o clipă şi apoi am pornit-o către casă.

Tocmai începusem să urcăm scările, când un bărbat ieşi pe uşă şi rămase în prag, aşteptându-ne. Era blond şi gras, cu o barbă mare, sârmoasă, albă, care aproape îi acoperea zâmbetul discret şi purta o robă subţire ce îi cădea până la picioarele încălţate în sandale. Pe robă se puteau zări câţiva dragoni, pe care se vedea silueta unui om ce purta o cruce.

Când am ajuns în capul scărilor, bărbatul a făcut o plecăciune.

— Părinte Damien Har Veris din Ordinul Cavalerilor Inchizitori, mi s-a adresat el. Zâmbetul i se lărgi. Te salut în numele lui Iisus şi în numele Sfântului Iuda. Eu sunt Lukyan.

Mi-am spus în sinea mea că trebuie să aflu neapărat cine din staff-ul Epsicopului transmitea informaţii cultului Iuda, dar nu am lăsat să se citească nimic pe faţa mea. La urma urmei nu eram de ieri, de azi, Cavaler Inchizitor.

— Părinte Lukyan Mo, i-am spus, luându-i mâna. Am câteva întrebări pentru tine. Spunând astea, nu i-am întors zâmbetul.

El continuă să zâmbească şi îmi răspunse:

— Mă aşteptam la asta.

* * *

Biroul lui Lukyan era mare, dar spartan. Adeseori, ereticii au această simplitate, comparativ cu slujitorii adevăratei Biserici, care par să o fi pierdut definitiv. Îşi permisese totuşi un mic lux. Pe peretele din spatele mesei se afla o pictură mare, pictură de care mă îndrăgostisem deja: Iuda cel orb, plângând deasupra dragonilor săi morţi.

Lukyan se aşeză cu mişcări greoaie la birou şi îmi arătă un scaun, invitându-mă să iau loc. Sora Judith rămăsese afară, în sala de aşteptare.

— Prefer să stau în picioare, Părinte Lukyan, am spus ştiind foarte bine că asta mă punea în avantaj faţă de el.

— Spuneţi-mi doar Lukyan, îmi spuse el, sau Luke, dacă vă vine mai uşor. Aici nu prea ţinem cont de ierarhii.

— Dar sunteţi Părintele Lukyan Mo, născut aici, pe Arion, educat la seminarul de pe Cathaday şi fost preot al Adevăratei Biserici Catolice Interstelare a Pământului şi Celor O Mie de Lumi, i-am răspuns. Mă voi adresa după rangul dumneavoastră, Părinte şi mă aştept să faceţi acelaşi lucru. S-a înţeles?

— O, sigur că da, cum să nu, zise el amabil.

— Sunt împuternicit să-ţi iau dreptul de a mai sluji şi să te anunţ că eşti excomunicat din cauza ereziei pe care o

încurajezi pe această planetă. Aş putea chiar să cer moartea ta, dacă am fi pe anumite planete.

— Da, dar aici suntem pe Arion, zise el repede. Iar noi suntem foarte toleranţi. Ca să nu mai spun că suntem mai mulţi ca voi. Spunând acestea, Lukyan zâmbi din nou. Cât despre restul, oricum nu mai ţin slujbe de multă vreme. De ani buni. Acum sunt Primul Înţelept. Sunt mai degrabă un profesor, un gânditor. Le arăt calea oamenilor şi îi ajut să-şi găsească adevărata credinţă. Excomunicaţi-mă dacă asta vă face fericit, Părinte Damien. Căci fericirea este ceea ce căutăm cu toţii.

— Atunci nu pot să constat decât că ai renunţat la credinţă, Părinte Lukyan. Am pus exemplarul din *Calea Crucii şi a Dragonului* pe masă. Dar văd că ai descoperit una nouă. Acum mi-am permis să zâmbesc şi eu, însă zâmbetul meu era de gheaţă, răutăcios. Cea mai ridicolă dintre credinţe pe care am cunoscut-o vreodată. Bănuiesc că ai să-mi spui că ai vorbit cu Dumnezeu şi că El ţi-a revelat adevărul şi că misiunea ta e să cureţi numele lui Iuda, nu-i aşa?

De data asta, zâmbetul lui Lukyan se lărgi până la urechi. Luă cartea şi mă privi luminos.

— A, nu, îmi răspunse el. Nu, tot ce e scris aici e inventat de mine.

Replica lui mă lăsă fără cuvinte o vreme.

— Cum?

— Eu am inventat totul, repetă el, ţinând cartea cu afecţiune. M-am inspirat, desigur, din mai multe surse, mai ales din Biblie, dar consider că, în cea mai mare parte, *Calea Crucii şi a Dragonului* e creaţia mea. Şi cred că a ieşit destul de bine, nu-i aşa? Desigur, nu am putut să-mi trec numele pe ea, oricât aş fi de mândru, dar mi-am inclus semnătura. Aţi observat-o?

Din nou, nu am putut scoate niciun cuvânt. Apoi m-am strâmbat.

— M-aţi luat prin surprindere, am recunoscut. Mă aşteptasem să dau peste un nebun talentat, peste vreun nebun convins că Dumnezeu i-a vorbit şi i-a încredinţat cine

ştie ce misiune. Am mai avut de-a face cu ei până acum. Şi, în schimb, iată că dau peste un cinic vesel care a inventat o religie pentru propria lui vanitate sau pentru vreun profit anume. Eu, unul, prefer fanaticii. Căci ei măcar au o scuză. Dar, dumneata, Părinte Lukyan nu meriţi decât dispreţ. Vei arde în iad pentru eternitate!

— Mă îndoiesc, îmi răspunse calm Lukyan. Dar să ştiţi, Părinte Damien, că m-aţi înţeles greşit. Nu sunt nici cinic şi nici nu caut să profit, în niciun fel, de pe urma dragului meu Sfânt Iuda. Am dus-o mult mai bine ca preot al Bisericii voastre. Fac asta doar din vocaţie.

Am luat loc pe scaun.

— Nu înţeleg. Explică-mi te rog, i-am cerut.

— Am să vă spun adevărul, atunci. Spuse aceste cuvinte într-un mod ciudat, de parcă îl încântase. Sunt un Mincinos, adăugă el.

— Ce faci? Încerci să mă zăpăceşti cu astfel de paradoxuri copilăreşti? am strigat la el.

— Nu, nu, în niciun caz, zâmbi el. Sunt un *Mincinos*, cu „m” mare. Aceasta e o organizaţie, Părinte Damien. Sau dacă vreţi, o religie. O credinţă minunată şi puternică. Iar eu nu sunt decât cea mai mică unitate a ei.

— Nu am auzit de nicio astfel de biserică, am spus.

— Păi nici nu prea aveaţi cum, pentru că e o organizaţie secretă. Aşa şi trebuie să fie. Înţelegeţi de ce, nu-i aşa? Pentru că oamenilor nu le place să fie minţiţi.

— Nici mie nu-mi place când sunt minţit, am răspuns.

Lukyan păru jignit de răspunsul meu.

— V-am promis că vă voi spune adevărul, nu-i aşa? Când un Mincinos spune asta, puteţi să-l credeţi. Altfel cum mai putem avea încredere unul în altul?

— Sunteţi mulţi? l-am întrebat. Începusem să cred că, la urma urmei, Lukyan era nebun, la fel de fanatic ca orice eretic, dar într-o manieră mai complexă. Aici aveam de a face cu o erezie în altă erezie, dar ştiam ce trebuia să fac: să aflu adevărul şi să îndrept lucrurile.

— Aţi fi surprins să aflaţi cât de mulţi suntem, Părinte Damien, zâmbi Lukyan. Dar sunt unele lucruri pe care nu vi le pot spune.

— Atunci spune-mi-le pe cele pe care poţi să mi le dezvălui.

— Cu plăcere, zise Lukyan Judasson. Noi, Mincinoşii, ca orice altă religie, avem câteva adevăruri în care credem. Credinţa ne e foarte necesară. Pentru că anumite lucruri nu pot fi dovedite. Noi credem că viaţa merită trăită. Acesta e un act de credinţă. Scopul vieţii e de a fi trăită, de a lupta împotriva morţii, poate chiar de a sfida entropia.

— Continuă, am spus, interesat împotriva voinţei mele.

— Mai credem, de asemenea, că fericirea e bună, că merită căutată.

— Dar Biserica nu se opune fericirii, am spus pe un ton sec.

— Oare? se îndoi Lukyan. Dar să nu ne încurcăm în fleacuri. Oricare ar fi poziţia Bisericii în ceea ce priveşte fericirea, ea propăvăduieşte credinţa în viaţa de apoi, într-o fiinţă supremă şi într-un cod moral complex.

— Aşa e.

— Mincinoşii nu cred în viaţa de apoi, nu cred în Dumnezeu. Noi luăm universul aşa cum *este*, Părinte Damien, iar aceste adevăruri sunt crude. Noi, care credem în viaţă şi o preţuim atât de mult, vom muri. După care nu va mai fi nimic, ci doar un vid etern, întuneric, nonexistenţă. În timpul vieţii noastre nu am avut parte de poezie, am trăit haotic, fără niciun scop. Cum am putea găsi în moarte aceste calităţi? După ce vom muri, vom fi cu toţii uitaţi, de parcă nu am fi existat niciodată. Nici planetele, nici universul nostru nu ne vor supraveiţui prea mult. În cele din urmă, entropia va consuma totul, iar noi nu putem face nimic să împiedicăm asta. Totul va dispărea, ca şi cum nu a existat niciodată, ca şi cum nimic nu a contat vreodată. Universul însuşi e blestemat să dispară, e gol, e nepăsător.

M-am lăsat pe spătarul scaunului şi, pentru o clipă, m-am înfiorat ascultând cuvintele întunecate ale bietului Lukyan. M-am trezit ţinând crucifixul strâns în mână.

— E o filosofie întunecată, am spus, la fel ca orice filosofie falsă. Am avut şi eu această viziune, Părinte. Cred că, până la un punct, cu toţii ajungem să gândim astfel. Dar nu e aşa. Credinţa mea mă fereşte de astfel de nihilisme. E scutul meu în faţa disperării.

— Da, ştiu asta, prietene, Cavalerul meu Inchizitor, îmi zise Lukyan. Mă bucur să observ că ne înţelegi atât de bine. Practic gândeşti, deja ca unul dintre noi.

M-am încruntat.

— Ai surprins esenţa credinţei noastre, continuă el. Adevărurile, marile adevăruri – ca toate adevărurile, de fapt – sunt greu de acceptat de majoritatea oamenilor. De aceea, ne căutăm adăpost în credinţă. În credinţa mea, a ta, în orice credinţă. Nu contează, atât timp cât *credem*, cât credem cu adevărat în oricare ar fi minciuna de care ne agăţăm. Îşi mângâie marginile ciuntite ale bărbii. Psihicul nostru ne-a învăţat, dintotdeauna, că credincioşii sunt fericiţi, nu-i aşa? Poţi crede în Iisus, în Buddha sau în Erika Stormjones, în reîncarnare sau în nemurire, în natură, în puterea dragostei sau în platforma politică a unui partid, dar, până la urmă, totul se reduce la un singur lucru. La a crede. La a fi fericit tocmai pentru că crezi în ceva. Numai cei care au văzut şi au cunoscut adevărul sunt disperaţi şi se sinucid. Căci adevărul e atât de vast pe când credinţele sunt atât de mici, atât de prost construite, atât de pline de erori şi de contradicţii încât, după ce le-am încercat pe toate sau doar pe una, ne apucă disperarea, simţim apăsarea întunericului şi nu mai putem fi fericiţi.

Nu sunt un om prost sau încet la minte. Ştiam, deja, unde bate Lukyan Judasson.

— Voi, Mincinoşii, inventaţi credinţe.

Îmi zâmbi, fericit că l-am înţeles.

— De tot felul. Şi nu doar religii. Gândeşte-te. Noi ştim că adevărul poate fi un instrument foarte crud, Frumuseţea e de o mie de ori preferabilă adevărului. Noi inventăm

frumuseţea. Credinţe, mişcări politice, idealuri înalte, credinţa în iubire şi în prietenie. Toate acestea nu sunt decât nişte minciuni. Noi suntem cei care le punem în circulaţie, laolaltă cu multe altele. Noi transformăm istoria, miturile şi religia, facându-le mai frumoase, mai bune, mai uşor de crezut. Bineînţeles, minciunile noastre nu sunt perfecte. Adevărurile sunt prea vaste. Dar, cine ştie, poate într-o bună zi vom descoperi acea minunată minciună de care se va putea folosi toată umanitatea. Până atunci, sunt bune şi minciunile de acum.

— Nu îmi place deloc ceea ce aud despre voi, Mincinoşii, am spus pe un ton rece, aproape revoltat. Toată viaţa mea nu am căutat decât adevărul.

Lukyan mă privi cu indulgenţă.

— Părinte Damien Har Veris, Cavaler Inchizitor, ştiu că poţi mai bine de atât. Tu însuţi nu eşti decât un Mincinos. Şi faci o treabă foarte bună în privinţa asta. Navighezi de pe o planetă pe alta şi, pe fiecare dintre ele, îi distrugi pe nebuni, pe rebeli, pe cei care se îndoiesc şi care ar putea pune la pământ edificiul marii minciuni pe care o serveşti.

— Dar dacă minciuna mea e atât de minunată, am zis, de ce ai abandonat-o?

— O religie trebuie să se adapteze culturii şi societăţii în care se desfăşoară. Dacă între societate şi religie apar contradicţii sau conflicte, minciuna îşi pierde forţa şi credinţa slăbeşte. Biserica ta e bună pentru multe dintre lumile existente, Părinte, dar nu şi pentru Arion. Viaţa e bună aici, iar credinţa ta e ternă. Aici noi iubim frumuseţea, iar religia ta nu oferă prea multă. Aşa că a trebuit să o îmbunătăţim puţin. Am studiat oamenii de aici multă vreme. Sfântul Iuda va avea succes aici. Căci el oferă dramă şi culoare şi multă frumuseţe – estetica sa e admirabilă. Tragedia sa are un sfârşit fericit şi celor de pe Arion le plac astfel de poveşti. Iar dragonii aduc şi ei un plus de culoare. Cred că şi Biserica ta ar trebui să găsească o modalitate prin care să introducă în cărţile sale aceşti dragoni. Sunt nişte creaturi minunate.

— Mitice, l-am corectat.

— Câtuşi de puţin, îmi răspunse. Cercetează, rânji el. Căci totul porneşte de la credinţă. Cum poţi să ştii ce s-a întâmplat cu adevărat acum trei mii de ani? Voi aveţi propriul vostru Iuda, noi îl avem pe al nostru. Şi voi, şi noi, avem propria carte sfântă. De ce ar fi a voastră mai adevărată decât a noastră? Eu am fost admis de prea puţină vreme în ordinul Mincinoşilor, aşa că nu cunosc toate secretele, dar ştiu că ordinul nostru e foarte vechi. Nu aş fi foarte surprins să aflu că evangheliile au fost scrise de cineva ca mine. Cel mai probabil Iuda nu a existat niciodată. Şi nici Iisus.

— Eu am credinţa că lucrurile nu au stat aşa cum le prezinţi tu, i-am spus.

— Sunt, în clădirea aceasta, peste o sută de persoane care au cea mai adâncă şi deplină credinţă în Sfântul Iuda şi în calea crucii şi a dragonului, îmi replică Lukyan. Credinţa e un lucru foarte bun. Ştii că rata sinuciderilor a scăzut considerabil, cam cu o treime, pe Arion de când a fost înfiinţat Ordinul Sfântului Iuda?

Îmi amintesc că m-am ridicat încet, de pe scaun.

— Eşti la fel de fanatic ca orice eretic pe care l-am cunoscut până acum, Lukyan Judasson. Te compătimesc pentru lipsa ta de credinţă.

Lukyan se ridică odată cu mine.

— Compătimeşte-te pe tine însuţi, Damien Har Veris. Eu am găsit o nouă credinţă şi o cauză nouă şi sunt un om fericit. Tu, dragul meu prieten, eşti cel care se chinuie şi e nefericit.

— *Asta e o minciună*, cred că am strigat.

— Vino cu mine, îmi spuse Lukyan. Atinse un panou de pe peretele din spatele biroului şi frumoasa pictură cu Iuda plângând deasupra dragonilor dispăru când peretele se deschise. În spatele lui se putea zări o scară ce cobora spre subsolul clădirii. Urmează-mă.

În pivniţă se afla o cuvă mare, din sticlă, plină cu un lichid verzui, în care plutea o creatură, ca un embrion antic, bătrân şi tânăr în acelaşi timp, gol, cu un cap uriaş şi cu un corp minuscul, atrofiat. Nişte tuburi îi ieşeau din braţe, din

picioare şi din organele genitale, conectându-se la un aparat care ţinea creatura în viaţă.

Când Lukyan aprinse lumina, aceasta îşi deschise ochii. Erau mari, negri şi te citeau până în adâncul sufletului.

— Acesta e colegul meu, mi-l prezentă Lukyan, bătând cu mâna în marginea cuvei. Jon Azure Cross, un Mincinos de rangul al patrulea.

— Şi un telepat, am spus îngreţoşat.

Condusesem nenumărate pogromuri împotriva acestor creaturi, majoritatea copii, pe alte planete. Biserica noastră consideră că puterile psi fac parte din arsenalul Satanei. De aceea, cei care le posedă nici nu sunt menţionaţi în Biblie. Nu m-am simţit niciodată bine ucigându-i.

— Din momentul în care ai intrat în această clădire, Jon ţi-a citit şi mi-a transmis gândurile tale, îmi spuse Lukyan. Foarte puţini dintre noi ştiu că el se află aici. Rostul său e de a ne ajuta să minţim cât mai eficient. Recunoaşte imediat pe cineva a cărui credinţă e reală sau pe cel care doar se preface. Datorită implantului din craniul meu, Jon poate vorbi cu mine tot timpul. De altfel, el e cel care m-a adus în rândul Mincinoşilor. Ştia că nu mai credeam demult. Ştia că disperarea mea era fără margini.

Apoi creatura din cuvă vorbi cu o voce metalică, produsă de un microfon aflat la baza aparatului care îl hrănea: *„Şi îţi simt şi ţie disperarea, Damien Har Veris, preot fără credinţă ce eşti. Inchizitorule, ai pus prea multe întrebări. Inima ţi-e bolnavă şi obosită şi nu mai crezi în nimic. Vino cu noi, Damien. Căci, de fapt, ai devenit un Mincinos cu mult, mult timp în urmă.”*

Pentru o clipă am ezitat, întrebându-mă în sinea mea în ce anume mai credeam. Mi-am căutat credinţa – acel foc care cândva mă susţinuse în tot ceea ce făceam – am căutat certitudinea că învăţăturile lui Iisus erau cele adevărate, l-am căutat pe Iisus. Dar nu am găsit nimic. Eram gol pe dinăuntru, plin de îndoieli şi de durere. Dar ştiam ce trebuia să le răspund lui Jon Azure Cross şi zâmbitorului Lukyan Judasson, căci am descoperit, în adâncul fiinţei mele, altceva: am descoperit că, întoteauna,

crezusem şi aveam să cred în Adevăr. Chiar dacă, uneori, acesta era dureros.

— *E pierdut pentru cauza noastră*, spuse telepatul, care-şi luase, în derâdere probabil, şi numele de Cross (cruce).

Zâmbetul de pe faţa lui Lukyan dispăru.

— Serios? Speram că eşti, deja, unul de-ai noştri, Damien. Păreai atât de pregătit pentru asta.

Brusc mi s-a făcut frică şi m-am gândit că e timpul să o chem de Sora Judith. Lukyan îmi dezvăluise destule, iar eu îl refuzasem.

Telepatul îmi simţi frica imediat.

— *Nu ne poţi face niciun rău, Damien. Mergi în pace. Lukyan nu ţi-a dezvăluit nimic important.*

Lukyan se încruntă.

— Dar i-am spus destule lucruri, Jon.

— *Da. Dar cum ar putea crede cuvintele unui Mincinos ca tine?* Gura minusculă a creaturii din cuvă se zbârci, ca şi cum ar fi încercat să zâmbească, iar ochii săi mari se închiseră. Lukyan Judasson oftă şi mă conduse sus pe scări.

* * *

Abia după un an şi ceva am realizat că cel care minţise fusese de fapt Jon Azure Cross şi că victima minciunii sale nu fusesem eu, ci Lukyan. Pentru că le *puteam* face rău şi asta am şi făcut.

Şi nici măcar nu a fost foarte greu. Episcopul avea prieteni în guvern şi mass-media. Cu banii plasaţi acolo unde trebuia, mi-am făcut şi eu câţiva prieteni. Apoi l-am demascat pe Cross, acuzându-l că şi-a folosit puterile psi pentru a le lua minţile adepţilor lui Lukyan. Prietenii mei au fost receptivi la acuzaţiile mele. Poliţia a efectuat un raid şi l-a arestat pe Cross, iar, mai târziu, acesta a fost trimis în judecată.

Desigur, era nevinovat. Acuzaţia mea nu avea niciun temei: telepaţii umani pot citi gândurile altor oameni doar dacă sunt foarte apropiaţi de ei, altfel puterile lor sunt destul de limitate. Cu toate acestea, şi poate pentru că nu sunt foarte mulţi, sunt temuţi, iar Cross era şi destul de

hidos, aşa că nu a fost greu să-l transformăm într-un erou negativ şi într-o victimă a superstiţiilor. În cele din urmă, a fost achitat şi a trebuit să părăsească oraşul Ammadon şi probabil şi planeta Arion, plecând în cine ştie ce colţ îndepărtat al universului.

Nu a existat nicio clipă pericolul să fie condamnat. Faptul că a fost acuzat fusese de ajuns. Asta a dus la apariţia fisurilor în minciuna pe care el şi Lukyan o puseseră la cale. Credinţa se câştigă greu şi se pierde foarte uşor. Cea mai mică îndoială poate eroda şi cea mai puternică fundaţie a unei credinţe.

Împreună cu Episcopul am încercat să sădim cât mai multe îndoieli. Dar nu a fost atât de uşor pe cât mi-am imaginat. Mincinoşii îşi făcuseră bine treaba. Ammadonul, ca majoritatea oraşelor civilizate, dispunea de o bază ştiinţifică solidă: un sistem computerizat care făcea legătura dintre şcolile, universităţile şi bibliotecile sale, astfel încât oricine putea să se informeze în legătură cu aproape orice.

Dar, după ce am făcut nişte verificări, am descoperit că istoria Romei şi a Babilonului fuseseră modificate foarte subtil şi că existau trei biografii separate pentru Iuda Iscarioteanul: una în care era prezentat drept Vânzătorul, a doua în care apărea ca sfânt şi, în sfârşit, a treia în care Iuda era cuceritorul Babilonului. Numele său mai apărea, în baza de date computerizată a oraşului şi în legătură cu Grădinile Suspendate şi, de asemenea, am găsit o înregistrare pentru un aşa numit „Cod legal al lui Iuda”.

Şi, conform bibliotecii din Ammadon, dragonii dispăruseră ca specie de pe Vechiul Pământ cam pe vremea lui Iisus.

În cele din urmă, am reuşit să ştergem toate aceste minciuni din memoria calculatoarelor, deşi nu a fost foarte simplu, căci a trebuit să cităm autorităţi în materie de pe şase lumi necreştine înainte ca bibliotecarii şi academicienii să cadă de acord că diferenţele nu erau, de fapt, decât nişte chestiuni de interpretare sau de preferinţă religioasă. Dar Ordinul Sfântului Iuda deja începuse să slăbească, mai

ales că în tot timpul acesta se aflase permanent în vizorul mass-media. Lukyan Judasson slăbise considerabil şi nu mai zâmbea aşa de des; cel puţin jumătate din bisericile sale fură închise.

Bineînţeles, erezia nu a putut fi eradicată complet, întotdeauna vor exista cei care vor continua să creadă, indiferent ce s-ar spune despre credinţa lor. Aşa se face că, până în ziua de azi, *Calea Crucii şi a Dragonului* încă mai este citită în oraşul de porţelan Ammadon, printre copacii care şoptesc.

Arla-k-Bau şi *Adevărul lui Iisus* m-au dus înapoi pe Vess, la un an de când plecasem de acolo şi Arhiepiscopul Torgathon mi-a dat în sfârşit concediul de care aveam atâta nevoie, înainte de a mă trimite din nou să lupt împotriva unei erezii. Învinsesem încă o dată în numele Bisericii mele, iar Ordinul Sfântului Iuda Iscarioteanul fusese zdrobit şi redus la dimensiuni ce nu mai constituiau o ameninţare pentru noi. Telepatul Jon Azure Cross se înşelase aşadar, mi-am spus atunci. Subestimase, din nefericire pentru el, puterea unui Cavaler Inchizitor.

Dar, mai târziu, mi-am amintit cuvintele sale.

— *Nu ne poţi face niciun rău, Damien.*

Nouă?

Ordinului Sfântului Iuda? Sau, nouă, Mincinoşilor?

Minţise deliberat cred, ştiind că oricum voi distruge calea crucii şi a dragonului, dar, în acelaşi timp, fiind convins că nu mă voi putea atinge de Mincinoşi. Mai mult, că nici măcar nu le voi menţiona numele. Şi cum aş fi putut să o fac? Cine m-ar fi crezut? O conspiraţie veche de când lumea, întinsă pe toate planetele locuite din univers? Suna de-a dreptul paranoic şi nu dispuneam de nicio dovadă.

Telepatul minţise pentru ca Lukyan să nu-mi facă vreun rău, eram sigur de asta acum. Cross riscase şi aşa destul de mult încercând să mă atragă de partea lui. Văzând că nu reuşise, nu-i mai rămăsese decât să-l sacrifice pe Lukyan Judasson şi minciuna sa, care nu erau decât pionii de pe o tablă de şah mult mai mare.

Aşa că am plecat, ducând cu mine cunoştinţa faptului că eram gol, lipsit de orice credinţă în afară de aceea a adevărului, adevăr pe care nu-l mai puteam găsi în Biserica mea.

Lucru de care m-am convins şi mai mult în anul de odihnă, pe care mi l-am petrecut citind şi studiind pe Vess, pe Cathaday şi pe Planeta Celia. În cele din urmă a trebuit să mă întorc în camera de primire a Arhiepiscopului Torgathon Nine Klariis Tun, purtând aceeaşi pereche de cizme ponosite.

— Părinte Comandor, i-am zis, nu mai pot primi nicio misiune. Vă cer să mă eliberaţi din serviciul activ.

— Din ce motiv? murmură el, stropind în jur cu apă.

— Pentru că mi-am pierdut credinţa, am răspuns simplu.

Mă privi lung, clipind des. După o vreme îmi spuse:

— Despre credinţa ta trebuie să vorbeşti cu duhovnicul tău. Pe mine mă interesează doar rezultatele tale. Care au fost întotdeauna foarte bune, Damien. Nu îţi voi permite să te retragi şi nici nu îţi vom accepta demisia.

Adevărul ne va elibera.

Dar libertatea e rece şi goală şi înfricoşătoare în timp ce minciunile pot fi, foarte adesea, calde şi pline de frumuseţe.

Anul trecut, Biserica mi-a dat, în sfârşit, o nouă navă, mai bună. Am botezat-o *Dragonul*.

————————————

Traducere: Emanuel Huţanu

„The Way of the Cross and the Dragon” by George R.R. Martin

Scuturile de pe Marte

Gene Wolfe

S-a născut în 1931 în New York şi scrie science fiction şi fantasy. Este inginer şi locuieşte într-o suburbie a Chicago-ului. E un scriitor prolific, are la activ zeci de povestiri şi 27 de romane. A câştigat de câte două ori premiile Nebula şi World Fantasy, iar premiile Campbell Memorial şi Locus de câte patru ori. A fost de mai multe ori nominalizat pentru premiul Hugo. E cunoscut pentru romanul său în mai multe volume „The Book of the New Sun”. Ultimele sale cărţi sunt „The Wizzard” (2004) şi „Pirate Freedom” (2007), iar anul acesta este lansat romanul „An Evil Guest”.

Acum avem de-a face cu planeta Marte. Nu când e cucerită de oameni, ci atunci când e părăsită. Dar cineva trebuie să rămână în urmă.

————————————

Cândva s-au duelat sub cerul de un roşu cafeniu al planetei Marte, pentru mâna unei prinţese – s-au duelat cu nişte săbii care, nu cu mult timp înainte, fuseseră mânerele de la o greblă şi de la o cazma.

* * *

Jeff Shonto tocmai bătuse ultimul cui în placajul din lemn când văzu că Zaa stătea, pe toate cele şase picioare ale sale înfipte până la glezne în ţărâna roşie, urmărindu-l. Se întoarse puţin spre el, în caz că acesta ar fi vrut să-i spună ceva; dar nu auzi nimic. Zaa se ridicase în patru picioare, trăgându-şi pieptul astfel încât două dintre picioare să arate ca nişte braţe (probabil pentru a semăna cât mai mult cu un om) înainte de a se transforma din nou

într-o statuie de glaucom, o statuie cu nişte muşchi formidabili, amplasaţi în locurile cele mai neaşteptate.

Faţa lui Zaa arăta ca un craniu, aşa cum erau de fapt toate feţele celor de pe planeta lui, cu doi canini ivindu-se din maxilarul său imens şi cu ochii amplasaţi pe tâmple. Era o faţă bună, se gândi Jeff, avea o expresie de onestitate.

Luă cel de-al doilea placaj de lemn, îl lipi de-a curmezişul ferestrei peste primul pe care-l fixase acolo şi trase unul din cuiele pe care le ţinea între dinţi.

Cămaşa de lucru a lui Zaa („Zaa Leem, Manager de întreţinere”) fusese murdară. Era sigur că şi-o spălase în dimineaţa aceea, dar sub buzunarul din stânga mai rămăsese încă o pată neagră. Dacă vroiau să vorbească şi cu Zaa?

Ciocanul electric făcu *bang* şi cuiul se înfipse în placa de lemn. Ecoul se propagă în magazinul care aparţinuse tatălui său şi sună ca o tobă funerară. Ridicând din umeri, trase un alt cui dintre dinţi.

O faţă bună şi de treabă; el şi Zaa erau prieteni încă de pe vremea când mama şi tata erau tineri şi, la urma urmei, ce mai conta puţină vaselină? Nu asta vroiau: ca Zaa să muncească? Când munceşti e imposibil să nu te murdăreşti.

Bătu un alt cui, pe diagonală. În minte îi veniră dansatorii mascaţi care trebuiseră să vină în ziua când îl înmormântaseră pe tata în deşert. Şi care nu mai apăruseră.

Se întoarse din nou să-l privească pe Zaa, aşteptând ca acesta să facă vreun comentariu, să zică ceva. Zaa tăcu în continuare. În spatele lui se zăreau treizeci de bungalouri murdare, douăzeci şi nouă dintre ele vopsite în alb şi unul într-un albastru diluat, care cândva fusese foarte intens. Douăzeci şi opt dintre acestea fuseseră închise, două încă mai erau folosite.

În spatele ultimului dintre ele, cel care aparţinuse familiei Dianei, se întindeau câteva mile de deşert, apoi golul sfâşietor al imensului abis care fusese rebotezat Marele Canal. În spatele acestuia se zărea un şir de pietre

acoperite cu praf roşu, care reprezenta de fapt partea îndepărtată a Canalului, ce acum strălucea uşor sub soarele aflat la apus.

Jeff ridică din nou din umeri şi se întoarse spre placajul său. Bătu al treilea cui. *Bang.* Dansatorii erau mai bine conturaţi acum, tobele băteau mai tare.

— Închizi magazinul.

Scoase alte cuie din buzunar.

— Nu şi pentru tine. Dacă o să ai nevoie de ceva, am să-ţi vând.

— Mulţumesc. Zaa luă o altă bucată de placaj şi se pregăti să i-o înmâneze lui Jeff.

Bang. Ecourile a mii de ani care abia începeau.

— Am un ciocan la atelier care are cuiele gata încorporate. Vrei să ţi-l aduc?

Jeff dădu din cap că nu.

— Pentru ce am eu de făcut aici, e bun şi ăsta.

Bang.

— Te duci înapoi la uzină peste două ore?

— Trebuie să mă sune la doisprezece şi douăzeci şi patru de minute. Jeff îi spusese deja lucrul acesta şi ştia foarte bine că Zaa nu uitase. Nu trebuie să vii şi tu…

— Dar poate că o vor închide.

Şi nu va trebui să fiu eu cel care-ţi dă vestea.

Jeff se întoarse şi privi lung placajul. Vru să mai bată nişte cuie, dar deja bătuse câte unul în fiecare colţ. Nu-şi amintea când a bătut aşa de multe.

— Ţine. Zaa îi întinse încă un placaj. Puteam să fac eu asta în locul tău.

— A fost magazinul meu.

Jeff aşeză placajul de-a curmezişul primului şi îşi duse mâna la gură să ia alt cui, dar nu mai avea niciunul. Îşi rezemă mica scară de placajul pe care tocmai îl fixase, coborî până pe ultima treaptă şi scoase un cui nou din buzunar.

Bang.

— Mai ştii tablourile pe care le-am făcut? Dă-mi le înapoi şi îţi dau şi eu banii pe care mi i-ai plătit pentru ele.

— Nu. Jeff nu se întoarse.

— Nu o să le mai poţi vinde de azi înainte.

— Sunt ale mele, îi răspunse Jeff. Ţi-am plătit pentru ele şi am de gând să le păstrez.

— Dar nu va mai veni niciun turist pe aici, Jeff.

— O să fie bine din nou. Or să vină, ai să vezi.

— Şi unde vor sta?

— În corturi, în deşert. Turism rural. *Bang.*

Tăcură o vreme, timp în care Jeff mai bătu nişte cuie.

— Dacă vor închide uzina, cred că vor trimite o navă pentru a ne duce în alt oraş.

Jeff dădu din umeri.

— Sau un ortopter, aşa cum e cel de la Canalul Doi. Ai văzut şi tu *Scene de pe Marte*. Ar putea să o facă.

* * *

Mânat de un impuls pe care nu l-ar fi putut descrie, dar pe care nu şi-l putu reprima, coborî scara, îndesat, mic de statură şi negricios, şi se duse în faţa lui Zaa.

— Ascultă-mă. În primul rând, nu vor închide uzina. Ce ar mai respira dacă ar face-o?

Chiar şi numai pe patru picioare, Zaa era mai înalt cu un cap decât el; dădu din umerii săi puternici.

— L-ar putea aduce de la alte uzine.

— Poate că da. Dar dacă s-ar întâmpla ceva la una dintre ele?

— Ar avea destul timp să o repare. Aerul nu se consumă aşa de repede.

— Vino aici.

Îl luă de braţ pe Zaa şi acesta îl urmă, picioarele intermediare, ce păreau tot nişte braţe, ajutându-l să-şi sprijine pieptul şi abdomenul.

— Vreau să-ţi arăt uzina.

— Am văzut-o deja.

— Hai. Vreau să o văd şi eu.

Împreună, ultimii doi locuitori ai coloniei numite Marele Canal ocoliră magazinul cu pereţii dărăpănaţi şi urcară un deluşor. Gardurile care înconjurau uzina erau încă în

picioare, înalte, dar poarta principală era deschisă şi în cabina paznicului nu mai era nimeni. Parcurseră încă o jumătate de milă pe drumul prăfuit şi apoi începură să se zărească pe rând turnurile, prismele de sticlă şi marile domuri, umbrite de clădirea impresionantă a reactorului nuclear. În stânga se găseau rezervoarele sferice de hidrogen şi mii de canistre pline, care aşteptau să fie ridicate de transportor. În spatele lor, Centrala Numărul Unu părea pierdută în lumina roşiatică a apusului. Oriunde pe Pământ, ar fi părut o uzină uriaşă; aici, sub imenistatea cerului roşu, în deşertul roşu-negru nesfârşit, era mică şi vulnerabilă, o construcţie pe care un meteorit rătăcit ar fi putut-o strivi ca pe o jucărie.

— Uită-te bine, zise Jeff, dorindu-şi ca Zaa să o poată vedea prin proprii lui ochi.

— Tocmai asta am şi făcut. Acum putem pleca. Or să te sune cât de curând.

— Doar un minut. Cât crezi că ar costa toate astea? Toate echipamentele de aici?

Zaa îşi scobi dinţii cu o gheară ascuţită.

— Nu ştiu, nu m-am gândit niciodată la asta. Vreo două sute de milioane?

— Mai mult de un miliard. Ascultă-mă. Jeff se simţi tot mai încrezător pe măsură ce vorbea. Eu pot să încui uşa de la magazin, să bat nişte plăci în ferestre şi să plec. Pot face asta, căci încă mai sunt aici. Dar ce-ar fi dacă noi doi ne-am urca în transportorul acela, am încuia porţile şi am pleca? Cât crezi că ar dura până ar veni altcineva cu încă zece transportoare şi s-ar apuca să încarce motoarele şi ţevile şi tot echipamentul de aici? Tu ai putea face o evaluare mai corectă la toate astea, dar eu nu aş avea nevoie de mai mult de trei transportoare şi de trei oameni pricepuţi şi într-o săptămână aş produce măcar zece milioane.

Zaa dădu din cap.

— Doisprezece ore. Chiar opt, dacă nu fac pauză şi se pricep.

— Aşa să fie. Şi tu îţi închipui că Departamentul va încuia poarta şi va lăsa toate astea la voia întâmplării? Fie o

să piardă un miliard – nu zece – fie o să lase pe cineva aici, de pază. Nu au de ales.

— Bănuiesc că ai dreptate.

— Şi dacă se decid să oprească producţia? Cât ar lua să închidă toate aparatele? Cu doi oameni?

— Şi să o facă acătărea? Zaa îşi atinse unul dintre canini. Un an.

Jeff dădu din cap.

— Un an. Şi vor trebui să o facă bine, pentru că nu se ştie, cândva s-ar putea să trebuiască să o pornească din nou. Planeta a fost destul de bine terraformată. Aici nu e mai rău decât în deşertul Gobi de pe Pământ. În urmă cu o sută de ani, nu am fi putut respira în locul în care suntem acum.

Studie faţa lui Zaa, încercând să vadă dacă vorbele sale aveau vreun efect, dacă îi făceau vreo impresie. Zaa zise doar:

— Aşa e.

— Şi toată lumea ştie asta. Ok, să zicem că o altă centrală se strică. De tot. Să zicem că explodează sau că se topeşte.

— Am înţeles.

— Cum ai zis, aerul se consumă mai încet acum. Am crescut masa planetară – am acoperit totul cu un ocean de aer şi vapori de apă de trei mile grosime, aşa că acum gravitaţia e mai mare. Jeff făcu o pauză, pentru a da mai mult efect vorbelor sale. Dar aerul se consumă totuşi şi, pe măsură ce se consumă, gravitaţia scade. Cu cât se pierde mai mult aer, cu atât e mai rău.

— Ştiu asta.

— Ştiu că ştii. Nu vreau decât să-ţi reamintesc. Să continuăm, să zicem că pierd o întreagă uzină.

— Da. Dar e greu să pierzi o întreagă uzină.

— Normal. Dar nu toată lumea e la fel de deşteaptă ca tine, ok? Oricând poate apărea vreun tâmpit care să distrugă totul. Hai să luăm, de exemplu, uzina Schiaparelli. De câtă apă subterană dispun?

Zaa ridică din umeri.

— Nu ştiu şi nici ei nu ştiu. Au probabil nişte cifre, dar merg pe ghicite. Să zicem că rămân fără apă.

Zaa dădu din cap şi o porni, în patru picioare, spre poarta principală.

Jeff se grăbi să-l ajungă din urmă.

— Cât crezi că va dura până lumea va intra în panică? O săptămână? O lună?

— Nu ai terminat de bătut plăcile de lemn.

— Am să termin mai târziu. Trebuie să fiu acolo când mă vor suna.

— Aşa e, spuse Zaa.

Împreună, aşa cum fuseseră de când se născuse Jeff, trecură cu paşi mari, pe două şi pe patru picioare, prin poarta principală, lăsând-o deschisă în urma lor.

— Vor trebui să ne dea vagoane electrice, spuse Jeff. Gândeşte-te că suntem acasă şi că trebuie să ajungem aici repede.

— Sau biciclete. Zaa îl privi pentru o clipă după care se uită în altă parte. Aici tu eşti şeful. Ok, ţi-ai spus punctul de vedere. Te-am ascultat cu atenţie.

Fu rândul lui Jeff să dea din cap.

— Îhî, îhî.

— Mă laşi şi pe mine să vorbesc acum?

Jeff dădu din cap, din nou.

— Dă-i drumul.

— Ai spus că lucrurile se vor îmbunătăţi, că oamenii vor începe să vină din Elysium din nou. Dar, în acelaşi timp, baţi planşee în geamurile de la magazin. Aşa ca să ştii: numai dacă te vei speria, voi pleca.

Jeff nu spuse nimic.

— Noi nu suntem ca voi. Pentru a-şi întări vorbele, Zaa începu să meargă pe toate cele şase picioare ale sale. Am crescut cu tine – cu voi, oamenii Soarelui, am vrut să zic. Mă simt ca unul dintre voi şi doar o dată pe săptămână, când mă văd în oglindă, mă gândesc, Doamne, sunt un extraterestru.

— Eşti marţian, îi spuse Jeff cu convingere. La fel ca şi mine. Ne numiţi Oamenii Soarelui sau Pământeni sau mai

ştiu eu cum, iar majoritatea rudelor mele au fost indieni Navajo. Dar eu sunt marţian, ca şi tine.

— Mulţumesc. Doar că noi ne ataşăm de locuri, înţelegi? Suntem ca nişte pisici. M-am născut în oraşul acesta. Am crescut aici. Atât timp cât pot rămâne aici, nu am de gând să plec.

— În magazin e mâncare. Conserve şi chestii uscate, o grămadă. O să-ţi las cheia. Aşa poţi avea grijă şi de magazin, în locul meu.

Zaa trase adânc în pieptul său, mai gros chiar şi decât al lui Jeff, aerul marţian pe care ei îl produceau.

— Ai spus că am mărit masa planetară cu aerul pe care îl fabricăm. Că am mărit gravitaţia. Dar nu e aşa. Azotul provine din rocile pe care le excavăm şi pe care le zdrobim. Oxigenul vine din apă prelucrată artificial. Din apa subterană. Aducem, bineînţeles, şi de pe Pământ, dar sunt cantităţi infime. Avem aceeaşi gravitaţie pe care am avut-o dintotdeauna.

— Cred că nu gândeam când am spus aşa ceva, îi dădu Jeff dreptate.

— Ba da. Dar încercai să te agăţi de orice te-ar fi putut face să crezi că nu vor închide uzina. Şi să mă convingi şi pe mine de lucrul acesta.

Jeff îşi privi ceasul.

— Mai avem timp.

— Desigur.

Tastă combinaţia de cifre – nouă, nouă, doi, cinci, şapte, şapte. Nu puteai lăsa uşa de la Clădirea Administrativă deschisă. Ar fi sunat alarma.

— Ce a fost asta? Zaa îl prinse de braţ.

Era o voce care se auzea de undeva din interiorul clădirii. Zaa o luă la fugă, urmat de Jeff, de-a lungul unui coridor, apoi sus pe scări.

— Domnule Shonto? Domnule administrator Shonto?

— Sunt aici. Abia trăgându-şi respiraţia, Jeff strigă cât de tare putu. Vin acum.

Subsecretarul R. Lowell Bensen, care părea că e chiar acolo, era în sala de teleconferinţă holografică; în lumina slabă, arăta la fel de real ca şi Zaa.

— A, iată-te. Subsecretarul îi zâmbi. Jeff, care avea o superstiţie legată de zâmbete, nu se simţi prea bine.

— Văd că e şi Leem acolo. Asta e bine. M-am gândit că sunteţi ocupaţi în altă parte dar Doamne iartă-mă, e 12 şi un sfert. Pentru noi e o oră bună, dar pe voi v-am scos probabil din pat. Credeţi-mă, aşa mă tratează şi pe mine Departamentul. Paisprezece ore în zilele bune, dublu în zilele rele. Ce mai e prin Marele Canal?

— E linişte, răspunse Jeff. Uzina lucrează la cinsprezece la sută din capacitatea ei. Am avut o pompă hidraulică stricată la Centrala Numărul Unu, aşa că folosim Centrala Numărul Doi. Toate aceste informaţii se aflau şi în raportul pe care Bensen îl citise cu siguranţă înainte de teleconferinţă, dar nu ar fi fost politicos să nu i le spună şi el. Zaa Leem construieşte nişte inele mari şi un piston nou pentru pompa stricată cât timp o aşteptăm pe cea nouă. Deşi încercă din răsputeri să nu o facă, Jeff oftă. Ne temem că nu vom primi una nouă, domnule şi vrem să fim capabili să funcţionăm sută la sută când veţi avea nevoie de noi.

Bensen aprobă din cap şi Jeff se întoarse spre Zaa.

— Cum stă treaba cu piesele de schimb, Leem?

— Sunt gata să fie instalate, domnule.

— Voi doi sunteţi singurii care aţi rămas la Uzina de la Marele Canal? Nu aveţi nici măcar o secretară? Aşa mi s-a spus la ultima şedinţă.

Jeff răspunse.

— Da, domnule, aşa e.

— Dar există un oraş acolo, nu? Oraşul Marele Canal sau aşa ceva? Un loc din care să puteţi, dacă va fi nevoie, să mai angajaţi personal?

Acu era acu. Jeff îşi simţi gura atât de uscată că de abia reuşi să vorbească.

— Există un oraş, domnule Bensen. Aveţi dreptate, domnule. Dar nu mai am de unde să angajez alţi oameni. În afară de noi doi, eu şi Leem, nu a mai rămas nimeni aici.

Bensen păru tulburat de această veste.

— Vrei să zici că e un oraş fantomă?

Zaa interveni în discuţie, surprinzându-l pe Jeff.

— A fost un oraş turistic, domnule Bensen. De aceea s-a şi mutat familia mea aici. Pe vremea aceea oamenii încă mai vroiau să vadă extratereştri, să vorbească cu ei şi să le cumpere suvenirurile. Ei bine, domnule, când părinţii mei au venit în sistemul Soarelui, le-a luat doi ani siderali ca să ajungă aici. Sunt sigur că ştiţi foarte bine cum stau lucrurile în zilele noastre. Unde v-aţi petrecut ultima vacanţă, domnule?

— Pe Isis, o planetă minunată. Dar înţeleg ce vrei să spui.

— Departamentul mă plăteşte destul de bine, domnule, şi am economisit o grămadă de bani, cea mai mare parte din ei. Şeful meu de aici vrea să mă întorc pe planeta-mamă, unde se găsesc cei mai mulţi dintre semenii mei. Îmi zice că ar trebui să-mi cumpăr un bilet în momentul când adun banii necesari, numai şi ca să-l am la îndemână.

Bensen se încruntă.

— Ne-ar părea rău să te pierdem, Leem.

— Asta nu se va întâmpla, domnule Bensen. Am deja bani, mai mulţi decât mi-ar trebui. Dar nu le mai vorbesc limba şi nici nu le ştiu obiceiurile şi, chiar dacă le-aş şti, nu mi-ar plăcea. Vă plac extratereştrii, domnule?

— Nu pot zice că îmi displac.

— La fel simt şi eu, domnule. Nimeni nu mai vine la Marele Canal, domnule. De ce ar face-o? Nu e decât aceeaşi planetă Marte cu care s-au obişnuit deja. Eu şi domnul Shonto locuim aici şi considerăm că munca noastră e importantă. Aşa că noi vom rămâne aici. Singura problemă e că suntem singurii care am făcut asta.

Timp de câteva secunde, nimeni nu rosti niciun cuvânt.

— Am discutat şi despre asta la şedinţă. Bensen tuşi şi, brusc, Jeff înţelese că Bensen era aproape la fel de jenat de toată situaţia ca şi el însuşi. Betty Collins ne-a informat deja că oraşul vostru a devenit un oraş-fantomă, dar am vrut să fiu sigur că aşa stau lucrurile.

— E adevărat, murmură Jeff. Dacă vreţi să închideţi uzina de aici, domnule, aş putea să vă prezint un plan…

Bensen dădu din cap.

— Câte cabine de pază ai, Shonto?

— Niciuna, domnule.

— Niciuna?

— Niciuna, domnule. Până nu demult am folosit gardieni-oameni, domnule. Poliţia Uzinei. Erau de fapt singura forţă de poliţie din oraş. Au fost concediaţi, unul după altul. Am raportat lucrul acesta – ori a facut-o predecesorul meu – dar sunt sigur că am facut-o şi eu.

Bensen oftă.

— Nu am văzut rapoartele pe care le-ai trimis. Mi-aş fi dorit să le fi citit. Mă tem că tu şi Leem aţi putea fi în pericol.

— Vorbiţi serios, domnule?

— Da. Teroriştii au ameninţat că vor distruge uzinele. Dacă nu vom fi de acord cu cererile lor, le vor arunca în aer. Cunoşti genul ăsta de ameninţări. Nu ai văzut emisiunile de ştiri?

Jeff dădu din cap că nu.

— Nu prea le urmăresc, domnule. Poate că ar trebui să încep să o fac.

Bensen oftă din nou.

— Unul dintre canalele de ştiri a aflat de ele şi le-a făcut publice. Nu s-a întâmplat decât o dată. După asta am fost capabili să-i convingem să renunţe la ele. Genul acesta de publicitate nu face decât să le facă jocul teroriştilor.

Subsecretarul tăcu o vreme, de parcă şi-ar fi pus gândurile în ordine. Zaa se mişcă jenat.

— Acolo unde sunteţi voi, ar trebui să fiţi în siguranţă. Cel puţin, în comparaţie cu alţii. Dar aveţi şi voi nevoie de securitate. Primiţi rezerve o dată la două luni, nu-i aşa?

Jeff dădu din cap încă o dată.

— O dată la două luni, domnule.

— Înţeleg. Ei bine, lucrurile se vor schimba de acum înainte. De azi înainte un transportor vă va aduce rezerve o dată la treizeci de zile. Mă voi ocupa personal de asta.

Următorul transportor vă va aduce şi o nouă pompă hidraulică.

— Vă mulţumim, domnule.

— Voi trimite şi un transportor special, cât de repede voi reuşi să fac asta. Agenţi de securitate. Măcar douăzeci, dacă voi reuşi să-i adun. Vă voi trimite tot ce pot.

Jeff începu să-i mulţumească din nou, dar Bensen îl opri.

— S-ar putea să dureze o vreme. Câteva săptămâni. Până vor ajunge acolo, va trebui să vă descurcaţi singuri. Ai zis că uzina funcţionează la cincisprezece la sută din capacitate. Aţi putea să ajungeţi la douăzeci şi cinci?

— Da, domnule, vom ajunge la sută la sută în câteva zile.

— Asta e bine. E foarte bine. Deocamdată, încercaţi să ajungeţi la douăzeci şi cinci şi vă rog să ne anunţaţi dacă apare vreo problemă.

Bensen întrerupse transmisia brusc. Jeff îl privi pe Zaa şi Zaa îl privi pe Jeff. Amândoi zâmbiră larg.

În cele din urmă, Jeff spuse:

— Nu vor închide uzina. Cel puţin, pe moment.

Zaa se ridică în două picioare, părând că atinge tavanul înalt.

— Teroriştii ăştia i-au făcut să se pişe pe ei de frică, Jeff. Să se pişe pe ei! Suntem asul din mâneca lor, acum. Nu mai e nimeni aici, în afară de noi.

— Ne vor arunca în aer, mai devreme sau mai târziu, răspunse Jeff încă zâmbind. În cel mult doi ani. Între timp, ar fi bine să repornim Centrala Numărul Unu.

Se apucară de treabă şi, când terminară, Zaa înşfăcă o mătură şi o ţinu între braţul drept şi piciorul drept intermediar, de parcă ar fi fost o sabie cu două mânere.

— Apără-te, Pământeanule!

— Mori, gunoi extraterestru! Jeff fandă, dar Zaa se feri la timp. Azi, am să scap de târâturi ca voi! Unul dintre momentele cele mai bune ale duelurilor lor era cel în care se înjurau.

Duelul care urmă fu unul îndârjit. Jeff era mai mic de statură şi nu atât de puternic ca şi Zaa. Dar Zaa se mişca

mai încet; şi, deşi aria sa vizuală era mai largă, îi lipsea vederea dublă care îi permitea lui Jeff să măsoare distanţele corect.

Chiar şi aşa, în cele din urmă învinse, împingându-l pe Jeff pe o uşă afară, în zona de depozitare, unde, după încă o luptă îndârjită, acesta alunecă pe pietriş şi căzu transpirat, cu mânerul măturii lui Zaa apăsat deasupra gâtului.

— Frate, ăsta a fost fain! Aruncă mopul care-i servise drept armă şi îşi ridică mâinile, ca şi cum s-ar fi predat. De când ne duelăm aşa?

Zaa păru că încearcă să-şi amintească în timp ce-l ajută să se ridice.

— Cred că de vreo zece ani.

— E ceva vreme.

— Aşa e. Zaa îşi frecă ghearele ascuţite de faţă. Hei, am o idee. Îţi aminteşti că întotdeauna ne-am dorit săbii adevărate?

Când era copil, Jeff ar fi dat orice să aibă aşa ceva; acum simţi acelaşi lucru, că ar fi dat orice pentru o sabie adevărată. Dorinţa îi reveni ca o fantomă.

— Am putea să ne facem unele, continuă Zaa. Săbii adevărate. Eu pot să le fac şi tu ai putea să mă ajuţi. Dintr-odată, Zaa deveni plin de entuziasm. Pietrele de pe aici au o grămadă de minereuri de fier în ele. Cred că l-am putea extrage din ele şi am putea obţine oţel. O să mă ocup eu de asta…

Începu să râdă, văzând ochii holbaţi ai lui Jeff.

— Glumeam. Dar, crede-mă, am nişte fâşii de oţel care ar fi perfecte pentru lame. Aş putea să le fac într-o oră. Apoi le-aş putea face mânerele.

Deşi se simţi foarte tentat de idee, Jeff murmură:

— Dar toate astea sunt proprietatea Guvernului, Zaa.

Zaa îşi puse mâna cu gheare mari pe umeri.

— Şefule, nu mă înţelegi deloc. Nu facem nimic altceva decât să ne înarmăm. Dacă teroriştii vor ajunge aici înaintea agenţilor de securitate?

Ideea îl lovi pe Jeff la fel ca vântul de vest, de pe Mare Erytheraeum.

— Cum naiba se face că eu sunt administratorul şi tu eşti tipul care se ocupă de întreţinere?

— Păi e simplu. Tu nu te pricepi la întreţinere. Rămâne pe mâine, atunci?

— Bineînţeles. Dar va trebui să exersăm puţin cu ele, înainte să le ascuţim, nu? Nu e de ajuns să le construim, va trebui să şi ştim să le mânuim şi, dacă vor fi prea ascuţite, ar putea fi periculoase.

— Vor fi periculoase oricum, îi răspunse Zaa, gânditor. Dar vom purta căşti pentru cap şi scuturi. Da, am să construiesc şi nişte scuturi.

* * *

Pentru scuturi le luă mai mult timp decât pentru săbii, căci Zaa le acoperi cu un strat de aluminiu topit şi cu nişte fibre din plastic, după care, pe al său desenă un portret reuşit al Dianei Seyn (a cărei mână o câştigase cu mult timp în urmă), iar pe cel destinat lui Jeff, portretul femeii pe care credea că pământeanul şi-ar putea-o dori.

Deşi nu dură mai mult de o zi să le fabrice, atât scuturile, cât şi săbiile nu fură gata decât după o săptămână şi duelul care urmă – cel mai reuşit dintre toate – se întinse de la bungalourile din Marele Canal până la marginea acestuia, care constituia un decor aşa de dramatic că amândoi se simţiră tentaţi să se omoare unul pe celălalt, cu o aruncare în hăul de după stânci – ca pe un meteorit viu. Aproape că s-ar fi meritat să moară pentru poezia pură a duelului, pe care o simţiră până în cele mai adânci străfunduri ale fiinţei lor, atât timp cât nu era vorba de propria moarte.

Şi, bineînţeles, rămaseră amândoi în viaţă. Dar un ortopter îi filmă, în timp ce făcea o emisiune specială despre *Marte – O Planetă Bântuită*. Şi, printre miliardele de fiinţe care urmăriră ultimele secunde ale duelului lor, se găsiră nişte femei care apucară să le vadă scuturile şi să înţeleagă.

————————————

Traducere: Emanuel Huţanu
„Shields of Mars” by Gene Wolfe

Intrusul

Connie Willis

Constance Elaine Trimmer Willis, născută în 1945, locuieşte în Greele, Colorado şi este unul dintre scriitorii celebri de science fiction apăruţi în anii ’80. A câştigat, printre alte premii, de nouă ori Nebula şi de şase ori Hugo. Romanele sale „The Last of the Winnebagos” (1989) şi „Doomsday Book” (1993) au câştigat şi Hugo şi Nebula, ca şi povestirea „Even the Queen” ce va fi publicată într-un număr viitor al Sci-Fi Magazin.

Este cunoscută pentru scriitura amuzantă şi personajele simpatice, însă pline de probleme şi cu agende ciudate, de asemenea pentru abordarea părţii ’soft’ a genului sau a ştiinţelor sociale. Tehnologia apare în povestirile sale doar pentru a evidenţia rolul acesteia asupra oamenilor.

Nuvela care urmează a obţinut premiul Hugo în 2006 şi demonstrează pe deplin de ce Connie Willis este atât de apreciată. Ne introduce, la propriu, în lumea şi mintea spiritiştilor, mediumurilor şi altor şarlatani de acest gen, cu ajutorul unui ziarist celebru: H.L. Mencken, cel care a relatat celebrul ’Proces al maimuţelor’ şi care apoi a luptat toată viaţa pentru ca explicaţiile ştiinţifice să primeze în faţa altora de orice gen.

————————————

„Nimeni nu a dat vreodată faliment subestimând inteligenţa poporului american.”

H. L. Mencken

— Eu sunt, Rob, spuse Kildy în receptor. Vreau să mergi cu mine sâmbătă să vezi pe cineva.

De obicei, când sună, Kildy mă copleşeşte cu tot felul de detalii. „Trebuie să asişti la operaţia asta estetică, Rob. E făcută de un medium”, mi-a cerut ultima oară. „Specialitatea lui e liposucţia, dar poţi vedea *tubul* ieşindu-i din mânecă. Şi asta nu e tot. Grăsimea pe care – vezi, Doamne – o scoate din pacient e de fapt chestia aia pe care o folosesc cei de la McDonald’s în milkshake. Se simte până şi mirosul de vanilie! Nici un copil de cinci ani nu pune botu’ la aşa ceva. Ca urmare, jumătate din tipele de la Hollywood sunt moarte după el. Trebuie, *trebuie* să scriem despre el, Rob!”

Ca întotdeauna, încerc să fac ceva să o ia mai încet: „Kildy – Kildy – Kildy!” până să aflu exact la ce anume se referă.

De data asta însă nu mi-a zis decât: „Seminarul începe la ora unu fix, la Beverly Hills Hilton. Ne întâlnim în parcare”, după care a închis, înainte să mai apuc să o întreb dacă aveam să asistăm la reprezentaţia unui medium specializat în animale de casă sau a unui terapist Ayurveda. Şi, desigur, înainte să o întreb cât avea să coste toată distracţia asta.

Aşa că am sunat-o înapoi.

— Plătesc eu intrarea, mă linişti ea.

Deşi Kildy e dificilă, trebuie să recunosc că plăteşte întotdeauna biletele, asta şi pentru că-şi permite. Tatăl ei e regizor la Dreamworks, actuala ei mamă vitregă are propria ei companie de filme, iar mama ei naturală e câştigătoare a două Oscaruri. Kildy însăşi e bogată – înainte să se apuce de jurnalism de investigaţie a jucat în patru filme, din care unul a avut cele mai mari încasări în anul respectiv, iar ea, inspirată, a optat pentru o parte din drepturile de autor în schimbul unui salariu fix.

Şi cu toatea astea e angajata mea, deşi cu banii pe care îi plătesc eu nu şi-ar putea plăti nicio pedichiură. Uneori încerc să contribui şi eu la bilete, ca să-mi păstrez demnitatea. Dar închipuiţi-vă, mediumul Charles Fred,

actuala revelaţie a Hollywood-ului, te taxează cu două sute de dolari pe şedinţă.

Cu toatea astea, m-am ţinut tare:

— *Ochiul Scrutător* va plăti biletele, am zis hotărât. Cât costă?

— Şapte sute cinzeci de persoană pentru seminarul de grup, mi-a răspuns. Sau cinci sute pentru o şedinţă de iluminare privată.

— Ok, atunci tu plăteşti intrarea.

— Minunat. Nu uita să aduci camera Sony.

— Nu o vrei pe cea mică? am întrebat contrariat. De obicei, la evenimentele astea, nu sunt permise aparatele de filmat sau de fotografiat – căci ar fi foarte uşor să descoperi cu ajutorul lor firele de la căştile din urechi şi alte mijloace de comunicare de care se folosesc mediumurile. Camera mea Hasaka e îndeajuns de mică să o pot ascunde, fără prea mari bătăi de cap, de forţele de ordine.

— Nu, îmi răspunse, adu Sony-ul. Ne vedem sâmbătă, Rob. La revedere.

— Aşteaptă, i-am zis, nu mi-ai spus cu ce se ocupă tipul ăsta.

— E o femeie. Vorbeşte cu spiritele. Vorbeşte cu un spirit numit Isis, mai spuse Kildy şi închise din nou.

Am rămas destul de surprins. În general, nu ne prea pierdem vremea cu astfel de chestii. Cei care vorbesc cu spiritele nu mai sunt demult la modă. În momentul de faţă, mediumuri precum Charles Fred sau Yogy Magaputra şi astfel de terapişti „senzoriali” (aromo-terapişti, sonic-terapişti, aura-terapişti, etc.) sunt considerate noile senzaţii.

În plus, era şi o întreprindere frustrantă, pentru că nu puteai demonstra în niciun fel că aceşti şarlatani nu luau legătura cu un spirit decât dacă acesta era Abraham Lincoln (cum era cazul lui Randall Mars) sau Nefertiti (Hanh Nah). În astfel de cazuri îi puteai prinde cu fapte concrete, istorice: Nefertiti nu avusese o aventură cu Alexandru cel Mare, care nu se născuse decât o mie de ani mai târziu şi nici nu putuse să fie vara Cleopatrei. Însă cei mai mulţi

intrau în legătură cu spiritele marilor preoţi din Lemuria şi nu se manifestau fizic.

Probabil că îşi învăţaseră lecţia de la spiritualiştii victorieni (care erau descoperiţi destul de uşor, chiar şi pentru acele timpuri) şi de aceea la evenimentele lor nu aveai să găseşti ectoplasme sau să auzi sunete produse de tot felul de instrumente fantomatice. De obicei, era o voce adâncă şi răsunătoare, o combinaţie între vocea lui Obi-Wan Kenobi şi cea a lui Basil Rathbone. Şi cum se face oare că toate entităţile astea aveau accent britanic şi vorbeau în engleza din Biblia Regelui James?

Şi ce-i venise oare lui Kildy să cheltuie 1500 de dolari – corecţie, 2250, ea asistase deja la un seminar – ca să mă ducă şi pe mine la acest Isis? Probabil că mediumul ăsta descoperise un nou truc. Deja observasem nişte anunţuri în care nişte tipi spuneau că pot intra în legătură cu îngerii, dar Isis nu era nume de înger. O fi fost o entitate egipteană? Vreo zeiţă?

Am dat căutare pe net pentru Isis. La început nu am găsit nicio referinţă. Am încercat apoi skeptics.org şi Marty Rumboldt, care are un site ce se ocupă de aceste mediumuri.

— Ai greşit pronunţia, Rob, îmi răspunse el, printr-un email. E Isus.

Ar fi trebuit să mă gândesc şi eu la asta. Mediumurile foloseau astfel de trucuri de scriere – probabil de frica unor procese civile – şi unii dintre ei erau foarte inventivi. Aşa găseai nume celebre scrise cam aşa: Emmanual, Joye Wildde.

Am reînceput căutarea pe net folosind de data asta Isus. El – semn rău, medium-ul nici măcar nu ştia că Isis era femeie – era o „entitate spirituală” contactată de un medium pe nume Ariaura Keller, care îşi începuse cariera în Salem, Massachusetts (o zonă fertilă pentru tot felul de luminaţi) după care se mutase în Sedona (altă zonă la fel de plină de mediumuri). Apoi, tipa se mutase în vest şi, după o vreme, apăruse în Seattle, celălalt Salem, şi acum era în Beverly Hills. Avea şase seminarii pe săptămână şi

două weekenduri de „imersiuni spirituale” programate în Los Angeles, precum şi şedinţe private „de iluminare spirituală” pentru publicul avansat. Scrisese şi două cărţi: *Vocea lui Isus* şi *Cum să ne pregătim de sfârşitul lumii* (care puteau fi cumpărate de pe amazon.com). Tot pe net puteai găsi fragmente din biografia ei: „Am ştiut încă din copilărie că am fost destinată să cunosc Adevărul”, precum şi extracte din discursurile ei: „Pământul va asista la un eveniment spiritual care-i va schimba pentru totdeauna.” Până aici, nimic deosebit. Vorbea la fel ca toţi ceilalţi paranormali pe care îi cunoscusem.

Şi am cunoscut o grămadă. Pe vremea când erau foarte populari (şi pe când încă nu ştiam prea multe despre ei), *Ochiul Scrutător* făcuse o serie de şase episoade despre cei care comunicau cu spiritele, începând cu M.Z. Lord şi continuând cu Joye Wildde, Todd Phoenix şi Taryn Kryme, a cărui „entitate” era un copilaş vesel, de şase ani, din Atlantida. Alea au fost cele mai lungi şase luni din viaţa mea. Şi nici nu am realizat prea multe cu dezvăluirile mele. Cei care au pus capăt şarlataniilor au fost de fapt cei de la Fisc şi Poliţia, care i-au arestat pentru evaziune fiscală şi fraude poştale.

Ariaura Keller nu avea cazier (cel puţin nu sub numele acesta) şi nici nu am găsit prea multe articole despre ea. La fel, tipa părea să nu aibă niciun as ascuns sub mânecă. „Minunatul şi electrizantul Isus vă va împărtăşi înţelepciunea lui şi vă va ajuta să vă regăsiţi echilibrul interior şi pacea sufletească.” Nimic nou.

În sfârşit, sâmbătă aveam să aflu ce anume îi stârnise un asemenea interes lui Kildy. Între timp, aveam de scris un articol despre Charles Fred, care trebuia să apară în numărul din decembrie, apoi trebuia să recenzez o carte despre proiectul inteligent[4] (cel mai nou truc prin care se

[4] În original *intelligent design* statuează că „anumite caracteristici ale universului şi fiinţelor sunt cel mai bine explicate de o creaţie, o cauză inteligentă şi nu de procese întâmplătoare, cum ar fi selecţia naturală”. Era de fapt o formă modernă a argumentaţiei existenţei lui Dumnezeu, modificat pentru a evita specificarea naturii sau identităţii creatorului, pentru a putea introduce predarea creaţionismului în şcoli,

încerca introducerea creaţionismului şi a evoluţionismului în şcoli) şi mai trebuia să-l dau de gol pe un chiropractician. Acesta susţinea că durerile de spate ale pacienţilor săi se datorau faptului că în vieţile anterioare căraseră pietrele uriaşe de la Stonehenge şi/sau ajutaseră la construcţia piramidelor. (Piramidele fuseseră, de fapt, o treabă serioasă, dar, de-a lungul a trei ani de când se ocupa cu aşa ceva, tipul convinsese vreo două mii de pacienţi că hernia lor de disc venea de la faptul că puseseră exact aceeaşi piatră de altar pe templul de la Stonehenge.)

Comparativ cu Charles Fred, tipul era aproape credibil. Charles Fred avea un succes enorm transmiţând mesaje speciale trimise de morţi rudelor lor. Eram sigur că, pe lângă şedinţele de spiritism, tipul se mai ocupa şi cu alte afaceri necurate, căci se lăfăia în milioane de dolari, dar, cel puţin până acum, nu reuşisem să-mi dau seama care erau.

Nu m-am mai gândit la „minunatul şi electrizantul Isus” până sâmbătă, în timp ce conduceam spre hotelul Hilton. Atunci am realizat că nu mai primisem nicio veste de la Kildy de la ultimul ei telefon. Şi, de obicei, ea venea în fiecare zi pe la birou şi, dacă trebuia să mergem undeva împreună, suna şi de trei-patru ori pentru a-i confirma unde şi când să ne întâlnim. Am început să mă întreb dacă avea să mai vină sau uitase. Sau poate că, dintr-odată, se săturase să mai fie jurnalistă şi se întorsese la filmele ei.

Mă aşteptam la asta – să redevină actriţă – încă de acum opt luni, când tipa asta superbă, ca o divă din filmele clasice, intrase la mine în birou şi mă întrebase dacă nu am ceva de muncă pentru ea.

În afacerea asta sceptică sunt trei reguli obligatorii. Prima sună cam aşa: „Lucrurile extraordinare cer dovezi extraordinare”, iar cea de a doua este: „Dacă un lucru pare prea bun ca să fie adevărat, atunci probabil că nu este.” Şi, dacă ceva e într-adevăr prea bun, ei bine, asta e Kildy. Nu

---

interzis de către instanţele SUA. În zilele noastre intelligent design este puternic contestat, ca fiind o pseudoştiinţă, însă iniţial introducerea termenului în şcolile americane a fost văzută ca un progres (n.trad.)

numai că e foarte bogată şi e frumoasă ca o stea de cinema, dar e şi foarte deşteaptă. Şi spre deosebire de majoritatea celor de la Hollywood, e cu desăvârşire sceptică. Asta deşi Shirley MacLaine a ţinut-o pe genunchi când era mică şi mama ei e în stare să creadă în orice „indiferent cât de ridicol ar fi lucrul acela, asta explicând probabil şi faptul că mariajul ei cu tata a durat aproape şase ani”.

Acum ajunsese la a patra mamă vitregă, cea care îi făcuse rost de rolul din blockbusterul surpriză „care a adunat cam la fel de mulţi bani ca şi *Stăpânul Inelelor* şi care mi-a permis să ies la pensie de tânără”.

— Pensie? am întrebat-o mirat. De ce să te retragi tocmai acum? Ai putea să…

— Joc în *Hulk III*, nu? îmi răspunsese ironică, şi să fiu pe coperta revistei *Globe*, împreună cu Ben Affleck. Sau cu avocatul meu în faţa unui centru de dezalcoolizare. Ştiu, e foarte greu să renunţi la toate astea.

Aici avea dreptate, dar asta tot nu mă făcea să înţeleg ce o determinase să-şi dorească să lucreze pentru o revistă ce de-abia îşi ducea traiul, cum era *Ochiul Scrutător*. Sau de ce dorea să lucreze, în general.

I-am spus că nu o înţeleg.

— Am încercat deja genul de viaţă „toată ziua masaje, prânzul la Ardani’s şi sex cu profesorul de actorie”, Rob, mi-a răspuns ea. A fost chiar mai rău decât să joc în *Hulk*. Şi, în afară de asta, reflectoarele şi machiajul îţi distrug, mai devreme sau mai târziu, tenul.

Greu de crezut. Pielea ei avea culoarea mierii de albine.

— Şi apoi mama m-a dus la o şedinţă de iluminare – ştii că ea e interesată de toate prostiile astea, paranormal, regresia în vieţi anterioare şi vindecare intuitivă, şi tipul care conducea şedinţa aceea…

— Lucius Windfire, am întrerupt-o. Pe vremea aceea lucram de două luni la cazul său.

— Da, Lucius Windfire. Ei bine, tipul ăla pretindea că-ţi poate citi gândurile determinând greşelile pe care le-ai făcut în viaţă, cu ajutorul metodei Ayurveda, care consta în

a te înconjura cu lumânări aprinse, ale căror flăcări îi spuneau tot ce era de ştiut despre tine. Evident, totul era o făcătură – puteai să-i vezi, fără prea mare efort, casca din ureche, prin care primea informaţiile despre client – dar toată lumea de acolo îl credea, mai ales maică-mea. Deja o convinsese să accepte o şedinţă privată, desigur contra a zece mii de dolari. Atunci mi-am zis că cineva trebuie să-i vină de hac şarlatanului şi m-am hotărât să o fac chiar eu. Am intrat pe internet şi am dat căutare „reviste de investigaţie" şi primul nume care mi-a apărut a fost cel al revistei tale şi aşa am ajuns eu să lucrez pentru tine.

— Sper că îţi dai seama că nu am cum să-ţi plătesc banii cu care eşti obişnuită…

— Tariful tău pentru un articol îmi convine, mi-a răspuns, aruncându-mi în acelaşi timp unul din zâmbetele ei „mai-frumoase-decât-ale-Juliei-Roberts". Nu vreau decât să-mi oferi şansa de a face ceva folositor pe lumea asta.

Şi, astfel, de opt luni lucram împreună la revistă. Era perfectă – cunoştea pe toată lumea de la Hollywood, ceea ce însemna că puteam să intrăm oriunde şi, în plus, afla de orice nouă şarlatanie spirituală chiar înaintea mea. Era de asemenea dispusă la orice: de la a se lăsa hipnotizată până la a fura măruntaiele de pui pe care le foloseau aşa-zişii chirurgi paranormali ca dovezi ale măiestriei lor. Ca să nu mai zic că era o plăcere să vorbeşti cu ea, că era superbă şi că era mult prea bună pentru un sceptic amărât ca mine.

Eram sigur că e doar o chestiune de timp până se va plictisi de investigaţii şi se va întoarce la filmele şi la Jaguarul ei, dar nu a făcut-o.

— *Ai lucrat* vreodată cu Ben Affleck? m-a întrebat când i-am spus că e prea frumoasă ca să nu mai joace în filme. *Nu există* bani pe lumea asta care să mă determine să o fac din nou.

Kildy nu era în parcarea hotelului când am ajuns şi nici Jaguarul ei nu se zărea nicăieri. M-am întrebat, aşa cum făceam în fiecare zi, dacă nu cumva azi se decisese să-şi dea demisia. Dar la scurt timp apăru, coborând grăbită dintr-un taxi. Purta nişte pantaloni de culoare aurie, care se

asortau perfect cu părul, ochelarii de soare de firmă şi arăta, ca întotdeauna, prea bine ca să fie adevărat. Mă zări şi îmi făcu semn cu mâna şi apoi scoase de pe scaunul din spate două perne mari.

Fir-ar. Asta însemna că iar urma să stăm pe podea. Tipii ăştia care câştigau o avere fraierind oamenii, nu-şi dădeau osteneala nici măcar să închirieze o sală cu scaune.

M-am îndreptat spre ea.

— Să înţeleg că intrăm împreună? am întrebat, arătând spre pernele identice, brodate cu roşu pe la margini.

— Da, îmi răspunse. Ai adus Sony-ul?

— Mda, dar cred că era mai bine dacă aduceam Hasaka.

Ea dădu din cap că nu.

— Se fac controale corporale. Nu vreau să le oferim ocazia să ne dea afară. Când vor completa ecusoanele, să-ţi dai numele real.

— Nu intrăm sub acoperire? m-am mirat eu. Paranormalii ăştia se foloseau, adeseori, de scepticii din public pentru a-şi scuza experimentele ratate: vezi Doamne, vibraţiile noastre negative i-ar fi împiedicat să intre în legătură cu spiritele. Vreo doi îmi dăduseră deja interzis la şedinţele lor, pretinzând că aş fi tulburat cosmosul cu prezenţa mea. Crezi că e o idee bună? am încercat să o fac să se răzgândească.

— Nu avem de ales. Săptămâna trecută, când am fost la primul seminar, eram cu agentul meu, aşa că a trebuit să-mi folosesc numele real şi nici nu mi-am făcut prea mari probleme căci, oricum, noi nu ne ocupăm cu aşa ceva. În plus, gărzile de la intrare m-au recunoscut înainte să pot spune ceva. Aşa că povestea noastră e asta; am fost atât de impresionată de prestaţia lui Ariaura că te-am convins şi pe tine să vii să o vezi.

— Ceea ce nici nu e aşa departe de adevăr. Şi care anume e trucul ei?

— Nu vreau să-ţi faci o idee preconcepută. O să vezi, mai spuse ea şi-şi privi ceasul Vera Wang, după care îmi înmână una din perne. Hai să intrăm.

Am intrat în holul hotelului şi ne-am dus spre o masă, deasupra căreia se afla un afiş argintiu-liliachiu, pe care scria, cu litere mari: „Ariaura şi înţelepciunea lui Isus” şi „Crede şi se va întâmpla”. Kildy îi spuse femeii de la masă numele noastre.

— Vai, mi-a plăcut cum aţi jucat în filmul acela, domnişoară Ross, îi spuse aceasta, după care ne dădu două ecusoane argintii-liliachii şi ne trimise la o altă masă, chiar lângă uşă, unde un tip care semăna leit cu Russel Crowe, îmbrăcat normal, într-un tricou liliachiu, se ocupa cu controalele corporale.

— Aveţi la dumneavoastră aparate foto, camere de luat vederi, reportofoane? întrebă el politicos.

Kildy îşi deschise geanta şi scoase un aparat de fotografiat Olympus.

— Pot să fac măcar o singură fotografie? imploră ea. Nu o să folosesc blitzul. Vreau doar o poză cu Ariaura, doar pentru mine.

Tipul îi luă, cu blândeţe, aparatul din mână.

— Puteţi cumpăra poze de mărimea 8 pe 10, cu autograf, în sala de aşteptare.

— Vai, ce *bine*! se entuziasmă ea.

Poate că ar fi trebuit să rămână actriţă, mi-am zis, privindu-i încântarea de pe faţă.

Am scos camera de filmat.

— Dar putem filma spectacolul? l-am întrebat pe bodyguard, după ce termină cu pipăitul.

Tipul deveni rigid.

— Comunicarea dintre Ariaura şi Isus nu e un simplu spectacol. E o uşă deschisă spre planurile superioare ale existenţei. Tot în sala de aşteptare puteţi face comandă pentru un DVD cu seminarul de azi, care vă va fi trimis prin poştă, mai zise el, îndreptându-şi degetul spre o pereche de uşi, care dădeau probabil în sala de aşteptare.

Era de fapt un hol lung, în care se găseau aliniate mese pline cu cărţi, casete video, casete audio, hărţi chakrice, sfere de cristal, uleiuri pentru aromoterapie, sfere de cristal cântătoare, tot felul de rădăcini tămăduitoare, aparate de

curăţat aura, piramide şi multe ale tâmpenii de astea New Age, toate, însă, colorate în liliachiu şi argintiu şi cu numele Isus pe ele.

A treia regulă de bază a meseriei mele şi probabil, şi cea mai importantă e: „întreabă-te ce le iese din toate astea?” sau, dacă preferaţi Biblia – care de altfel e o sursă inepuizabilă de tot felul de şarlatanii – „îi vei recunoaşte după roadele lor”.

Şi, după preţurile afişate acolo, se pare că lui Ariaura îi ieşea o grămadă de bani din toată povestea asta. O poză simplă 8 pe 10 cu ea costa 28.99 de dolari, iar una cu autograf 35. „Şi, dacă doriţi una semnată de Isus”, ne îmbie tipul blond de la standul cu poze, „trebuie să plătiţi o sută. El nu e dispus să semneze tot timpul.”

Am înţeles şi de ce. Semnătura lui (făcută cu un marker obişnuit) era o înşiruire de simboluri complicate ce păreau un fel de combinaţie între runele germane şi hieroglifele egiptene, pe când semnătura lui Ariaura era doar un „A”, urmat de o o linie diformă.

Casetele video cu seminariile anterioare – 20 de volume – costau nu mai puţin de 60 de dolari fiecare şi „amuleta sacră” a lui Ariaura (care semăna perfect cu cele care se vând de obicei la Teleshopping) costa, cu tot cu cutie, nouă sute cinzeci de verzişori.

Dar asta nu-i împiedica pe oameni să le cumpere ca pâinea caldă, laolaltă cu crucile celtice, brăţările de meditaţie, cerceii de citit vise, pietrele irlandeze de alungare a grijilor şi brăţările pentru gleznă, cu toate semnele zodiacale pe ele.

Kildy cumpără şi ea una din poze (fără autograf) şi trei casete video, ciripindu-i tipului de la tarabă: „Mi-a plăcut *la nebunie* seminarul ăsta” şi dându-i şi un autograf. După care am intrat în sfârşit în sala de seminar.

La uşă, paznici îmbrăcaţi în tricouri neîncheiate la piept, liliachii şi purtând pantaloni foarte strâmţi, ne luară biletele. Arătau cu toţii ca Tom Cruise, ceea ce era de aşteptat, chiar dacă nu eram la Hollywood.

Sexul a făcut parte din recuzita folosită de paranormali încă din vremea reginei Victoria. Pe atunci, „spiritele” erau întruchipate de nişte femei pe jumătate goale, care apăreau după un ecran de pânză, aburindu-le ochelarii domnilor participanţi la şedinţele de spiritism şi împiedicându-i, bineînţeles, să gândească limpede. Chiar şi Sir William Crookes, faimosul chimist britanic, a fost atât de cucerit de fiica sexy a unui medium, încât şi-a pus în joc reputaţia ştiinţifică luând apărarea escroacei, aşa că nu e de mirare că în zilele noastre majoritatea acestor şarlatani apar în tricouri deschise la piept sau în robe cu decolteuri generoase. Iar paznicii de la uşă şi din sală sunt, şi ei, pe jumătate dezbrăcaţi pentru a distrage atenţia femeilor din public. Atât timp cât nu-ţi poţi lua ochii de la piepturile lor de culturişti, e normal să nu mai fii atentă la firele căştilor sau la măruntaiele de pui de care se folosesc de obicei aceşti „iniţiaţi” sau să-ţi mai dai seama că spusele lor nu au niciun sens. E poate cel mai vechi truc din industria asta.

Unul dintre paznici îi aruncă lui Kildy un zâmbet a la Tom Cruise şi o conduse către capătul unui rând de oameni care stăteau cu picioarele încrucişate pe podeaua tare ca piatra. I-am fost recunoscător în gând că avusese prevederea să aducă perne.

Mi-am aruncat perna lângă a ei şi m-am aşezat.

— Sper că va fi interesant, i-am zis.

— O, cu siguranţă, îmi răspunse o roşcată de vreo cinzeci de ani de lângă mine, înarmată cu o amuletă sacră şi purtând pe deget un diamant mare cât pumnul meu. Am mai văzut-o pe Ariaura şi credeţi-mă, e minunată. Apoi se aplecă şi scoase dintr-o sacoşă liliachie o pernuţă pe care scria: „Crede şi se va întâmpla.”

M-am întrebat dacă logoul ăsta se referea la credinţa ei că va putea să stea pe perna aia minusculă, care era puţin mai mare decât diamantul de pe deget dar, imediat ce paznicii terminară de aranjat lumea pe rânduri, apărură alţi tipi, cred că cei care vindeau suveniruri în sala de aşteptare, şi începură să vândă, în dreapta şi în stânga, perne ambalate în pungi de plastic (de genul acelora pe

care le închiriezi la meciurile de fotbal, doar că acestea erau de culoare liliachie), fiecare costând zece dolari.

Femeia de lângă mine cumpără trei; pe rândul nostru am numărat zece persoane, iar pe cel din faţa noastră unsprezece. Optzeci de rânduri a câte zece persoane, asta ca să pot calcula mai uşor, rezulta o sumă frumuşică de opt mii de verzişori, fără a mai pune la socoteală şi ceea ce cumpăraseră cu toţii în sacoşele lor liliachii. „Îi vei recunoaşte după roadele lor."

Am aruncat apoi o privire prin sală. La prima vedere nu se putea zări niciun aparat de transmisie fără fir, dar, spre deosebire de mediumuri şi de paranormali, cei care comunică cu spiritele nici nu au nevoie de aşa ceva. Ei se rezumă la a da sfaturi generale, ambalate în termeni New Age.

— Isus e uimitor, îmi mărturisi vecina mea de pernă. E atât de *înţelept*! E incomparabil mai bun decât Ramtha. Datorită lui l-am părăsit pe Randall. „Trebuie să fii sincer cu tine însuţi" a spus Isus şi atunci mi-am dat seama că Randall îmi bloca înălţarea spirituală...

— Aţi fost şi la seminarul de sâmbăta trecută? o întrebă Kildy, aplecându-se peste mine.

— *Nu*. Eram în Mexic, la Cancun, şi am fost devastată când mi-am dat seama că l-am pierdut. De aceea i-am cerut lui Tio să ne întoarcem, pentru a-l prinde pe cel de azi. Am nevoie disperată de înţelepciunea din vorbele lui Isus, pentru a putea face faţă divorţului. Randall pretinde că Isus nu are nimic de a face cu decizia mea de a-l părăsi şi că, de fapt, vreau să-l părăsesc doar pentru că a expirat contractul prenupţial şi m-a ameninţat că-l va chema ca martor pe Tio şi că...

Dar Kildy îşi pierduse deja interesul şi se întorsese spre vecina ei, o femeie slabă ca un ţâr, care stătea în lotus, pentru a întreba dacă o mai văzuse vreodată pe Ariaura. Aceasta îi răspunse că nu, dar că femeia din dreapta ei mai asistase şi la alte seminarii.

— Sâmbăta trecută? o întrebă Kildy.

Nu. Ultima oară când asistase la un seminar de-al Ariaurei fusese acum şase săptămâni, în Eugene.

M-am aplecat înspre Kildy şi am întrebat în şoaptă:

— Dar ce s-a întâmplat sâmbăta trecută?

— Hai că începe, Rob, îmi zise în loc de răspuns, arătându-mi scena pe care nu se întâmpla nimic. Apoi se ridică de pe pernă, aşezându-se în genunchi.

— Ce faci? i-am şoptit.

Nu-mi răspunse nici de data asta. Îşi vârî mâna în perna ei, din care scoase o pernuţă portocalie, de mărimea celor pe care scria „Crede şi se va întâmpla”, pe care mi-o înmână, apoi se aşeză comod înapoi pe cea mare. În cele din urmă, îmi luă pernuţa portocalie şi o puse pe genunchi.

— Stai bine? am întrebat.

— Da, mulţumesc, îmi răspunse cu zâmbetul ei cel fermecător.

M-am aplecat din nou spre ea.

— Eşti sigură că nu vrei să-mi spui şi mie ce căutăm aici?

— Priveşte, a început, îmi răspunse, şi de data asta chiar aşa era.

Un tip care semăna cu Brad Pitt apăru pe scenă, cu un microfon în mână, pentru a ne anunţa regulile de conduită din timpul seminarului. Fără aparate de fotografiat cu blitz (deşi la intrare le confiscaseră oricum pe toate). Fără aplauze (pentru a nu o întrerupe pe Ariaura din concentrare). Fără mers la toaletă. „Legătura cosmică cu Isus e extrem de fragilă”, explică Brad, „şi o simplă bufnitură de uşă poate întrerupe comunicarea cu el.”

Da, cre’că. Mai degrabă, Ariaura îşi făcuse bine temele şi ştia că oamenilor cu vezica plină nu prea le mai ardea să caute fire sau căşti ascunse sau să fie atenţi la aberaţiile pe care Brad tocmai le emitea senin de pe scenă:

— Acum opt mii de ani în urmă, Isus a fost un mare preot al Atlantidei. A trăit trei sute de ani şi apoi s-a ridicat din planul pământesc şi a dobândit înţelepciunea erelor…

Care ere? Paleolitic? Neolitic? Acum opt mii de ani încă mai trăiam în copaci.

— … a vorbit cu oracolul din Delphi, a citit Scrierile Sacre ale Rozacruceenilor…

Rozacruceeni?!?

— Şi acum veţi urmări cum Ariaura îl va chema din Înaltul Cosmosului pentru a vă împărtăşi din înţelepciunea sa.

Lumina începu să pălească, iar afişele de deasupra scenei începură să tremure de parcă ar fi fost bătute de briză. Adică, mai pe scurt, jocuri de lumini şi ventilatoare.

Briza crescu în intensitate şi, pentru o clipă, m-am întrebat dacă nu cumva Ariaura avea să coboare pe o sfoară, dar curând cortina aurită se dădu la o parte, dând la iveală o scară curbată de culoare neagră, pe care stătea Ariaura, îmbrăcată într-un caftan de catifea roşie, purtând la gât amuleta sacră. Coborî pe acordurile din *Planetele* de Holst şi se duse spre tronul ei, unde rămase într-o poziţie teatrală.

Publicul nu dădu nicio atenţie interdicţiei de a aplauda şi izbucni în aplauze furioase pe care Ariaura se pare că le aştepta. Rămase aşa în picioare vreo două minute, privind maiestuos publicul înfierbântat. Apoi îşi ridică braţele ca pentru a binecuvânta şi le coborî repede, pentru a linişti mulţimea. „Bine aţi venit, Căutători ai Adevărului Divin”, spuse ea, cu o voce asemănătoare cu cea a lui Oprah, ceea ce îi aduse o nouă serie de aplauze. „Astăzi vom avea împreună o minunată experienţă spirituală şi vom atinge un nou nivel de iluminare.”

Din nou aplauze.

„Dar nu pe mine trebuie să mă aplaudaţi. Eu nu sunt decât mesagerul lui Isus, nu sunt decât venele prin care curge el. Prima dată când Isus a venit la mine sau, mai bine zis, a trecut prin mine, a fost acum cinci ani, dar m-am speriat şi nu am vrut să cred. Mi-a luat aproape un an să accept că devenisem de fapt centrul unei energii cosmice dincolo de realitatea pe care o percepem noi. Ceea ce veţi auzi azi sunt cuvintele pline de înţelepciune ale unui spirit venit din cele mai înalte planuri cosmice. Dacă…, aici făcu o pauză de efect, ne va face cinstea de a coborî printre noi.

Căci Isus e stăpân şi nu servitor. Vine când vrea el. Poate că va veni în această după amiază, poate că nu.”

Vrăjeală de doi bani. Femeile de aici nu aveau de gând să plătească şapte sute cinzeci de dolari fără să asiste la un spectacol, chiar şi ridicol, cât erau ele din Beverly Hills. Eram în stare să-mi pun casa la bătaie că acest Isus avea să apară cât de curând.

„Isus va veni doar dacă trupul vostru pământesc se va armoniza cu cel cosmic, continuă Ariaura, doar dacă vibraţiile aurelor vor fi pozitive”. Apoi privi publicul cu o privire pătrunzătoare. „Dacă vreunul dintre voi va emite vibraţii negative, contactul nu va putea fi realizat.”

Aha, mi-am zis, uite că începe. Am aşteptat să se uite drept la mine şi la Kildy şi să ne ceară să plecăm, dar nu a făcut-o. A întrebat doar: „Aveţi cu toţii gânduri pozitive în acest moment? Sentimentele voastre sunt curate? Credeţi?”

Mda.

„Simt că toată lumea gândeşte pozitiv” îi dădu ea înainte. „Asta e bine. Acum, pentru a-l aduce pe Isus printre noi, va trebui să mă ajutaţi puţin. Va trebui ca fiecare dintre voi să-şi liniştească eul interior. Închise ochii. Trebuie să vă concentraţi doar asupra sufletului vostru.”

Am aruncat o privire în jur. Jumătate din femei aveau ochii închişi şi multe dintre ele îşi împreunaseră mâinile a rugăciune. Câteva se legănau înainte şi înapoi, iar femeia de lângă mine intona o mantră: „Auum, auum.” Kildy îşi ţinea şi ea ochii închişi şi pernuţa portocalie strânsă la piept.

„Armonizaţi-vă… armonizaţi-vă” incantă Ariaura, până ce se hotărî să poruncească scurt: „armonizaţi-vă.” Apoi urmă o nouă pauză, pentru efect.

„Acum voi încerca să-l contactez pe Isus”, ne anunţă ea. „Concentrarea energiei astrale e operaţiune dificilă şi periculoasă. Trebuie să vă rog să rămâneţi nemişcaţi şi să nu rostiţi niciun cuvânt.”

Femeia de lângă mine o ascultă şi se opri din mantră. Toată lumea îşi deschise ochii. Ariaura şi-i închise pe ai ei şi

se aşeză pe tron, cu mâinile acoperite de aur sprijinite de coate. Luminile se stinseră, una câte una, şi muzica porni din nou, tot o temă muzicală a lui Holst, „Marte”. Toată lumea, inclusiv Kildy, îşi ţinu răsuflarea.

Ariaura se cutremură brusc, de parcă ar fi fost electrocutată şi se prinse cu mâinile de braţele tronului. Faţa i se contorsionă, gura i se strâmbă urât şi capul începu să-i tremure incontrolabil. Publicul se foi neliniştit. Corpul i se cutremură din nou, lovindu-se cu putere de spătarul tronului, după care urmară o nouă serie de spasme şi tremurături. Chestia asta dură cam un minut, timp în care muzica crescu în intensitate şi lumina deveni roz. Apoi muzica se opri, iar ea se prăbuşi fără vlagă pe tron.

Rămase aşa pentru o vreme, apoi se ridică în şezut, ţeapănă ca o mătură, privind fix înainte, cu mâinile atârnându-i, fără viaţă, pe braţele tronului. „Sunt Isus” strigă ea cu o voce răsunătoare de parcă ar fi vrut să zică „Cine îndrăzneşte să intre în marele Oz?”

„Sunt Cel Iluminat, servitorul a ceea ce se numeşte Textul şi Sursa Primară. Am coborât printre voi din al nouălea nivel al planului astral”, urlă ea în continuare, „pentru a vă îndruma în călătoria voastră spirituală.”

Până aici, totul era replica identică a reprezentaţiei lui Ramtha, inclusiv lumina roz şi numărul nouă al planului astral, dar, lângă mine, Kildy stătea aplecată înainte, în aşteptare.

„Am venit să vă grăiesc adevărul, tună Isus, să vă arăt eul vostru superior.”

M-am aplecat înspre Kildy şi i-am şoptit:

— De ce naiba trebuie să folosească, întotdeauna, „a grăi” în loc de „a spune”?

— Sst, îmi ceru Kildy, atentă la spusele lui Isus.

„Vă aduc înţelepciunea demult pierdută a regatului Lemuriei şi profeţiile lui Antinous pentru a vă ajuta în aceste zile grele, căci cu toţii trăiţi timpuri de răscruce. Se apropie sfârşitul Epocii Actuale şi de aceea zilele sunt pline de frică şi de atacuri teroriste şi de relaţii nepotrivite între semenii voştri. Dar vă zic vouă, nu căutaţi izbăvirea în

afară, ci înlăuntrul vostru, căci voi şi numai voi sunteţi răspunzători de fericirea voastră şi, dacă asta înseamnă că trebuie să rupeţi o relaţie nefericită, aşa să faceţi. Cercetaţi-vă propriul eu şi creaţi-vă propria realitate interioară. Voi sunteţi universul!”

Nu ştiu de ce mă aşteptasem la altceva. La ceva *cât de cât diferit*. Până acum nu asistasem decât la aceleaşi tâmpenii New Age, la amestecul obişnuit de aberaţii psihologice şi de *ajută-te singur*, combinat cu pseudocitate din Biblie şi din *Hrană pentru Suflet*.

Am privit-o rapid pe Kildy. Stătea aplecată înainte, cu pernuţa strânsă la piept, cu faţa ei frumoasă strălucind de concentrare şi cu gura întredeschisă. M-am întrebat dacă nu cumva căzuse, prin cine ştie ce miracol, în mrejele Ariaurei. Se putea întâmpla chiar şi celor mai înrăiţi sceptici. Kildy nu ar fi prima care să se lase păcălită de un truc bine pus la punct.

Doar că aici nu era niciun truc neobişnuit. Nu era nici măcar un spectacol original. Chestia cu Lemuria era copiată de la Richard Zephyr şi „Voi sunteţi universul” erau cuvintele lui Shirley MacLaine.

Şi apoi aici era vorba de Kildy. Care nu se lăsa păcălită de nimic, nici măcar de yoghinii care levitau. Probabil că avusese un motiv foarte întemeiat să arunce în vânt peste două mii de dolari pe toată prostia asta, dar eu, unul, nu reuşeam să-mi dau seama care anume era acesta.

— De ce m-ai adus aici? i-am murmurat nedumerit la ureche.

— Sssst, mă şâşâi ea, din nou.

„Dar nu aveţi a vă teme, îi dădu Ariaura înainte, căci o Nouă Eră e pe cale să înceapă, o eră a păcii, a iluminării spirituale când veţi... ce naiba faceţi aici ascultând tâmpeniile astea?”

Am privit atent spre scenă. Vocea Ariaurei se schimbase brusc, la mijlocul propoziţiei, din basul acela tunător într-un ton baritonal. Îşi schimbase chiar şi poziţia. Acum stătea aplecată înainte, cu mâinile pe genunchi, privind publicul,

încruntată. „Totul nu e decât o porcărie fără margini” spuse ea, pe un ton belicos.

Am privit-o pe Kildy. Ochii ei erau îndreptaţi spre scenă.

„Hocus-pocusul ăsta e chiar mai jenant decât bombasticăriile pe care le auzi la circ” urlă Ariaura, cu vocea răguşită.

Circ? mi-am zis. Ce naiba…?

„Dar continuaţi să staţi aici, cu gura căscată, ca nişte ţărănoi idiotizaţi, ascultând-o pe preoteasa asta cu limbă de şarpe şi aşteptând să vă vindece pietrele de la rinichi şi să vă găsească marea iubire…”

Femeia de lângă Kildy ne privi mirată, după care îşi mută din nou privirea spre scenă. Doi dintre paznicii de la uşă schimbară nişte priviri încruntate şi de undeva din public se auziră nişte şoapte îngrijorate.

„Tăntălăilor, chiar credeţi în toată vorbăria asta mistică? Normal că da. Doar suntem în America, pământul imbecililor şi al cretinilor!” mai rosti vocea şi şoaptele se transformară în murmure de nemulţumire.

— Ce naiba se întâmplă…, se indignă o femeie din spatele nostru, iar vecina mea îşi adună sacoşele liliachii, îşi îndesă pernuţa cu „Crede şi se va întâmpla” într-una din ele, se ridică în picioare şi o porni, călcând peste oameni, spre uşă.

Unul dintre paznicii de la uşă făcu un semn spre cabina de control şi luminile şi „Venusul” lui Holst reveniră. Maestrul de ceremonii păşi ezitant pe scenă.

„Staţi aici ca nişte maimuţe fără minte, gata să credeţi tot ce…, continuă Ariaura, dar imediat vocea preluă tonul de bas al lui Isus, dar Era Iluminării Spirituale nu poate începe dacă voi înşivă nu veţi porni în propria voastră călătorie.”

Maestrul de ceremonii se opri confuz şi la fel se întâmplă şi cu murmurele din sală. Până şi femeia care plecase de lângă mine înţepenise lângă uşă.

„Ascultaţi-mă şi credeţi! Lepădaţi-vă de scepticism şi de neîncredere chiar acum. *Credeţi* şi se va întâmpla!”

Probabil că revenise la replicile corecte. Tipul de pe scenă oftă uşurat şi se retrase după cortină, iar femeia de lângă uşă se trânti chiar acolo, aruncând sacoşele şi pernele împrejur. Muzica tăcu şi luminile deveniră mai puternice.

„Aveţi credinţă în Eul vostru Interior”, tună Ariaura/Isus. „Credeţi şi porniţi pe drumul iniţierii voastre spirituale.” Aici făcu o pauză şi paznicii de la uşă se foiră, neliniştiţi. De după cortina aurie, se zări, iţindu-se capul maestrului de ceremonii.

„Puterile îmi slăbesc” spuse Ariaura. „Acum trebuie să mă reîntorc în realitatea superioară din care am coborât. Dar nu vă fie frică, deşi nu voi fi în planul pământesc cu voi, nu vă voi părăsi niciodată.” Îşi ridică braţul ca pentru a binecuvânta publicul (deşi gestul semăna mai degrabă cu salutul nazist), se cutremură din nou şi apoi căzu pe spate la fel de dramatic ca o actriţă de vodevil. Se auzi din nou „Venus”-ul lui Holst, în timp ce Ariaura se ridică de pe tron şi se întoarse către Brad Pitt, care reapăruse pe scenă.

„A vorbit Isus?” întrebă cu vocea ei obişnuită.

„Da”, răspunse el, iar publicul izbucni în aplauze furtunoase, timp în care el o ajută să ajungă până la uşă, de unde doi paznici o preluară pe braţe şi dispărură cu toţii de pe scenă.

După ce Ariaura ieşi din scenă, maestrul de ceremonii opri aplauzele şi anunţă pe toată lumea că „Puteţi cumpăra cărţile Ariaurei şi copii video ale seminariilor ei în sala de aşteptare. Dacă doriţi o audienţă privată, mă puteţi contacta pe mine sau pe oamenii noştri de la uşă.” Spectacolul se sfârşise, aşa că toată lumea începu să-şi strângă pernele şi sacoşele liliachii, pline de suveniruri.

— Nu-i aşa că Isus a fost *minunat*? o întrebă o femeie, în timp ce ne îndreptam spre ieşire, pe tovarăşa ei. Totul a fost atât de real!

„E Los Angeles cel mai rău oraş din America? Dacă întrebi un sceptic îţi va răspunde că da, dacă întrebi un credincios îţi va răspunde că nu. Asta spune totul.”

Nu am scos o vorbă până ce nu am ieşit din parcare şi am cotit-o pe Wilshire, când Kildy m-a întrebat:

— Acum înţelegi de ce am vrut să vezi cu ochii tăi, Rob?

— Da, a fost interesant, nu pot să zic că nu. Să înţeleg că a făcut asta şi la seminarul de săptămâna trecută?

Ea confirmă dând din cap.

— Doar că atunci doi oameni au ieşit din sală.

— A avut exact aceeaşi deviere?

— Nu, în primul rând nu a durat aşa de mult – nu pot spune exact cât anume a ţinut, că m-a luat prin surprindere – şi a folosit cuvinte diferite, dar mesajul a fost acelaşi. Şi totul s-a desfăşurat la fel – niciun avertisment, nicio mişcare, doar vocea care i s-a schimbat la mijlocul frazei. Ce crezi despre toate astea?

— Nu ştiu ce să-ţi răspund deocamdată, dar mulţi din cei care comunică cu spiritele vorbesc cu mai multe entităţi deodată. Joye Willdde vorbeşte cu două astfel de entităţi şi, înainte să intre la închisoare, Hans Lightfoot vorbea şi cu şase în acelaşi timp.

Kildy îmi aruncă o privire sceptică.

— Dar în materialele ei promoţionale nu se vorbeşte nicăieri despre entităţi multiple.

— Poate că s-a săturat de Isus şi vrea să-l schimbe cu alt spirit. Când lucrezi în branşa ei, nu poţi să ieşi pe scenă şi să anunţi „în curând, urmează Isus II”. Trebuie să faci ca lucrurile să pară cât mai autentice. Aşa că într-o săptămână schimbă câteva cuvinte, într-a doua alte câteva cuvinte şi tot aşa.

— Vrei să spui că aşa le face cunoştinţă celor din public cu un spirit nou şi îmbunătăţit, numai că acesta urlă la oameni şi-i face tâmpiţi şi imbecili? mă contră ea, neîncrezătoare.

— Probabil că e ceea ce ei numesc „un spirit întunecat”, o aşa zisă entitate rea, care încearcă să-i abată de la calea cea bună. Todd Phoenix obişnuia să intervină, cu o voce rea

şi cu comentarii ironice, în discursul lui White Feather. E un truc folositor. Induce ideea că, într-adevăr, spiritistul chiar comunică cu aceste entităţi şi, în plus, tot ce spune de rău poate fi pus pe seama spiritelor rele.

— Da, dar Ariaura nu părea *conştientă* că ar exista un spirit rău, dacă despre asta e vorba. Căci ce motiv ar fi avut să le spună celor din public să plece acasă şi să nu-i mai dea bani unei şarlatance cu sânge de şarpe ca Ariaura?

Şarlatan cu sânge de şarpe? Expresia asta mi se părea cunoscută de undeva.

— Asta a spus şi săptămâna trecută? Şarlatancă cu sânge de şarpe?

— Da, îmi răspunse Kildy. De ce mă întrebi? Ai vreo idee cine ar putea comunica prin ea?

— Nu, am zis încruntat, dar am mai auzit expresia asta pe undeva. Ca şi fraza cu circul.

— Deci e clar, spiritul aparţine cuiva faimos.

Dar, dacă era aşa, spiritul unei persoane celebre ar fi trebuit să fie foarte uşor de identificat. Abraham Lincoln, cu care comunica Randall Mars, îşi începea fiecare propoziţie cu expresia „acum optzeci şi şapte de ani”, iar alţii erau la fel de uşor de recunoscut.

— Ce bine ar fi fost dacă am fi putut cumva filma ieşirea lui Ariaura, am zis.

— Am filmat-o, mă informă Kildy veselă şi se aplecă spre scaunul din spate al maşinii după pernuţa portocalie. O deschise şi scoase o microcameră video. Uite! mi-o arătă, victorioasă. Îmi pare rău că nu am filmat şi seminarul de săptămâna trecută. Atunci nu am ştiut că se fac controale corporale.

Îşi vârî din nou mâna în pernă şi scoase o coală de hârtie.

— A trebuit să fug la baie şi să scriu ce mi-am amintit.

— Dar parcă am înţeles că nu e voie la baie în timpul seminarului.

Zâmbi şmechereşte.

— Le-am făcut o reprezentaţie de Oscar a unei actriţe care a ieşit prea repede de la dezalcoolizare.

La următorul semafor am aruncat o privire pe hârtie. Nu erau decât câteva fraze scrise pe ea: cea pe care o menţionase deja şi încă două: „nu am mai văzut în viaţa mea o asemenea adunătură de idioţi” şi „probabil că sunteţi o turmă de bivoli, dacă puteţi crede asemenea inepţii”.

— Asta e tot?

Dădu din cap că da.

— Ţi-am mai spus. Săptămâna trecută ieşirea ei a durat mult mai puţin. Şi, cum nu mă aşteptam la aşa ceva, am pierdut o parte.

— De asta ai întrebat dacă se pot cumpăra casete video cu seminariile anterioare?

— Da, deşi nu-mi fac iluzii că am putea găsi mare lucru pe ele. Am urmărit ultimele ei trei seminarii şi nu am dat nicăieri de Entitatea Nr. Doi.

— Dar a apărut la seminarul la care ai fost tu şi la ăsta la care am fost împreună. Te-ai gândit că s-ar putea să se fi întâmplat tocmai pentru că eram şi *noi* acolo? Am tras maşina în parcarea din faţa clădirii în care *Ochiul Scrutător* îşi avea sediul.

— Dar…

— Tipul de la bilete ar fi putut foarte uşor să o anunţe că suntem şi noi în public. Am coborât şi i-am deschis uşa şi am pornit-o împreună spre birou. Sau poate că ne-a zărit chiar ea în public – nu eşti singura care eşti faimoasă, să ştii. Poza mea e pe posterul fiecărui medium sau spiritist de pe Coasta de Vest, la secţiunea „cei mai căutaţi” – şi s-a decis să-şi condimenteze puţin spectacolul, adăugând o nouă entitate. Pentru a ne impresiona.

— E imposibil.

I-am deschis uşa.

— De ce?

— Pentru că cea de a doua entitate a mai apărut deja de cel puţin două ori, mi-a răspuns, în timp ce intră în birou şi se aşeză pe singurul scaun bun de acolo. În Berkeley şi în Seattle.

— De unde ştii?

— Prietena fostului prieten al impresarei mele a văzut-o în Berkeley – aşa a aflat de fapt şi impresara mea de Ariaura – aşa că am făcut rost de numărul ei, am sunat-o şi mi-a confirmat că, în timp ce Isus vorbea despre vremuri grele şi îi anunţa că ei sunt universul, pe neaşteptate, s-a auzit o voce strigând: „Sunteţi nişte nătărăi!” Tipa mi-a zis că aşa s-a convins că Ariaura chiar comunica cu spiritele, căci, dacă s-ar fi prefăcut doar, nu s-ar fi adresat niciodată publicului în felul acesta.

— Ei bine, iată şi răspunsul. Face asta pentru a fi cât mai credibilă.

— Dar ai fost şi tu acolo. Ai văzut că lumea deja o crede, mă contrazise Kildy. Şi dacă o face doar pentru a fi cât mai credibilă, cum se explică faptul că ieşirea ei nu apare pe caseta video înregistrată la seminarul din Berkeley?

— Nu e?

Dădu din cap că nu.

— Am urmărit-o de şase ori. Nimic.

— Şi eşti absolut sigură că prietena fostului prieten al impresarei tale chiar a asistat la aşa ceva?

— Bineînţeles, îmi răspunse cu un aer indignat. În plus, am vorbit şi cu maică-mea.

— A fost şi ea acolo?

— Nu, dar au fost două prietene de ale ei şi una dintre ele cunoaşte pe cineva care a fost la seminarul din Seattle. Toate au spus cam aceleaşi lucruri, mai puţin că ar fi doar un truc pentru ca Ariaura să pară cât mai credibilă. Mai exact, una dintre ele a zis cam aşa: „Cred că tipa e puţin dusă”, sfătuindu-mă să nu-mi irosesc banii pe ea şi să mă duc, mai degrabă, la seminariile lui Angelina Black Feather. Kildy îmi zâmbi, complice, după care redeveni serioasă. Dacă Ariaura face asta intenţionat atunci de ce nu filmează totul? Şi de ce maestrul de ceremonii şi paznicii de la uşă erau aşa de speriaţi?

Deci observase şi ea.

— Poate că nu le-a spus nici lor că avea de gând să introducă un spirit nou. Sau poate că totul era regizat, astfel încât totul să pară cât mai autentic.

Kildy dădu din cap, neîncrezătoare.

— Nu cred. Cred că e altceva.

— Cum ar fi? Doar nu crezi că, într-adevăr, vorbeşte cu un spirit, oricare ar fi acela?

— Nu, *bineînţeles că nu*, Rob, îmi răspunse ea, jignită. Doar că… tu spui că face asta pentru publicitate şi pentru a atrage cât mai multă lume. Dar tot tu mi-ai spus că prima regulă pentru a avea succes în afacerea asta e să le spui oamenilor doar ceea ce vor să audă, nu să-i faci nătărăi. Ai văzut-o pe femeia de lângă tine – era cât pe ce să iasă din sală şi eu am urmărit-o şi după aceea. Nu s-a mai înscris pentru audienţa privată, la fel ca majoritatea celor de acolo. Mai mult, l-am auzit pe maestrul de ceremonii spunându-i cuiva că au mai rămas o grămadă de bilete nevândute pentru următorul seminar. Săptămâna trecută le vânduseră în avans pe o lună. Aşa că de ce ar continua să facă asta, ţinând cont că-i strică afacerea?

— Părerea mea e că o face tocmai din cauză că, probabil, afacerile nu-i mai merg prea bine oricum. Iar acest nou spirit e menit să atragă lumea înapoi. Ai să vezi. Săptămâna următoare o să facă reclamă la „Bătălia anticilor”. E doar un truc, Kildy.

— Deci nu crezi că ar trebui să mai mergem să o vedem.

— *În niciun caz*. Ăsta ar fi cel mai rău lucru pe care l-am putea face. Doar nu vrei să-i facem publicitate pe gratis şi, dacă a făcut toată treaba asta doar ca să ne impresioneze pe noi, deşi nu prea îmi vine să cred, nu am face decât să-i cântăm în strună. Dacă totul e pe bune şi acel spirit îi îndepărtează clienţii, atunci va încerca să scape de el şi să găsească unul nou. Altfel, va da faliment. În ambele cazuri, pentru noi e mai bine dacă nu facem nimic. Cel mai bine e să o lăsăm în plata Domnului.

Asta mi-a demonstrat încă o dată de ce mi-ar fi fost imposibil să am şi cel mai mic succes ca spiritist. Nici bine nu am terminat de rostit vorbele acestea că uşa s-a deschis şi Ariaura a intrat val-vârtej în biroul meu şi m-a apucat de gulerul de la cămaşă.

— Nu ştiu ce faci sau cum o faci, urlă ea, dar vreau să încetezi chiar acum!

„El are o capacitate imensă şi extrem de neobişnuită pentru exprimare provocatoare...”

H.L. Mencken

Greşisem când o considerasem pe Ariaura o actriţă netalentată. O fi fost interpretarea lui Isus falsă şi de doi bani, dar acum, în rolul spiritistei nebune de furie, se descurca de minune.

— Cum îndrăzneşti? îmi strigă ea. Am să te dau în judecată şi am să te las lefter!

Nu mai purta roba de pe scenă, ci se schimbase într-un costum liliachiu, despre care Kildy mi-a spus mai târziu că e de firmă. Colierul cu diamant de la gât şi cerceii imenşi îi zornăiau ameninţător, în timp ce mă trăgea de guler. Tremura de furie şi nu emana câtuşi de puţin vibraţiile pozitive de care vorbise mai devreme, atât de necesare pentru invocarea spiritelor.

— Tocmai am urmărit înregistrarea video a seminarului, continuă ea să urle, cu faţa lipită de a mea. Cum *ai îndrăznit* să mă hipnotizezi şi să mă faci de râs în faţa tuturor...

— Să te hipnotizeze? interveni Kildy, eu fiind prea ocupat să mă smulg din mâinile ei, pentru a mai putea spune ceva.

— Ei, hai, nu fă pe nevinovata cu mine, se repezi Ariaura asupra ei. V-am văzut pe amândoi în public şi ştiu totul despre voi şi despre nenorocita voastră de revistă. Ştiu că voi, necredincioşii, nu vă daţi înapoi de la nimic pentru a ne împiedica să răspândim Adevărul Suprem, dar nu mi-am închipuit că veţi merge atât de departe, încât să mă hipnotizaţi împotriva voinţei mele şi să mă faceţi să rostesc lucrurile acelea îngrozitoare. Isus mi-a spus de altfel că nu ar trebui să vă las să rămâneţi în sală, el a simţit pericolul, dar eu am zis: „Nu, lasă-i să asiste, chiar dacă nu

cred şi să-ţi simtă prezenţa. Lasă-i să afle că ai coborât din Existenţa de Deasupra noastră pentru a ne ajuta, pentru a ne rosti cuvintele Înţelepciunii Supreme.” Însă, din păcate, a avut dreptate, nu aţi vrut decât să-mi faceţi rău.

Îşi luă o mână din gâtul meu numai pentru a mă ameninţa cu unghiile ei vopsite, cum altfel, în liliachiu.

— Ei bine, mica voastră schemă nu o să funcţioneze. Am muncit prea mult ca să ajung unde sunt şi nu am de gând să las doi necredincioşi de doi bani să-mi stea în cale. Să vă fie clar! Înţelepciune Supremă, pe dracu’! mai zise ea. Eu i-aş zice Prostie Supremă.

Kildy mă privi speriată.

— O, capcanele sunt acum mult mai înşelătoare, trebuie să recunosc asta, rosti Ariaura, cu tonul acela grav, pe care-l avuse şi în ieşirea de la seminar.

Ca şi atunci, schimbarea se produse pe neaşteptate, în mijlocul propoziţiei. Acum o secundă avea mâinile înfipte în gâtul meu, iar acum se plimba cu mâinile la spate prin birou, vorbind parcă de una singură, „şi sala e mult mai elegantă şi cu mult mai bună şi mai răcoroasă decât o sală de tribunal mutată pe pajişte, în aer liber.” Zicând astea, se aşeză pe canapea, cu mâinile aşezate pe genunchi. „Şi tipii ăia de pe la uşi arată mai bine chiar decât Cavalerii lui Zarathustra, dar fraierii care îi înghit tâmpeniile sunt aceiaşi Idiotus Americanus.”

Kildy făcu un pas spre biroul meu şi îşi luă geanta şi scoase de acolo ceva apoi se întoarse la locul ei, cu ochii aţintiţi în permanenţă spre Ariaura, care îşi bătea joc, în continuare, de propriul ei seminar.

„Nu am văzut în viaţa mea o adunătură mai mare de maimuţe cu gura căscată la un loc! Dacă tântălăii nu ar fi fost aşezaţi pe podea – şi, culmea, nu ar fi trebuit să şi plătească pentru un asemenea privilegiu – totul ar fi semănat perfect cu un cort plin cu baptişti. Zi-le ce vor să audă, îmbârligă-i cu câteva expresii mai sofisticate şi apoi dă-le farfuria de colectă. Şi, uite, fraierii tot pun botul!”

Ariaura se ridică în picioare şi reîncepu să se plimbe prin încăpere. „… ştiam eu că ar fi trebuit să mai rămân pe aici.

Am păţit ca şi în Dayton – când am crezut că e timpul să plec şi uite ce s-a întâmplat! Îi lăsaţi pe toţi escrocii ăştia să îşi bată joc de voi. S-o luăm, de exemplu, pe această Aimee Semple McPherson. Dacă şi asta e clarvăzătoare, atunci...”

— Nu am să vă permit să-mi ruinaţi munca de o viaţă! Voi... Aici Ariaura se opri, privind năucă în jur. Ce...? Eu...

A trebuit să recunosc. Tipa era într-adevăr bună. Trecuse înapoi la vocea ei obişnuită fără să clipească şi apoi luase figura cuiva care habar nu avea ce se întâmplase cu ea.

Continuă să ne privească zăpăcită, când pe mine, când pe Kildy.

— S-a întâmplat din nou, nu-i aşa? întrebă ea, cu glasul tremurând. Iar m-a hipnotizat, nu? se întoarse spre Kildy, după care începu să se retragă încet spre uşă. *Nu-i aşa?*

Mă arătă acuzator cu degetul.

— *Nu te apropia de mine*! începu să urle iar. Şi să nu vă mai prind la seminariile mele! Mă duc la poliţie, să ştiţi! mai strigă şi ieşi ca o furtună, trântind uşa în urma ei.

— Ei, spuse Kildy după un minut, a fost interesant.

— Da, i-am răspuns privind spre uşă. Interesant.

Kildy se apropie de masa mea de lucru şi îmi arătă camera Hasaka, pe care o scoase de după geanta ei.

— Am filmat totul, spuse ea, scoţând cd-ul şi introducându-l în computer. De data asta ne-a dat o grămadă de indicii. Începu să bată în tastatură. Ar trebui să ne ajungă pentru a ne da seama cine e acest nou spirit.

— Ştiu cine este, i-am zis.

Kildy se opri din tastat, uimită.

— Cine?

— Marele Preot al Obrăzniciei.

— Cine?

— Teroarea Sfântă din Baltimore, Apostolul Bunului Simţ, Naşul Escrocilor, al Creaţioniştilor, Vindecătorilor Supranaturali şi Idioţilor. E Henry Louis Mencken.

„Pe scurt, totul e o înşelătorie.”

— H.L. Mencken? mă întrebă Kildy. Ziaristul care s-a ocupat de cazul Scopes[5]? (v-am mai spus că e prea bună ca să fie adevărată.)

— Dar ce interes ar avea Ariaura să intre în legătură cu el? mă întrebă, după ce am terminat de verificat toate cuvintele şi expresiile culese de pe înregistrarea video. Erau toate ale lui Mencken, de la „tăntălău” până la „maimuţe cu gura căscată” şi „pământul imbecililor şi al cretinilor”.

— Şi ce-a vrut să spună că a plecat prea repede din Dayton? S-a întâmplat ceva acolo?

Am dat din cap că nu.

— E vorba de Tennessee. În Dayton a avut loc procesul Scopes.

— Şi Mencken a plecat mai devreme? Înainte să se termine?

— Nu ştiu, i-am răspuns şi m-am îndreptat spre rafturile cu cărţi, pentru a căuta *Procesul Maimuţelor*. Ce ştiu e că, într-adevăr, în timpul procesului s-a făcut aşa de cald că au trebuit să iasă cu toţii în curtea judecătoriei.

— De asta a vorbit de o curte şi de treizeci de grade mai răcoare, spuse Kildy.

Am dat din cap că da.

— Au fost aproape şaizeci de grade şi o umiditate de nouăzeci la sută în săptămâna procesului. E vorba cu siguranţă de Mencken. El a inventat termenul „Idiotus Americanus”.

— Dar, Rob, de ce ar comunica Ariaura cu H.L. Mencken? El îi *ura* pe oamenii de teapa ei, nu?

— Da, fără îndoială. A luptat de-a lungul anilor împotriva tuturor şarlatanilor, a scris articole extraordinare despre toate tipurile de escrocherii, de la vindecări supranaturale

---

[5] Celebrul „proces al maimuţelor” unde profesorul William Scopes a fost acuzat pe 5 mai 1925 că preda din teoriile lui Charles Darwin într-o şcoală de stat, lucru interzis în statul Tennessee de legea anti-evoluţie (n.trad.)

până la creaţionism şi chiromanţie şi a tunat permanent împotriva oricărei forme de „hocus-pocus” sau de iluzionism, totul în numele ştiinţei şi al gândirii raţionale.

— Atunci iar zic: de ce l-ar fi contactat tocmai pe el? De ce nu a luat legătura cu cineva care a fost de partea spiritiştilor? Ca Edgar Cayce sau Madame Blavatsky?

— Pentru că, dacă ar fi făcut-o, ar fi părut suspectă. Intrând în legătură cu un inamic al tuturor „iniţiaţilor”, tipa pare mult mai credibilă.

— Dar de Mencken nu a auzit nimeni.

— Tu ai auzit. Şi eu.

— Mă refeream la nimeni din publicul care o frecventează pe Ariaura.

— Exact, i-am răspuns, căutând în continuare *Procesul Maimuţelor*.

— Vrei să spui că-şi dă atâta osteneală doar pentru a ne impresiona pe noi?

— Evident. Altfel de ce ar fi venit până aici?

— Dar… cum rămâne cu seminarul din Seattle? Sau cu cel din Berkeley?

— Momeli. Sau poate şi-a imaginat că vom auzi şi noi de ele şi că vom merge să o vedem. Ceea ce, de altfel, am şi făcut.

— Ba nu, mă contrazise Kildy. Am mers pentru că mi-a zis impresara mea.

— Dar mergi oricum la o grămadă de astfel de întâlniri şi stai de vorbă cu o mulţime de oameni. Impresara ta a fost acolo. Chiar dacă nu te-ai fi dus tu, cineva tot ţi-ar fi povestit.

— Tot nu înţeleg care e scopul ei. Tu eşti un sceptic. Nici măcar nu te ocupi de spiritişti. Chiar îşi imaginează că ar putea să te convingă că prin ea vorbeşte spiritul lui Mencken?

— Tot ce e posibil. Şi-a dat oricum multă silinţă să pară că e posedată de spiritul lui Mencken, doar ai auzit-o cum vorbea. Şi gândeşte-te ce lovitură ar da cu asta. „Un sceptic confirmă existenţa comunicării cu spiritele.” Ar fi un titlu bun de ziar, nu-i aşa? Ai auzit vreodată de Uri Geller? A

avut un succes enorm prin anii şaptezeci, pretinzând că poate să îndoaie linguri de metal doar prin puterea minţii. Dar a devenit cu adevărat faimos în momentul în care doi oameni de ştiinţă de la Institutul de Cercetări al Universităţii Stanford au afirmat că totul e autentic şi că tipul nu e un scamator.

— Şi nu era?

— Ba da, bineînţeles că era. În cele din urmă a fost dat în vileag. De Johnny Carson, un realizator de televiziune celebru la vremea aceea. Geller a făcut greşeala să meargă la el în emisiune, care era transmisă în direct. În plus, uitase – sau nu a ştiut niciodată – că Johnny Carson fusese şi el, la vremea lui, magician. Dar ideea este că a reuşit să ajungă la televiziunea naţională, la oră de vârf. Iar ceea ce l-a ajutat să ajungă atât de sus a fost confirmarea primită de la doi savanţi al căror renume nu putea fi pus la îndoială.

— Iar dacă tu vei confirma că Ariaura chiar comunică cu Mencken, o vei transforma, la rândul tău, într-o celebritate, nu?

— Exact.

— Şi atunci ce facem în situaţia asta?

— Nimic.

— Nimic? Nu ai de gând să o dai în vileag?

— Comunicarea cu spiritele nu e acelaşi lucru cu a îndoi linguriţe de ceai. Nu putem aduce nicio dovadă care să poată fi verificată în mod independent. Nu merită să ne batem capul cu asta şi, în plus, avem un peşte mai mare de prins. Ca, de exemplu, Charles Fred. Face *mult prea mulţi* bani pentru un medium care încasează numai două sute de dolari de spectacol şi e prea renumit pentru un simplu ghicitor. Trebuie să aflăm de unde îi vin banii şi cum îi obţine.

— Dar nu ar trebui, totuşi, să mai mergem măcar la un seminar de-al Ariaurei să vedem dacă spiritul o va contacta din nou? insistă Kildy.

— Şi să trebuiască să-i explicăm reporterului de la L.A. Times – care, din întâmplare, bineînţeles, se va nimeri şi el

pe acolo – de ce suntem atât de interesaţi de Ariaura? Şi de ce am venit să o vedem de trei ori?

— Bănuiesc că ai dreptate. Dar dacă o va susţine alt sceptic? Sau cine ştie ce profesor de engleză?

La asta nu mă gândisem. La o adică, Ariaura aruncase deja momeala la patru seminarii, cel puţin de atâtea ştiam noi. Se poate să o fi făcut chiar la mai multe şi *Mintea Sceptică* îşi avea sediul în Seattle, Carlyle Drew era în San Francisco şi, oricum, mai existau şi scepticii amatori, care mergeau la astfel de evenimente.

Şi, sceptici profesionişti sau nu, cu toţii ştiau cine fusese Mencken. Era personajul favorit al oricărui gânditor liber şi raţional, la fel de popular ca Minunatul Randi sau Houdini. Nu numai că fusese neînfricat în atacurile sale asupra superstiţiilor şi escrocilor de tot felul, dar ştia şi să scrie „ca un diavol din Iad”. Şi, spre deosebire de noi, ceilalţi sceptici, oamenii chiar ascultau sau citeau ce le spunea el.

Mie a început să-mi placă din momentul în care am citit că, într-o zi, aflat în biroul său de la ziarul *Sun*, din Baltimore, stătea de vorbă cu cineva când dintr-odată a privit pe fereastră şi a spus: „Ticăloşii ăştia încep să ne copleşească!” şi apoi s-a apucat să bată, ca un nebun, la maşina de scris. Aşa mă simţeam şi eu, de cel puţin două ori pe zi, şi aşa m-am simţit şi într-o zi în care, sătul de atâţia şarlatani, am exclamat: „Unde naiba e Mencken atunci când ai nevoie de el?”

Şi eram gata să pariez că mai existau şi alţi oameni care simţeau la fel ca mine şi care s-ar fi putut lăsa păcăliţi de faptul că Ariaura le spunea exact ceea ce-şi doreau să audă.

— Ai dreptate, i-am zis în cele din urmă lui Kildy. Trebuie să ne ocupăm de cazul ăsta, dar nu putem merge noi la seminar. Va trebui să trimitem pe altcineva.

— Ce-ar fi să o trimitem pe impresara mea? Şi aşa a zis că vrea să meargă din nou.

— Nu, ne trebuie cineva care să nu poată fi suspectat că ar avea vreo legătură cu noi.

— Ştiu eu pe cineva, mă anunţă Kildy deschizându-şi telefonul mobil. O cheamă Riata Starr. E o actriţă.

Cu numele ăsta ce altceva ar fi putut fi?

— Acum e între filmări, mai spuse Kildy în timp ce forma numărul, şi dacă îi spun că la seminar e şi un director de case de filme, se va duce negreşit.

— Crede în astfel de şedinţe de spiritism?

Kildy mă privi cu milă.

— Toată lumea de la Hollywood crede în aşa ceva, dar nu asta e important. Îşi duse telefonul la ureche. Am să-i dau o cameră video şi un reportofon, îmi şopti ea. Şi am să-i mai spun că o astfel de acţiune sub acoperire va da foarte bine în CV. Alo? Încerc să dau de Riata Starr. Aha, nu, nu am niciun mesaj să-i transmit.

Închise telefonul.

— E la un casting la Miramax. Băgă telefonul în geantă, scoase cheile de la maşină şi îşi aruncă geanta pe umăr. Mă duc chiar acum acolo să vorbesc cu ea. Mă întorc repede.

Clar, era prea bună ca să fie adevărată, mi-am zis, privind-o plecând. Apoi am sunat un prieten de-al meu din poliţie şi l-am rugat să cerceteze dacă Ariaura avea dosar penal. Îmi promise că mă va suna când va afla ceva şi, în timp ce aşteptam telefonul lui, am reuşit să găsesc, în sfârşit, Procesul Maimuţelor. Am căutat numele lui Mencken la index şi apoi am încercat să aflu când a plecat Mencken din Dayton. Mă îndoiam că ar fi putut să plece înainte ca procesul să se fi încheiat. Se distra prea bine, bătându-şi joc de William Jennings Bryan şi de creaţionişti. Poate că Mencken plecase înainte ca Bryan să moară. Acesta îşi dăduse duhul la cinci zile după ce se terminase procesul, în urma unui presupus atac de cord. Eu cred că murise din cauza umilinţei la care fusese expus de către Clarence Darrow, care-l chemase la bară şi îl zăpăcise cu întrebări din Biblie. Darrow îl făcuse pe el şi întreg creaţionismul să pară ridicoli sau, mai bine zis, el însuşi se umpluse de ridicol prin prestaţia sa. Interogatoriul încrucişat fusese punctul maxim al procesului şi asta îl ucisese.

Mencken scrisese apoi un articol mortal, neiertător, despre Bryan şi probabil îi părea rău că nu asistase şi la moartea acestuia, dar nu-mi venea să cred că Ariaura ştia toate astea, chiar dacă îşi dăduse destulă silinţă să afle despre „Idiotus Americanus” şi despre „mulţimea de nătărăi” precum şi despre faptul că Mencken avea o voce ca din mormânt, iar discursurile sale erau adeseori explozive.

Însă, la fel de bine, putea să fi citit despre toate astea. Chiar în cartea din faţa mea. Am recitit şi eu capitolul despre moartea lui Bryan, dar nu am găsit nicio referinţă la Mencken. Am mers mai departe şi am găsit una. Şi nu mi-a venit să cred. Nu a plecat imediat după proces. După ce martorii-experţi chemaţi de procurorul Darrow şi-au depus mărturiile, Mencken a considerat că procesul e încheiat şi că nu mai rămăseseră decât detaliile tehnice, aşa că a plecat la Baltimore. Aşadar, Mencken ratase interogatoriul încrucişat al lui Darrow, în care acesta îl făcuse praf pe Bryan. Ratase momentul în care Bryan afirmase că omul nu e un mamifer şi în care insistase că soarele s-ar putea opri, fără a arunca pământul în afara propriei orbite. Într-adevăr, plecase mult prea repede. Şi, sunt convins, nu şi-a iertat niciodată lucrul acesta.

„Pentru mine, explicaţia ştiinţifică e, pe deplin, satisfăcătoare şi aşa a fost dintotdeauna. Niciun moment, de-a lungul vieţii mele, nu am căutat refugiul în altceva decât în ştiinţă.”

H.L. Mencken

— Dar cum de a ştiut Ariaura toate astea? mă întrebă Kildy, când reveni în birou.

— La fel ca mine. A citit. Ce a zis prietena ta Riata? A fost de acord să meargă la seminar?

— Da, mi-a promis că se va duce. I-am dat camera Hasaka, dar mă tem că s-ar putea să i-o confişte, aşa că am stabilit o întâlnire cu un tehnician de la Hollywood care a

lucrat la ultimul film cu James Bond, să văd dacă nu are nişte idei pe tema asta.

— Of, Kildy, chestiile alea de spionaj din filmele cu Bond nu sunt reale.

Îmi aruncă zâmbetul ei mai-tare-ca-al-Juliei-Roberts.

— Am zis *idei*. A, şi am luat şi biletul pentru Riata. Când i-am sunat, i-am întrebat dacă mai au bilete şi dacă nu le-au vândut deja pe toate. Şi ştii ce mi-a răspuns tipul: „Glumiţi?” şi mi-a spus că nu au vândut nici măcar jumătate din cât vindeau înainte. Tu ai aflat ceva despre Ariaura?

— Nu, i-am răspuns. Verific chiar acum nişte piste, dar amicul meu din poliţie nu a găsit nimic compromiţător despre ea.

— E curată, îmi zisese el, când terminase de cercetat totul. Niciun fel de fraude poştale, nimic, nici măcar o amendă rutieră.

Nici eu nu reuşisem să găsesc nimic despre ea, nici în *Mintea Sceptică* şi nici pe website-ul care urmărea acest gen de înşelăciuni. Se părea că-şi câştigase banii în vechea tradiţie americană, spunându-le clienţilor ei tâmpenii şi vânzând hărţi chackrice.

I-am povestit toate astea lui Kildy. Purta un tricou simplu şi nişte blugi care probabil costaseră mai mult decât bugetul *Ochiului Sceptic* pe un an.

— E evident că Ariaura nu e numele ei adevărat, dar până acum nu am reuşit să-l aflu pe cel real. Ai făcut rost de camera aia video secretă de la amicul tău, James Bond?

— Da, îmi răspunse ea, aşezându-şi geanta pe masa mea. Şi am şi o idee cum am putea dovedi că Ariaura trişează. Îmi întinse nişte hârtii. Aici sunt transcrise toate cuvintele şi expresiile pe care le-a rostit Mencken, prin intermediul ei. Le puteam compara cu cele din scrierile lui Mencken şi… Ce e?

Mă observase dând din cap că nu.

— Aici e vorba de comunicare cu spiritele. Când am scris articolul despre Swami Vishnu Jammi şi despre entitatea lui, Yogati, în vârstă de cinzeci de mii de ani, cu

care comunica folosind cuvinte de genul „mişto” şi „marfă” şi făcând referiri la telefoane mobile, tipul mi-a replicat că el nu făcea decât să „traducă” gândurile lui Yogati cu propriile cuvinte.

— Hm, îşi muşcă Kildy buza de jos. Atunci nu am putea încerca să folosim un computer? Ştii, aşa cum fac cei de la universităţi când compară un manuscris cu piesele lui Shakespeare, pentru a vedea dacă au fost scrise de una şi aceeaşi persoană.

— Ar fi prea scump, i-am răspuns. În plus, chestiile astea se fac numai la universităţi şi mă îndoiesc că vreuna dintre ele şi-ar risca credibilitatea pentru un spiritist. Şi, chiar dacă s-ar potrivi, tot ce am putea dovedi ar fi că acestea sunt cuvintele lui Mencken şi atât. E imposibil de dovedit că Mencken a coborât printre noi şi le-a rostit.

— Aha. Kildy rămase gânditoare pe biroul meu, dând din picioarele ei lungi pentru câteva minute, după care sări jos şi se îndreptă spre bibliotecă, de unde începu să tragă afară nişte cărţi.

— Ce faci? am întrebat şi m-am dus să văd ce caută. Îmi întinse un exemplar din cartea lui Mencken, *Zilele păgâne*. Dar ţi-am zis, expresiile lui Mencken nu…

— Nu caut expresii, îmi zise întinzându-mi şi un exemplar din *Prejudecăţi* şi din biografia lui Mencken. Caut întrebări pe care să i le punem.

— *Lui*? Dar nu e Mencken, Kildy. Nu e decât o făcătură de-a Ariaurei.

— Ştiu, îmi răspunse dându-mi un alt exemplar, din Mencken, *Colecţii*. Tocmai de aceea trebuie să-i punem întrebări, ei sau lui, cum vrei, dar întrebări de genul: „Care era numele de fată al soţiei lui Mencken?” sau „Care a fost primul ziar la care ai lucrat?” Cărţile din spate sunt tot de Mencken?

— Nu, majoritatea sunt romane poliţiste. Chandler, Hammett şi James M. Cain.

Se apucă să scotocească în rafturile din mijloc.

— Întrebări de genul „Cum şi-a câştigat tatăl tău existenţa?”

— Făcea trabucuri, i-am spus. Primul ziar pentru care a lucrat nu a fost *Sun* din Baltimore, ci *The Morning Herald* şi numele de fată al soţiei lui era Sarah Haardt. Cu un „d” şi doi de „a”. Dar asta nu înseamnă că eu sunt Mencken.

— Nu, dar dacă nu le-ai şti, aş putea dovedi că nu eşti el. Îmi înmână şi *O antologie a lui Mencken*. Dacă îi vom pune Ariaurei întrebări la care numai Mencken ar putea răspunde şi nu dă răspunsul corect, înseamnă că e o escroacă.

A trebuit să-i dau dreptate. Era clar că Ariaura făcuse cercetări destul de amănunţite despre Mencken, mai ales în ce priveşte limbajul şi manierismele sale şi cunoştea destul de bine întrebările obişnuite despre viaţa lui, dar mă îndoiam că ar fi putut reţine fiecare amănunt. Existau o grămadă de cărţi despre el, ca să nu mai vorbim de propria lui operă şi jurnalele sale. Şi *Moştenirea Vântului* şi alte piese de teatru şi celelalte cărţi şi tratate care fuseseră scrise despre procesul Scopes. Aş fi putut să pariez că existau cel puţin o sută de cărţi despre el şi de el, fără să mai includ şi articolele pe care le publicase în *Sun*.

Şi dacă reuşeam să o încuiem cu o întrebare, ne-ar fi fost foarte simplu să dovedim că totul nu era decât o făcătură şi că tipa era doar o altă escroacă, putând astfel trece la o întrebare mult mai importantă şi anume: *De ce* făcea toate astea? Asta, desigur, în cazul în care Ariaura ar fi acceptat să fie supusă unui astfel de test.

— Şi cum plănuieşti să o faci să accepte testul? am întrebat. Eu cred că nici măcar nu ne va lăsa să ne apropiem de ea.

— Păi dacă nu o face se dă singură de gol, îmi răspunse Kildy imperturbabilă.

— Ok, atunci. Dar nu o întreba cu ce s-a ocupat tatăl lui Mencken. Întreab-o mai degrabă ce obişnuia să bea. Whisky.

Kildy luă un blocnotes şi începu să-şi noteze.

— Întreab-o care a fost numele primului editor de la *Sun*, i-am zis, apucând *Procesul Maimuţelor*. Şi întreab-o cine a fost Sue Hicks.

— Cine a fost tipa?

— Nu era femeie. A fost unul dintre avocaţii apărării din procesul Scopes.

— Ar trebui să-l/o întrebăm şi despre ce a fost procesul Scopes?

— Nu, e prea uşor. Întreabă..., am încercat să mă gândesc la o întrebare cât mai dificilă, ce a mâncat în perioada în care a scris despre proces şi unde anume a stat în sala de judecată.

— Unde a stat?

— E o întrebare cu schepsis. A stat la o masă într-un colţ. A, şi mai întreab-o şi unde s-a născut.

Kildy se încruntă.

— Nu e prea uşor? Toată lumea ştie că s-a născut la Baltimore.

— Da, dar vreau s-o aud din gura lui.

— Aha, făcu Kildy. A avut copii?

Am dat din cap că nu.

— A avut o soră şi doi fraţi. Gertrude, Charles şi August.

— August e bine, căci nu e un nume pe care să-l poţi ghici prea uşor. Ceva hobby-uri?

— A cântat la pian. Întreab-o despre Clubul de Sâmbătă Noapte. Acolo se adunau el şi câţiva amici să cânte.

Am continuat aşa toată ziua şi a doua zi dimineaţa, scriind întrebările pe cartonaşe separate, pentru a nu fi nevoiţi să le punem într-o ordine anume.

— Ce-ar fi să o întrebăm şi câteva din maximele lui? îmi sugeră Kildy.

— De genul: „Puritanismul este frica teribilă că cineva, undeva, ar putea fi fericit?” Nu. Sunt foarte uşor de memorat şi, în plus, o persoană reală nu vorbeşte în aforisme.

Kildy mă aprobă şi îşi aplecă frumosul ei cap deasupra blocnotesului. Am cercetat istoria medicală a lui Mencken – fusese bolnav de ulceraţii şi trebuise să-şi facă o operaţie la buză – după care am ieşit şi am cumpărat nişte sandvişuri pentru prânz şi am făcut şi nişte copii xerox după „Istoria unei căzi de baie” tot de Mencken şi după un manifest fals,

pe care îl împărţise în timpul procesului Scopes, prin care anunţa „o demonstraţie publică de vindecare, alungare a demonilor şi de clarvedere” care ar fi urmat să fie ţinută de un evanghelist inventat de el. Mencken pariase că nimeni din Dayton nu avea să observe falsul grosolan.

Când m-am întors la birou, Kildy îşi ridică ochii din cartea pe care o citea şi mă întrebă surprinsă:

— Ştiai că Mencken a fost iubitul lui Lillian Gish?

— Da, de fapt a ieşit cu o mulţime de actriţe. A avut o relaţie cu Anita Loos şi aproape că s-a însurat cu Aileen Pringle. De ce?

— Sunt impresionată că nu s-a lăsat intimidat de faptul că tipele erau nişte staruri de cinema, doar atât.

Nu mi-am putut da seama dacă bătea înspre mine sau nu.

— Că tot veni vorba de actriţe, la ce oră e seminarul lui Ariaura?

— La două, răspunse privindu-şi ceasul. Şi e deja două fără un sfert. Ar trebui să se termine pe la patru. Riata mi-a promis că mă va suna imediat ce se termină.

Ne-am întors la munca noastră de cercetare, răsfoind cărţile şi biografiile lui Mencken, în căutare de detalii greu de memorat. Îi plăcuse baseball-ul. Fura Biblii din camerele de hotel pe care apoi le dăruia prietenilor săi cu dedicaţia „Complimente din partea Autorului”. Fusese prieten cu o mulţime de scriitori, inclusiv Theodore Dreiser şi F. Scott Fitzgerald, care la o cină cu el, se îmbătase atât de tare că se ridicase de la masă şi îşi dăduse jos pantalonii.

Sună telefonul. M-am întins să ridic receptorul, dar era mobilul lui Kildy. E Riata, îmi spuse după ce privi ecranul.

— Riata? Mi-am privit ceasul. Era abia două jumătate. Nu s-a dus la seminar?

Kildy dădu din umeri şi îşi duse telefonul la ureche.

— Riata? Ce s-a întâmplat?… Serios?… Ai înregistrat totul? Foarte bine… nu, hai să ne întâlnim la Spago’s, aşa cum am stabilit. Ajung acolo în jumătate de oră.

Închise telefonul, îşi luă cheile de la maşină şi se ridică în picioare, toate astea dintr-o singură mişcare graţioasă.

— Ariaura a comis-o din nou, doar că de data asta, imediat ce au apucat-o pandaliile, au oprit seminarul, au scos-o de pe scenă şi i-au dat pe toţi afară. Riata a filmat totul. Mă duc să iau filmul. Ai să mai fii aici?

Am dat din cap absent că da, încercând să găsesc o modalitate prin care să formulez o întrebare despre felul lui Mencken de a bate la maşină doar cu două degete. Kildy îmi făcu semn că pleacă şi ieşi.

Dacă aş întreba „Cum îţi scrii articolele” aş putea primi un răspuns despre diversele stiluri literare, dar dacă aş întreba „Cum baţi la maşină?” Ariaura…

Kildy reapăru în uşă, se aşeză la masă şi îşi luă blocnotesul.

— Ce cauţi iar aici? Am crezut că…

Îşi duse degetele la buze.

— E aici, mai apucă să spună, înainte ca Ariaura să intre în birou.

Încă mai purta roba ei roşie şi machiajul de scenă aşa că probabil venise aici direct de la seminar, dar nu mai era la fel de furioasă ca ultima dată. Părea mai degrabă speriată.

— Ce îmi faci? mă întrebă cu vocea tremurată, şi nu-mi spune că nu faci nimic. Am văzut înregistrarea video. Eşti – asta vreau să ştiu, se auzi, din nou, vocea cavernoasă. Ce naiba faci? Unde ai fost azi? Am crezut că revista ta încearcă să deconspire astfel de mari preotese care bat câmpii cu graţie? Şi azi şi-a invocat nu ştiu ce spirit şi cretinii ăia mistici au umplut-o de bani şi tu unde erai? Nu te-am văzut acolo, spărgându-le capul.

— Nu am mers pentru că nu am vrut să o încurajăm în caz că e o…, Kildy ezită. Nu suntem siguri ce… vreau să spun cu cine avem de a face aici, îngăimă ea.

— Ariaura, am intervenit, ferm. Pretinzi că intri în legătură cu spiritele din planul astral. Cu asta îţi câştigi existenţa. De ce te-am crede că eşti în legătură cu H.L Mencken?

— Pretind? îmi răspunse puţin mirată. Crezi că-s vreo fabulaţie de-a escroacei ăsteia? Ariaura se aşeză greoi în

fotoliul din faţa biroului meu şi îmi zâmbi diavolesc. Ai prefectă dreptate. Nici eu nu aş fi crezut aşa ceva. Un sceptic pe gustul meu.

— Da, am continuat. Şi, ca sceptic, am nevoie de o dovadă irefutabilă că eşti cine pretinzi că eşti.

— Mi se pare corect. Ce fel de dovadă vrei?

— Vrem să-ţi punem câteva întrebări, interveni Kildy.

Ariaura îşi plesni palmele de genunchi.

— Trageţi! Porniţi focul!

— Că tot ai menţionat de foc, când a avut loc incendiul din Baltimore?

— La nouă sute opt, răspunse prompt. În februarie. Era un frig de crăpau pietrele. Ariaura rânji. M-am distrat de minune.

Kildy mă privi scurt.

— Ce obişnuia tatăl tău să bea? întrebă.

— Whisky.

— Dar tu ce beai? l-am întrebat.

— Din 1919 tot ce mi-a căzut în mână.

— De unde eşti? întrebă Kildy.

— Din cel mai frumos oraş din lume.

— Şi anume? am zis eu.

— Cum adică? izbucni ea, jignită. Bawlmer!

Kildy îmi aruncă o privire mirată.

— Ce înseamnă Clubul de Sâmbătă Noapte? am lătrat eu răguşit.

— E o societate de beţivi, zise Ariaura, cu acompaniament muzical.

— La ce instrument ai cântat?

— La pian.

— Ce a însemnat Legea Mann?

— De ce? întrebă ea, fâcându-i cu ochiul lui Kildy. Ai de gând să o treci peste graniţa statului? E încă minoră?

Am sărit peste comentariul ăsta.

— Dacă într-adevăr eşti Mencken, înseamnă că îi urăşti pe şarlatanii ăştia. În cazul ăsta, de ce ai ales-o pe Ariaura?

— De ce se duc oamenii la grădina zoologică?

Tipa era tare, trebuia să recunosc. Şi rapidă. Răspundea mai repede decât reuşeam eu să-i pun întrebările şi asta nu era de ici, de colo. Făcu la fel şi cu întrebările legate de *Sun* şi de *Smart Set* şi de William Jennings Bryan.

— De ce te-ai dus la Dayton?

— Ca să văd cel mai fain circ din lume. Şi să stârnesc animalele.

— Ce ai luat cu tine?

— O maşină de scris şi patru sticle de scotch. Ar fi trebuit să iau douăzeci. Căci a fost mai cald decât în Iad, deşi compania era aceeaşi.

— Ce ai mâncat cât timp ai stat acolo? o întrebă Kildy.

— Pui prăjit şi roşii. La fiecare masă. Chiar şi la micul dejun.

I-am înmânat manifestul fals pe care Mencken îl împărţise la procesul Scopes.

— Ce e asta?

Ea îl privi cu atenţie şi îl cercetă pe ambele părţi.

— Pare un fel de circulară.

Aha, te-am prins, mi-am zis zâmbind, satisfăcut în sinea mea. Mencken ar fi recunoscut hârtia imediat.

— Ştii cine a scris acest manifest? am întrebat după care m-am gândit mai bine. Întrebarea conţinea deja răspunsul. Şi era mai bine să nu folosesc cuvântul „manifest”.

— Mă tem că nu pot răspunde la întrebarea asta, răspunse ea.

Atunci nu eşti Mencken mi-am zis şi i-am aruncat o privire triumfătoare lui Kildy.

— Dar mi-ar face plăcere să răspund, continuă Ariaura, dacă ai avea amabilitatea să-mi citeşti ce scrie pe ea.

Îmi dădu bucata de hârtie înapoi. Am rămas privind prostit când hârtia, când pe ea şi din nou hârtia.

— Ce e, Rob? Ce s-a întâmplat? mă întrebă Kildy.

— Nimic, i-am răspuns. Hai să lăsăm asta baltă. Despre ce a fost primul tău articol publicat?

— Despre un cal furat şi despre o cabrioletă, îmi răspunse şi se apucă să mi-l povestească, dar nu am mai ascultat.

Nu putea să-mi spună ce era manifestul, mi-am zis, pentru că nu putea să citească. În 1948, avusese un atac cerebral în urma căruia îşi pierduse abilitatea de a mai citi sau a mai scrie.

„Stăteam într-un loc foarte frumos, doamnă, pe care l-am părăsit ca să vin aici.”

Moştenirea vântului

— Asta nu dovedeşte nimic, i-am spus lui Kildy, după ce Ariaura a plecat. Îşi revenise din numărul de imitaţie al lui Mencken dintr-odată, chiar după ce o întrebasem pe ce stradă locuise în Baltimore, şi ne privise speriată pe amândoi după care o ştersese fără să mai spună niciun cuvânt. E posibil ca Ariaura să fi aflat de atacul cerebral al lui Mencken aşa cum am aflat şi eu, am continuat, citind o carte.

— Atunci de ce te-ai albit în halul ăla? mă întrebă Kildy. Am crezut că ai să leşini. Şi cum se face că nu a răspuns la întrebare? Pe restul le-a ştiut.

— Probabil că pe asta nu o ştia şi aceea a fost reacţia ei de apărare, am răspuns. M-a luat puţin prin surprindere, asta e tot. Mă aşteptasem să memoreze răspunsuri mai uşoare, nu…

— Exact, interveni Kildy. Cineva care s-ar fi prefăcut ar fi zis că a avut un atac cerebral, dacă i-ai fi pus întrebarea în mod direct, dar nu ar fi… şi asta nu a fost singura dată când a procedat aşa. Când l-ai întrebat de incendiul din Baltimore, a zis că a fost cel mai frumos moment din viaţa lui. Cineva care s-ar fi prefăcut s-ar fi mulţumit să-ţi enumere ce clădiri au ars şi cât a fost de oribil totul.

Şi spusese „la nouă sute patru” nu „o mie nouă sute patru”. Nimeni nu mai vorbea în felul acesta în zilele noastre şi nici nu era ceva ce puteai găsi în scrierile lui

Mencken. Era o expresie vorbită nu una scrisă şi, în mod normal, Ariaura nu ar fi putut…

— Asta nu demonstrează că el e Mencken, am zis, realizând că am folosit şi eu pronumele „el”. Şi că ţipasem. Am vorbit mai încet. Ce să zic, e un truc foarte bine reuşit, dar atât. Şi numai pentru că nu ne putem da seama care e, asta nu înseamnă că nu e totuşi un truc. Poate că cineva a învăţat-o ce să facă, cum să joace rolul acesta, inclusiv faza cu atacul cerebral – în cazul în care ar fi confruntată cu ceva scris – sau poate că a fost conectată, cumva, la cineva care dispunea de un computer.

— Am cercetat-o. Nu a purtat căşti şi chiar dacă, să zicem, cineva ar fi căutat răspunsurile pe un computer, nu ar fi reuşit să răspundă atât de repede, nu-i aşa?

— Nu neapărat. Poate că are memorie fotografică.

— Dar în cazul ăsta nu ar trebui s-o facă pe cititoarea de gânduri, în loc să comunice cu spiritele?

— Poate că a şi fâcut-o. Nu ştim nimic despre ce a făcut înainte de Salem, am încercat eu să o contrazic, dar ştiam că Kildy avea dreptate. Cineva care dispunea de memorie fotografică ar fi putut face o avere ca ghicitor sau ca medium şi în actul ei de comunicare cu Isus nu era niciun semn că şi-ar fi folosit această aşa-zisă memorie – căci nu rostea decât generalităţi.

— Sau poate că a dat răspunsurile folosindu-se de vreo metodă pe care noi nu o putem descoperi acum.

— Şi dacă nu, Rob? Şi dacă, într-adevăr, comunică cu spiritul lui Mencken?

— Kildy, aşa ceva nu se poate. Nu există nici spirite, nici vibraţii empatice şi nici planuri astrale.

— Ştiu, spuse ea, dar răspunsurile lui au fost atât de… Dădu din cap. Şi, în afară de asta, era ceva deosebit în felul în care se mişca şi în vocea sa…

— Asta se cheamă actorie.

— Dar Ariaura e o actriţă foarte slabă. Doar ai văzut-o făcând pe Isus.

— În regulă, am spus. Să presupunem, pentru un minut, că e Mencken şi că, în loc să stea liniştit în cavoul familiei

din Louden Park Cemetery, spiritul său zboară aiurea prin eter. De ce nu s-a încarnat când Uri Geller îndoia linguriţe pe la toate televiziunile sau când Shirley MacLaine apărea la orice talkshow din univers? De ce nu a apărut în anii cinzeci când Virginia Tighe pretindea că e Bridey Murphy?

— Nu ştiu, admise Kildy.

— Şi de ce ar fi ales să-şi facă aparaţia, încarnându-se într-o spiritistă de mâna a treia ca Ariaura? *Ura* şarlatanii ca ea. Îi ura din toată inima.

— Poate că tocmai de asta s-a întors pentru că oameni ca ea încă mai există şi el nu şi-a terminat misiunea. L-ai auzit şi tu – a spus că a plecat prea devreme.

— Atunci se referea la procesul Scopes.

— Poate că da, poate că nu. L-ai auzit, a spus „I-aţi lăsat pe escroci şi pe şarlatani să vă copleşească.” Sau poate…, începu ea, dar se opri.

— Poate că ce?

— Poate că s-a întors să te ajute chiar pe tine, Rob. Atunci când erai foarte frustrat din cauza lui Charles Fred te-am auzit spunând: „Unde naiba e H.L. Mencken când ai nevoie de el?” Poate că, într-un fel sau altul, te-a auzit.

— Şi s-a decis să se întoarcă din planul astral care nu există pentru a ajuta un sceptic de care nu a auzit nimeni.

— Nu înţeleg de ce crezi că e *imposibil* ca cineva să fie, cu adevărat, interesat de tine, îmi răspunse Kildy. Vreau să zic… de munca ta, căci ceea ce faci e cu adevărat important şi Mencken…

— *Kildy*, i-am zis. Eu nu cred în aşa ceva.

— Nici eu… dar trebuie să recunoşti că e o iluzie destul de convingătoare.

— Da, dar aşa au fost şi surorile Fox care ridicau mesele cu degetele şi viaţa trecută a lui Virginia Tighe ca spălătoreasă irlandeză în Dublinul anului 1880. Dar toate au avut o explicaţie logică. Detaliile pe care le ştia Virginia Tighe despre Bridey Murphy le aflase de la doica ei irlandeză. Iar surorile Fox îşi mişcau picioarele pe sub masă, pentru numele lui Dumnezeu.

— Ai dreptate, îmi spuse Kildy, dar nu păru foarte convinsă şi asta mă îngrijoră puţin. Dacă imitaţia Ariaurei putuse s-o păcălească pe Kildy, atunci ar fi putut pe oricine şi replicile mele „Sunt sigur că e doar un truc, dar încă nu mi-am dat seama cum îl face” nu aveau să convingă pe nimeni când reţelele de televiziune aveau să vină să mă intervieveze în legătură cu asta. Aşa că trebuia să-i dau de capăt cât mai repede.

— Probabil că Ariaura îşi ia informaţiile despre Mencken din altă parte, am zis. Trebuie să aflăm de unde. Trebuie să verificăm librăriile şi bibliotecile. Şi Internetul, am mai adăugat, sperând că nu asta îi era sursa. Căci ar fi durat o viaţă pentru a afla la ce site-uri apelează.

— Ce vrei să fac? mă întrebă Kildy.

— Aş vrea să citeşti transcrierile discursurilor lui Mencken, aşa cum ai sugerat, şi să afli de unde sunt luate citatele, astfel încât să ştim exact care sunt cărţile din care s-a inspirat. Şi mai vreau să vorbeşti cu impresara ta şi cu oricine altcineva care a fost la seminariile ei şi să afli dacă vreunul dintre ei au avut vreo şedinţă privată de „iluminare” cu Ariaura. Vreau să ştiu cum decurg acestea. Poate se foloseşte de Mencken pentru ceva care nouă ne scapă. Încearcă să afli ceva.

— I-aş putea cere lui Riata să meargă la una, sugeră ea.

— E o idee foarte bună, am aprobat-o.

— Şi cum rămâne cu întrebările? Vrei să caut altele mai dificile decât cele pe care i le-am pus?

Am dat din cap că nu.

— Nu ne-ar ajuta prea mult. Dacă într-adevăr dispune de memorie fotografică, va putea să ne răspundă la orice şi dacă o întrebăm de unul dintre reporterii cu care a lucrat pentru *Sun* sau pentru *Morning Herald*, ne poate răspunde că nu-şi mai aminteşte şi asta nu va dovedi nimic. Întreabă-mă pe mine ce am scris pentru *Ochiul Sceptic* acum cinci ani să vezi dacă îmi mai amintesc ceva.

— Dar nu mă refeream la fapte sau la cifre, Rob, îmi spuse Kildy. Mă refeream la genul de lucruri pe care

oamenii, de obicei, nu le uită niciodată, ca de exemplul modul în care a cunoscut-o pe Sara.

M-am gândit şi eu la momentul când am văzut-o prima oară pe Kildy, privind-o peste birou, stând în picioare, în uşă, cu părul ei blond şi cu zâmbetul ei de star de cinema. De neuitat, acesta era cuvântul, fără nicio îndoială.

— Sau de genul cum a murit mama lui, continuă Kildy, sau cum a aflat de incendiul din Baltimore. Cei de la ziar l-au sunat, trezindu-l dintr-un somn foarte adânc. E imposibil să fi uitat una ca asta sau numele primului câine pe care l-a avut în copilărie sau porecla pe care i-au dat-o copiii la şcoală.

Poreclă. Asta mă făcu să tresar. Să mă gândesc la ceva despre care Ariaura nu avea cum să ştie. La un copil. Avusese Mencken vreo poreclă când fusese copil? Nu, nu era vorba despre asta…

— Sau ce a primit de Crăciun când avea zece ani, îi dădea Kildy înainte. Trebuie să găsim o întrebare la care numai Mencken ar putea să răspundă şi, dacă nu o va face, atunci vom fi siguri că nu e el şi că e Ariaura.

— Dar şi chiar dacă va răspunde corect, tot nu înseamnă că e el, nu-i aşa?

— Mă duc să vorbesc cu Riata despre şedinţa privată, zise ea. Şi, cu ocazia asta, am să iau şi filmul. Ne vedem mâine dimineaţă.

— Nu-i aşa, Kildy? am insistat eu.

— Aşa e, răspunse deschizând uşa. Cred…

„Chiar şi atunci când eşti foarte sigur de tine poţi avea o îndoială – un sentiment, pe jumătate instinctiv, pe jumătate logic că, la urma urmei, escrocul s-ar putea să aibă un as ascuns în mânecă.”

H.L. Mencken

După ce a plecat Kildy, am sunat un prieten de-al meu, hacker, şi l-am pus să se ocupe de computerul lui Ariaura,

iar apoi pe un tip care lucra la Catedra de Engleză de la Universitatea California din L.A.

— Cercetări despre Mencken? se miră el. Nu am auzit nimic despre aşa ceva, Rob. Ar trebui să încerci la Catedra de Jurnalism.

Tipul de acolo mă întrebă despre cine vorbeam şi, după ce i-am explicat, îmi sugeră să iau legătura cu Johns Hopkins din Baltimore.

Dar la ce naiba îmi stătuse mintea? Kildy îmi spusese că Ariaura începuse să comunice cu Mencken în Seattle. De acolo trebuia să încep verificările şi apoi în Salem – sau unde se dusese după aceea? Sedona. Mi-am petrecut restul zilei şi toată seara sunând la librăriile şi la bibliotecile din toate cele trei oraşe. Cinci dintre ei mi-au răspuns „Cine?”, cu toţii m-au întrebat cum se scrie Mencken, ceea ce putea să însemne că nu prea auziseră de el în ultima vreme, deşi nu era obligatoriu, şi doar şapte din cei treizeci de librari cu care am vorbit aveau cărţi de ale lui în stoc. Jumătate dintre acestea erau cele mai recente biografii despre Mencken, ceea ce pentru un moment m-a făcut să cred că aflasem răspunsul la întrebarea de ce Ariaura îl alesese pe Mencken (titlul celei mai noi biografii era *Sceptic şi Profet*), dar cartea apăruse doar în urmă cu două săptămâni. Niciuna dintre librării nu-mi putuse oferi informaţii despre ultimele achiziţii sau despre comenzi în legătură cu el, iar bibliotecile publice nu-mi putură oferi niciun fel de informaţii.

Am încercat şi cataloagele lor electronice, dar nu arătau decât cărţile care erau cel mai des împrumutate. Am cercetat şi Bibilioteca Publică din L.A. Catalogul mi-a arătat că fuseseră împrumutate patru cărţi de Mencken, toate la filiala din Beverly Hills.

— Asta sună promiţător, i-am zis lui Kildy, a doua zi dimineaţă, când a intrat în birou.

— Nu prea. Eu sunt cea care le-a împrumutat pentru a compara transcrierile. Scoase un teanc de hârtii din geanta ei de firmă. Trebuie să vorbim despre ele. Am descoperit

ceva interesant. Ştiu, îmi zise ea, anticipându-mi obiecţiile, ai zis că tot ce dovedeşte e că Ariaura…

— Sau oricine o fi cel care îi dă aceste informaţii…

Mă aprobă, dând din cap.

— … tot ceea ce dovedeşte e că oricine o fi cel care îi dă informaţiile îl citeşte pe Mencken şi sunt de acord, dar normal ar fi să-l citeze ad-literam, nu?

— Da, am zis, gândindu-mă la impersonarea lui Lincoln, făcută de Randall Mars şi al său „acum optzeci şi şapte de ani”…

— Dar ea nu face asta. Uite, aici e tot ce a spus când l-am întrebat despre William Jennings Bryan: „Bryan! Nici măcar nu mai vreau să aud vreodată de numele bătrânului ăla penibil. Şarlatanul ăla avea o ură endemică împotriva ştiinţei şi a bunului simţ.”

— Şi vrei să spui că nu a spus niciodată aşa ceva?

— Şi da, şi nu. Mencken l-a numit „un cancer umblător” şi a zis că e „bătrân şi ros de molii” şi că are „o ură aproape patologică pentru tot ce înseamnă ştiinţă”. Şi restul răspunsurilor şi chestiile pe care le-a zis la seminarii sunt la fel.

— Deci a amestecat unele fraze şi expresii, am constatat eu, dar eram destul de tulburat de descoperirea ei. Cineva care face o impersonare a cuiva va încerca să se abată cât mai puţin de la original, căci orice deviere de la vorbele lui Mencken, în cazul nostru, putea fi folosită ca probă.

Iar lista plină de adnotări pe care mi-o înmână Kildy era tulburătoare şi în altă privinţă. Expresiile nu fuseseră luate dintr-o singură sau două surse. Erau de peste tot – „lunatic desăvârşit” era din *Raport despre minorităţi*, „nătărău” era din *Noua republică* şi „la fel de adevărat ca supa concentrată de legume a lui Lydia Pinkham” dintr-un articol despre pedagogie din *Sun*.

— E posibil ca toate astea să poată fi găsite în biografia lui Mencken?

Kildy dădu din cap că nu.

— Am verificat. Am găsit vreo două surse care conţineau câteva dintre ele, dar niciuna nu le conţine pe toate.

— Asta nu înseamnă că nu există, am zis şi am schimbat subiectul. A reuşit Riata să obţină o audienţă privată cu Auriaura?

— Da, îmi răspunse privindu-şi ceasul. Trebuie să plec, să mă întâlnesc cu ea în câteva minute. A cumpărat şi bilete pentru seminarul de sâmbătă. Nu l-au anulat aşa cum mă aşteptam, dar au anulat totuşi un interviu la radio pe care trebuia să-l dea aseară şi şedinţa de imersie spirituală programată pentru toată săptămâna viitoare.

— Ai luat filmul cu ultimul seminar?

— Nu, pentru că îl lăsase acasă. A zis că mi-l aduce înainte de a merge la şedinţa privată. A mai zis că are nişte imagini foarte bune cu maestrul de ceremonii. Mi-a zis că, din felul în care se comportă, ea poate să jure că tipul nu e băgat în schema asta. Şi mai e ceva. Am sunat-o pe Judy Helzberg, o tipă care merge la orice eveniment paranormal – ţi-o aminteşti? I-am luat un interviu când am făcut articolul acela despre astrologii şamani şi mi-a spus că Ariaura a sunat-o şi i-a cerut numărul de telefon al lui Wilson Amboy.

— Wilson Amboy?

— Celebrul psihiatru din Beverly Hills.

— Totul face parte din înşelătorie, am zis, dar chiar şi mie mi s-a părut că nu eram foarte convins de ceea ce rostisem. Ar fi fost o înscenare incredibil de bună, pentru o spiritistă de mâna a treia cum era Ariaura. Trebuie să mai fie cineva implicat, mi-am zis, şi nu m-am gândit doar la cel care îi dădea răspunsurile. Un partener. O eminenţă cenuşie.

După ce a plecat Kildy, l-am sunat pe Marty Rumboldt şi l-am întrebat dacă Ariaura avusese vreun partener în Salem. „Nu, din câte ştiu eu” mi-a răspuns el. „Prentiss tocmai a scris un studiu despre vrăjitoarele din Salem. Poate ştie ea pe cineva. Aşteaptă puţin. Hei, Prentiss! o strigă el. Jamie!”

Jamie, mi-am zis. Aceasta fusese porecla lui James M. Cain şi Mencken fusese bun prieten cu el. Unde naiba citisem despre asta?

— Prentiss a spus să o suni pe Madame Orima, îmi spuse Marty, şi îmi dădu şi numărul acesteia.

Am început să formez numărul, dar m-am oprit şi am început să caut „Cain, James M” în biografia lui Mencken. Am găsit că au lucrat împreună la *Sun*, că au fost buni prieteni, că Mencken l-a ajutat să-şi publice prima colecţie de nuvele: *Copilul din cutia de gheaţă*.

M-am dus la rafturile cu cărţi şi am început să le răscolesc pe cele de jos… Chandler, Hamett… Avea o copertă roşie cu poza unui copil care stătea pe un scaun înalt şi o… Chandler, Cain…

Dar nicio copertă roşie. Am scanat titlurile – *Dublă despăgubire*, *Poştaşul sună întotdeauna de două ori*… Am găsit-o ascunsă după *Mildred Pierce* şi coperta nu era, câtuşi de puţin, roşie. *Copilul din cutia de gheaţă*. Cartea era colorată în galben şi portocaliu şi pe coperţi avea imaginile unui copil în braţele sale şi a unei ţigări fumegând care se târa prin faţa unei benzinării. Speram să-mi amintesc mai bine despre ce era vorba în ea.

Şi mi-am amintit. Prefaţa era scrisă de Roy Hoopes şi nu numai că era o ediţie Penguin, dar fusese tipărită cu cel puţin douăzeci de ani în urmă. Chiar dacă arhivarului Ariaurei i-ar fi dat prin cap să-l cerceteze pe Cain, cu greu ar fi putut găsi chiar această ediţie.

Iar prefaţa era plină de lucruri despre Cain, care mie îmi conveneau de minune – faptul că toţi prietenii lui îl strigau „Jamie”, faptul că-şi petrecuse o vară într-un sanatoriu TBC şi că ura Baltimore, oraşul preferat al lui Mencken.

Unele dintre informaţii puteau fi găsite şi în cărţile lui Mencken – modul în care Mencken îi făcuse cunoştinţă cu Alfred A. Knopf, care îi publicase prima colecţie de povestiri, legăturile de la *Sun* şi rivalitatea dintre ei pentru starleta Aileen Pringle.

Dar cele mai multe dintre informaţiile din introducere nu se găseau în cărţile lui Mencken şi erau exact genul de

lucruri pe care doar un prieten apropiat le-ar fi putut cunoaşte. Iar Ariaura nu avea de unde să le ştie, pentru că erau detalii despre viaţa lui Cain şi nu despre viaţa lui Mencken. Chiar şi o minte genială nu putea memora toate detaliile despre viaţa lui Cain sau despre vieţile lor celorlalţi scriitori faimoşi cu care Mencken fusese prieten. Dacă nu puteam găsi nimic aici, aş fi putut căuta ceva în biografia lui Dreiser sau a lui F. Scott Fitzgerald. Sau chiar a actriţei Lillian Gish.

Dar aveam o grămadă de detalii aici ca, de exemplu, faptul că Boydie, fratele lui Cain, murise într-un accident tragic, după Armistiţiu, ca şi declaraţia lui Cain că toate scrierile sale fuseseră inspirate de *Alice în ţara minunilor*. Nimeni nu ar fi putut ghici aşa ceva, citind cărţile lui Cain, care erau pline de crime şi ucigaşi şi în care o femeie superbă şi calculată îl seducea pe erou, pentru a o ajuta să iasă dintr-o încurcătură, după care se dovedea că, de fapt, chiar ea era autoarea crimei.

Chestiile astea nu erau genul de lecturi cu care s-ar fi putut delecta Ariaura şi erau exact genul de scrieri care îi plăceau lui Mencken. El fusese cel care cumpărase „Copilul din cutia de gheaţă” pentru *American Mercury* şi care îi spusese lui Cain că era una dintre cele mai bune povestiri pe care o scrisese vreodată. Ceea ce o făcea o sursă perfectă pentru o întrebare dificilă şi ştiam exact ce aveam s-o întreb. Pentru cineva care nu citise sau nu auzise de povestire niciodată, întrebarea mea nu ar fi avut niciun sens. Doar cineva care o citise ar fi putut răspunde. Aşa cum era Mencken.

Dar dacă Ariaura avea să ştie răspunsul? Ce aveam să fac? Să cred că, într-adevăr, era în legătură cu spiritul lui Mencken?

Mda. Păi atunci de ce Charles Fred nu ar fi vorbit cu morţii şi de ce nu ar fi putut Uri Geller îndoi linguri de metal?

Totul era doar un truc. Fie avea o memorie fotografică, fie cineva îi transmitea răspunsurile.

Îi transmitea răspunsurile.

Mi-am amintit, brusc, de Kildy, întrebându-mă: „Cine a fost Sue Hicks?” sau de insistenţa cu care mă bătuse la cap să merg să o văd pe Ariaura. Sau de „De ce ar intra Ariaura în legătură cu un spirit care îi jigneşte publicul?”

Am privit coperta portocaliu-gălbuie a cărţii din mâna mea. „O femeie frumoasă şi calculată care îl seduce pe erou pentru a o ajuta să-şi ducă planurile malefice la bun sfârşit” am murmurat şi m-am gândit la paznicii cu alură de actori ai Ariaurei şi apoi la Sir William Crookes.

Sexul. Implică-l pe fraier emoţional şi nu va mai putea fi capabil să vadă sârmele de la căşti. Cel mai vechi truc din branşă.

Am mai zis că Ariaura nu era îndeajuns de inteligentă să conceapă un plan atât de elaborat şi aşa şi era. Dar Kildy era inteligentă. Aşa că o trimiţi la fraier, îi vezi rafturile pline de cărţile lui Mencken şi îl auzi pe prostan murmurând „Unde naiba e Mencken când ai nevoie de el?” Apoi îi câştigi încrederea şi, dacă tăntălăul se mai şi îndrăgosteşte de tine, cu atât mai bine. Asta îl va zăpăci şi mai mult şi nu-l va face suspicios.

Totul se potrivea. Kildy stabilise primul contact – eu nu mă ocupam niciodată de spiritişti – şi Kildy ştia asta foarte bine. Kildy fusese cea care propusese să nu mergem incognito la seminar, Kildy îmi spusese să aduc camera Sony (ştiind că va fi confiscată), Kildy venise cu taxiul în loc să vină cu maşina, pentru a putea fi şi ea cu mine la birou în momentul când Ariaura avea să năvălească acolo.

Dar, cu toate astea, filmase totul. Şi nu avusese nicio idee cine era spiritul numărul doi. Eu descoperisem că e vorba de Mencken.

Da, dar tot Kildy îmi dăduse tot felul de indicii, de la seminarul la care fusese singură şi nu mă puteam baza decât pe cuvântul ei că Ariaura intrase atunci în legătură cu Mencken. Sau că o făcuse şi în Berkeley sau în Seattle.

Şi tot ea era cea care-mi tot spunea că e Mencken, cea care venise cu ideea să-i punem întrebări, întrebări la care tot eu i-am dat răspunsurile, cea care îmi sugerase ca o prietenă de-a ei să meargă la seminar şi să filmeze, film pe

care nu l-am mai primit apoi. Am început să mă întreb dacă această Riata chiar exista.

Toată chestia asta fusese o lucrătură, de la un capăt până la altul.

Şi nu mi-am dat seama nicio clipă de asta. Pentru că fusesem prea ocupat să mă holbez la picioarele ei, la părul şi la zâmbetul ei. Exact ca şi Sir Crookes.

Cu toatea astea, îmi venea greu să cred aşa ceva. Nu putea fi Kildy, cea care lucrase cot la cot, cu mine aproape un an, care furase măruntaie de pui şi se prefăcuse că a fost hipnotizată şi care îl lăsase pe Jean-Piette să-i cureţe aura şi care venise, la urma urmei, să lucreze cu mine deoarece îi ura pe şarlatanii de genul Ariaurei.

Exact. Care venise să lucreze pentru o revistă de mâna a doua, când ar fi putut câştiga cinci milioane de dolari pe film şi ar fi putut să se întâlnească cu Viggo Mortensen. Care renunţase la premiere fastuoase şi la verile petrecute în Tahiti şi la masaje exotice pentru mine. Regula Numărul Doi a Scepticilor: Dacă ceva pare prea bun pentru a fi adevărat, atunci nu este. Şi de câte ori nu-mi spusesem că e o actriţă foarte bună?

Nu, mi-am zis, strigând cu toată fiinţa mea, e imposibil să fie ea.

Dar asta spune întotdeauna fraierul, nu-i aşa, chiar şi atunci când e pus în faţa evidenţei? „Nu pot să cred. Nu mi-ar face una ca asta tocmai mie.”

Şi aici era tot şpilul – să te determine să ai încredere în ea, să te facă să crezi că e de partea ta. Căci altfel aş fi insistat să verific chiar eu acele înregistrări video ale seminariilor Ariaurei, aş fi cerut probe ce puteau fi verificate din mai multe surse că, într-adevăr, Ariaura chiar anulase acele seminarii şi m-aş fi interesat şi de povestea cu psihiatrul.

Probe verificate din mai multe surse. De asta aveam nevoie şi ştiam exact unde să le găsesc.

„Mama m-a dus la o şedinţă de-a lui Lucius Windfire” îmi spusese Kildy, iar eu aveam lista cu invitaţi ai acelor şedinţe. Erau în dosarul lui, iar eu le primisem după ce

individul fusese arestat. Kildy venise să mă vadă pe zece mai, lună în care escrocul ţinuse doar două seminarii.

Am intrat pe calculator şi am căutat listele cu invitaţi. Numele lui Kildy nu apărea pe niciuna dintre ele. Nicăieri.

Dar a zis că a mers cu maică-sa, mi-am spus, şi am tastat numele mamei ei. Nimic. Şi, din nou, nimic după ce am printat listele şi le-am parcurs la mână, nimic nici pe listele din aprilie şi martie. Şi nici nu am găsit nicăieri o donaţie de zece mii de dolari în declaraţiile fiscale ale societăţii Windfire Inc.

O jumătate de oră mai târziu, Kildy apăru zâmbitoare, frumoasă şi cu tolba plină de veşti.

— Ariaura a anulat toate şedinţele private pe care şi le programase. Se aplecă peste umărul meu pentru a se uita la ce lucram. Ai găsit vreo întrebare încuietoare pentru Mencken?

— Nu, i-am răspuns, ascunzând repede *Copilul din cutia de gheaţă* sub un dosar şi apoi în sertar. Dar am o teorie despre ce se întâmplă.

— Serios? se miră ea.

— Foarte serios. Ştii, una dintre dilemele mele a fost, de la bun început, Ariaura. Pur şi simplu nu o duce mintea să elaboreze o chestie atât de inteligentă – chestia cu „la o mie nouă sute patru”, să pretindă că nu mai poate citi din cauza atacului cerebral şi apoi să încerce să meargă la psihiatru. Ceea ce ne conduce la două posibilităţi: fie chiar e în legătură cu Mencken, fie e combinată cu cineva, cu adevărat inteligent. Şi cred că mi-am dat seama cine e acel cineva.

— Chiar aşa?

— Mda. Spune-mi ce crezi despre asta: Ariaura vrea să devină celebră. Nu la nivelul de seminarii pop, plătite cu şapte sute cinzeci de dolari de persoană şi cu casete video de treizeci de dolari, ci să fie invitată la *Oprah*, la *Today Show* sau *Larry King*, mă rog, ştii ce vreau să spun. Dar are nevoie de cineva care să o susţină, cineva credibil, aşa ca un om de ştiinţă sau ca un sceptic de profesie.

— Ca tine, zise ea, circumspectă.

— Ca mine. Doar că eu nu cred în spirite astrale. Sau în spiritişti. Şi, sub nicio formă, nu aş putea crede vreodată în spiritul unui preot antic din Atlantida. Trebuie să fie cineva cu care niciun şarlatan nu ar intra în contact şi, mai ales, cineva care să-mi spună ceea ce îmi doresc eu să aud. Şi cineva despre care ştiu o mulţime de lucruri, astfel încât să recunosc imediat indiciile strecurate cu linguriţa. În sfârşit, trebuie să fie cineva ca mine.

— Cum ar fi H.L. Mencken, spuse Kildy. Dar cum putea ea să ştie că-ţi place Mencken?

— Asta era treaba partenerei ei să afle.

— Partene…

— Parteneră, tovarăşă, complice, zi-i cum vrei. Cineva în care eu am încredere când îmi spune că trebuie neapărat să mergem să vedem o anumită spiritistă.

— Stai să văd dacă înţeleg, mă întrerupse ea. Crezi că am mers la seminarul Ariaurei şi că numărul ei cu Isus m-a impresionat atât de mult că am devenit o Credincioasă, cu C mare şi astfel am căzut în plasa ei, acceptând să o ajut să-şi ducă planul la îndeplinire, oricare o fi acel plan?

— Nu, i-am răspuns. Cred că ai lucrat cu ea de la bun început, din prima zi în care ai venit să lucrezi pentru mine.

Era într-adevăr o actriţă foarte bună. Îşi luase o expresie de parcă o rănisem de moarte.

— Deci crezi că te-am atras într-o cursă, zise după o scurtă pauză, cu un aer gânditor.

Am dat din cap că da.

— Sunt un sceptic, ai uitat? Lucrez cu dovezi şi probe ce trebuie verificate din mai multe surse. Ca de exemplu asta, am mai zis şi i-am înmânat lista cu invitaţii de la şedinţele lui Lucius Windfire.

Ea o cercetă în tăcere.

— Toată povestea despre modul în care ai dat de mine nu a fost decât praf în ochi, nu-i aşa? Nu ai luat numărul meu de telefon din cartea de telefoane, nu? Nu ai fost la Lucius cu mama ta.

— Nu.

Nu.

Mi-am dat seama că, până în momentul în care recunoscuse, sperasem să-mi răspundă ceva de genul: „Probabil că undeva e o greşeală, căci am fost acolo” sau să încerce să-mi toarne o scuză, oricât ar fi fost de puerilă. „Ce, am zis paisprezece mai? A, nu, de fapt, era douăzeci” sau „Impresara mea a cumpărat biletele. Probabil că trebuie să fie numele ei acolo.” Orice. Chiar şi să-şi fi fluturat, dramatic, genele şi să spună suspinând: „Nu pot să cred că nu ai încredere în mine.”

Dar ea nu făcu decât să stea în faţa mea, privind când la lista incriminatorie când la mine, fără nicio urmă de remuşcare sau vreo lacrimă pe obraz.

— Tu ai conceput toată povestea asta, am zis, în cele din urmă.

— Aşa e.

Am aşteptat, atunci, să-mi spună: „Dar nu e ceea ce crezi Rob, dă-mi voie să-ţi explic totul.” Dar nu o făcu. Îmi dădu lista înapoi, îşi luă telefonul mobil de pe masă şi cheile de la maşină şi, aruncându-şi neglijent geanta pe umăr, plecă la fel de liniştită de parcă s-ar fi dus să demaşte o cititoare de tarot.

Şi, în acest punct al povestirii, eroul scoate o sticlă de whisky din sertar, îşi toarnă o porţie zdravănă şi se felicită că a scăpat ca prin urechile acului.

Fusesem cât pe ce să fi fost tras pe sfoară în stil mare şi Mencken (cel adevărat, nu cel pe care Kildy şi Ariaura încercaseră să mi-l bage pe gât) nu mi-ar fi iertat-o niciodată. Aşa că drum bun şi cale bătută. Tot ce mai aveam de făcut acum era să scriu un articol despre toate astea, pentru a servi ca lecţie pentru alţi sceptici.

Dar nu am făcut nimic din toate astea. Am rămas la birou, timp de un sfert de oră, gândindu-mă la Kildy şi la felul în care plecase şi, în ciuda lejerităţii cu care o făcuse, ştiam că nu aveam să o mai văd niciodată.

„Acum am nevoie de un miracol.”

Moştenirea Vântului

V-am zis că nu-s bun de ghicitor. A doua zi dimineaţa, Kildy intră la mine în birou, cărând un vraf de hârtii şi de dosare. Le trânti pe masa mea, după care îmi luă telefonul şi începu să formeze un număr.

— Ce naiba faci? Ce-s astea? am întrebat arătându-i mormanul de hârtii.

— Probe ce pot fi verificate din mai multe surse, îmi răspunse încă formând numărul şi apoi ducând receptorul la ureche. Bună ziua, sunt Kildy Ross. Trebuie să vorbesc cu Ariaura. Urmă o pauză. Nu primeşte telefoane? Nu-i nimic, spuneţi-i că sunt la *Ochiul Scrutător* şi că trebuie să vorbesc cu ea cât mai repede. Spuneţi-i că e ceva foarte urgent. Mulţumesc. Apoi, închise.

— Îmi spui şi mie ce naiba faci? De ce ai sunat-o pe Ariaura de pe telefonul meu? am întrebat-o contrariat.

— Nu am sunat-o pe ea. L-am sunat pe Mencken. Scoase un dosar din mormanul de hârtii. Îmi pare rău că mi-a luat atât de mult. Nu mă aşteptam să fie atât de greu să fac rost de înregistrările convorbirilor telefonice ale Ariaurei.

— Înregistrările convorbirilor telefonice?

— Da, toate, începând de acum patru ani, zise ea, trăgând un alt dosar de pe masa mea.

L-am deschis.

— Cum ai făcut rost de el?

— De la un tip care se ocupă de computerele de la Pixar. Ar trebui să scriem un articol despre cât e de uşor să obţii informaţii private şi despre modul în care mediumurile le folosesc pentru a-i convinge pe oameni că vorbesc cu rudele lor moarte, spuse căutând un alt dosar. Şi iată şi convorbirile mele. Îmi întinse o listă. Cele de pe celular sunt deasupra, iar apoi urmează cele de pe fix şi cele de la telefonul din maşină. Şi astea sunt apelurile telefonice ale mamei mele. Şi telefonul mobil al impresarei mele.

— Telefonul mobil al impresarei tale?

Dădu din cap că da.

— În caz că te gândeşti că am folosit telefonul ei pentru a o suna pe Ariaura. Şi astea-s ale tatălui şi ale mamei mele vitrege. Pot să fac rost şi de cele ale celorlalte mame vitrege, dar va mai dura vreo două zile, iar marele seminar al Ariaurei e în seara asta.

Îmi dădu şi alte dosare.

— Aici ai listele cu toate călătoriile mele – bilete de avion, facturile de la hotel, dosarele maşinilor pe care le-am închiriat. Facturi de la cărţile de credit, cu adnotări – mai zise şi se aplecă să scoată din geantă trei carneţele groase, îmbrăcate în piele. Aici ai agendele cu programul meu zilnic. Prescurtările sunt explicate alături.

— Bine şi toate astea ar trebui să-mi dovedească faptul că, într-adevăr, ai fost la seminarul lui Luciud Windfire?

— Nu, Rob, ţi-am spus deja că am minţit în legătură cu acel seminar, a zis aranjând dosarele, unul după altul, în faţa mea. Acestea sunt probe că nu am sunat-o niciodată pe Ariaura, că ea nu m-a sunat pe mine, că nu am fost în Eugene ori în Seattle sau în oricare dintre oraşele unde a ţinut ea seminarii şi că nu am fost niciodată în Salem. Scoase un alt dosar şi începu să-mi întindă anumite foi din el. Aici ai programul matineului lui Guru Magaputra, de pe nouăsprezece mai. Nu am reuşit să găsesc cotoarele de la bilete, dar nu eu cumpăr biletele, ci cei de la studio. Dar am o chitanţă de la cocktailul din pauză. Vezi? Are data pe el şi scrie că a avut loc la Roosevelt şi aici ai un program al seminariilor lui Magaputra, care demonstrează că am fost acolo. Şi un fluturaş pentru următorul lui seminar pe care ni l-a dat la ieşire.

Aveam şi eu unul dintre acele fluturase şi eram destul de sigur că asistasem şi eu la acel seminar. Mersesem la trei dintre ele, lucrând la un articol despre folosirea dosarelor de deces pentru a obţine informaţii despre rudele moarte ale victirnelor. Nu mai apucasem să public acel articol – tipul fusese arestat pentru evaziune fiscală înainte să termin eu de pus toate datele cap la cap. Am privit-o întrebător pe Kildy.

— Pe atunci făceam cercetări pentru un film pe care mă gândeam să-l fac, îmi spuse ea, o comedie despre un medium. Se numea *Marele Medium*. Uite scenariul. Îmi întinse un manuscris gros, legat. Nu l-aş citi tot. E destul de plicticos. În sfârşit, te-am văzut acolo, stăteai de vorbă cu un tip cu transplant de păr…

Era managerul personal al lui Magaputra, pe care îl suspectam că îi furnizează informaţii din public. Încercam să descopăr unde îşi ţinea microfonul ascuns.

— Te-am văzut vorbind cu el şi mi-am spus că arăţi…

— Ca un prostovan…

Falca îi înţepeni.

— Nu, interesant. Drăguţ. Nu ca tipii pe care îi întâlneşti, de obicei, la astfel de seminarii. M-am interesat cine eşti şi cineva mi-a zis că eşti un sceptic profesionist şi mi-am zis, slavă Domnului. Magaputra era *atât* de fals şi toată lumea îl credea.

— Inclusiv mama ta.

— Nu, asta a fost o altă minciună. Mama mea e mai sceptică şi decât mine, mai ales după căsătoria pe care a avut-o cu tatăl meu. Cumva din cauza ei am şi devenit atrasă de tine – întotdeauna m-a bătut la cap să mă întâlnesc cu tipi care nu fac parte din industria filmului – aşa că am cumpărat un număr din *Ochiul Scrutător*, de unde am aflat adresa ta şi am venit aici.

— Ca să mă minţi.

— Da, recunoscu ea. A fost o prostie. Mi-am dat seama de asta imediat ce ai început să-mi vorbeşti de faptul că nu crezi pe nimeni pe cuvânt şi de cât de important e să lucrezi cu informaţii ce pot fi verificate din mai multe surse, dar m-am temut că, dacă aş fi spus că fac cercetări pentru un film, nu ai să mă angajezi şi că, dacă ţi-aş fi spus că-mi place de tine, nu ai să mă crezi. Ai fi putut crede că e vreun reality-show sau aşa ceva, că şi aşa era la modă atunci.

— Dar vroiai să-mi spui adevărul cândva, am zis, numai că aşteptai momentul potrivit. De fapt, tocmai erai pe punctul să mărturiseşti când a intervenit chestia cu Ariaura…

— Nu trebuie să o faci pe ironicul. M-am gândit că dacă aveam să lucrez cu tine, vei putea să mă cunoşti mai bine şi să nu mă mai priveşti ca pe o stea de cinema şi să mă inviţi undeva…

— Şi, printre altele, să afli şi nişte chestii amuzante pentru filmul tău…

— Da, strigă furioasă. Şi, dacă vrei să ştii adevărul, m-am gândit că, dacă voi merge la toate şedinţele alea idioate de regresie în vieţile anterioare şi de cercetare a eului interior, poate că pasiunea pentru tine o să dispară, dar cu cât te-am cunoscut mai bine, cu atât mai puternică a devenit. Mă privi atentă. Ştiu că nu mă crezi, dar nu am intenţionat nicio clipă să-ţi înscenez aşa ceva. Pe Ariaura am văzut-o prima oară când am mers la seminarul ei cu impresara mea şi nu am nicio treabă cu ea. Şi singura minciună pe care ţi-am spus-o vreodată a fost atunci când am venit să lucrez pentru tine. Restul – despre cât de mult îi urăsc pe şarlatanii ăştia şi despre Ben Affleck şi despre faptul că nu mai vreau să fac filme şi că vreau să te ajut să-i demascam pe impostorii ăştia şi că nu am de gând să ajung la dezalcoolizare sau să joc în *Hulk III* – a fost adevărat. Răscoli iar dosarele de pe masă şi îmi întinse un scenariu.

— Şi chiar mi-au oferit un rol.

— Pentru continuarea la *Hulk*?

— Nu, pentru un film de dragoste.

Mă privi cu ochii ei incredibil de albaştri şi dacă vreodată fusese ceva care să fie prea bun ca să fie adevărat, aceea era Kildy, aşa cum stătea acolo, cu scenariul cu coperţi verzi în mână şi cu lumina neonului căzându-i pe părul ei auriu. Mă întrebasem de multe ori cum naiba nătărăii ăia de la seminarii puteau să stea pe pernele lor liliachii şi să creadă toate tâmpeniile care li se turnau pe gât. Ei bine, acum aflasem.

Căci aşa cum eram în acel moment, ştiind că totul nu e decât o cacealma, că dosarele ei cu convorbiri telefonice nu dovedeau nimic, că puteau fi şi ele falsificate cu uşurinţă şi că nu eram altceva decât un fraier, căruia i se pregătea

scena finală de către nişte profesionişti, ei bine, în ciuda a toate astea, voiam să cred. Şi nu doar pe Kildy şi alibiul ei cu cercetările pentru un film, îmi doream să cred totul – că H.L. Mencken se întorsese din mormânt, că venise aici să mă ajute în lupta mea cu toţi şarlatanii ăia şi că, dacă aş prinde-o pe Kildy de încheietura mâinii şi aş săruta-o, am trăi fericiţi până la adânci bătrâneţi.

Şi nu e de mirare că Mencken, deşi luptase şi tunase împotriva tuturor vânzătorilor de iluzii, nu reuşise mare lucru. Ce şansă au faptele reale şi raţiunea în faţa unor oameni care au nevoie să creadă cu disperare?

Numai că Mencken nu coborâse de nicăieri. O spiritistă de mâna a treia pretindea că e el şi protestele izvorâte din dragoste ale lui Kildy – oricât de mult mi-aş fi dorit să le cred – nu erau decât parte a celui mai vechi truc din branşă.

— Frumoasă încercare, i-am zis.

— Dar tot nu mă crezi, spuse ea, mâhnită.

Şi, chiar atunci, Ariaura intră în birou.

— Am primit mesajul tău, îi spuse lui Kildy, cu vocea cavernoasă pe care o folosea când o făcea pe Mencken. Se trânti în fotoliul din faţa mea. Nătărăii ăia ai lui Ariaura…

— Poţi să renunţi la vocea asta, Ariaura, am întrerupt-o. La momeală, cum ar fi zis Mencken, totul s-a sfârşit.

Ariaura o privi, întrebătoare, pe Kildy.

— Rob crede că Ariaura e doar o născocire, îi spuse Kildy.

Ariaura îşi întoarse privirea spre mine.

— Abia acum ţi-ai dat seama de asta? Normal că e o născocire, e o şarlatancă, o escroacă…

— Nu, el crede că tu nu eşti Mencken, interveni Kildy. Crede că eşti doar un rol pe care-l joacă Ariaura, aşa cum îl joacă şi pe Isus, că faptul că îi deranjezi seminariile e doar un truc pentru a-l convinge că ea e o spiritistă autentică şi mai crede că şi eu sunt implicată în toată schema asta şi că te-am ajutat să-l păcăleşti.

Acum începe, mi-am zis. Furie şocată. Inocenţă jignită. Kildy e o străină! Nu am văzut-o niciodată în viaţa mea.

— Crede că tu…? râse Ariaura, izbindu-şi braţele de fotoliu. Sărmanul peştişor nu ştie că eşti îndrăgostită de el?

— Nu, el crede că şi asta face parte din schema noastră, îi răspunse Kildy, sinceră. Singura modalitate pentru a-l face să mă creadă e să se convingă că *nu* există nicio schemă, să creadă că, într-adevăr, tu eşti Mencken.

— Păi atunci, zise Ariaura, zâmbind, bănuiesc că va trebui să-l convingem că aşa e. Îşi lovi palmele de genunchi şi se întoarse spre mine: Ce vreţi să ştiţi, domnule? M-am născut în 1880, la nouă seara, chiar înainte ca Poliţia să înceapă un raid prin zece sau douăzeci de saloane, am început să lucrez la *Morning Herald* la proaspăta vârstă de optsprezece ani…

— Unde l-ai bătut la cap pe redactorul şef, Max Ways, timp de patru săptămâni până ţi-a dat ceva de lucru, am zis, dar faptul că şi eu ştiu asta nu înseamnă că sunt Henry Lawrence Mencken.

— Henry *Louis*, mă corectă Ariaura, mă cheamă aşa după un unchi de-al meu care a murit când era bebeluş. Ok, întreabă-mă ce doreşti.

— Nu e chiar atât de simplu, îi spuse Kildy. Îşi trase scaunul în faţa ei şi îi luă mâinile în mâinile ei. Pentru a dovedi că eşti Mencken nu e de ajuns să răspunzi la nişte întrebări. Prima regulă a scepticilor e: „Lucrurile extraordinare cer dovezi extraordinare.” Va trebui să faci ceva ieşit din comun.

— Şi care să poată fi verificat din mai multe surse, am completat eu.

— Ceva extraordinar, repetă Ariaura, privind-o pe Kildy. Nu cred că vă gândiţi să îmblânzesc şerpi sau să vorbesc în limbi antice.

— Nu, am zis.

— Problema e că, dacă vei dovedi că eşti Mencken, spuse Kildy, atunci vei dovedi că într-adevăr Ariaura poate lua legătura cu spiritele astrale, ceea ce înseamnă că nu e, de fapt,…

— Escroaca de doi bani care ştiu că este.

— Exact, spuse Kildy, şi atunci cariera sa va urca până la cer.

— Laolaltă cu toţi ceilalţi spiritişti, vindecători supranaturali şi aşa mai departe, am completat eu.

— Rob şi-a dedicat întreaga viaţă pentru a-i demasca pe toţi şarlatanii ăştia, continuă Kildy. Dacă vei dovedi că Ariaura chiar comunică cu…

— Nobila cauză a scepticismului va primi o grea lovitură, spuse Ariaura, gânditoare, adică exact rezultatul opus a ceea ce şi-a dorit Mencken. Aşa că singurul mod prin care pot să dovedesc că sunt cine sunt e să tac din gură şi să mă întorc acolo de unde am venit.

Kildy dădu din cap că da.

— Dar eu am venit pentru a o opri. Dacă mă voi întoarce în eter, Ariaura se va întoarce la scamatoriile ei cu înţelepciunea-supremă-coborâtă-din-planul-astral şi la jefuirea neruşinată a publicului ei.

Kildy dădu din cap din nou.

— S-ar putea chiar să pretindă că e în legătură cu tine.

— *Să pretindă*? strigă Ariaura, înfuriată. Nu voi permite aşa ceva! Voi… Dar dacă voi vorbi, voi dovedi că tot ceea ce am încercat să demasc e adevărat. Şi dacă nu…

— Rob nu va mai avea încredere în mine niciodată, spuse Kildy.

— Aşa că, zise Ariaura, e…

Un Catch 22[6] mi-am zis, şi apoi, dacă va zice că am prins-o – cartea nu fusese scrisă decât în 1961, la cinci ani după ce Mencken murise. Şi „Catch 22” era o expresie despre care – spre deosebire de „tăntălăi” – nici Kildy nu auzise, căci fusese atât de populară, că devenise parte integrală din limbă. Am tăcut, aşteptând să văd ce va zice Ariaura.

— E o ghicitoare moartă.

— O ce? întrebă Kildy.

— Un fel de puzzle fără soluţie, o dilemă fără ieşire.

---

[6] Termen introdus de Joseph Heller, cu romanul său Catch 22, care descrie o falsă dilemă unde nu există soluţie, o situaţie fără ieşire (n.trad.)

— Vrei să spui că e ceva imposibil, spuse Kildy, fără speranţă.

Ariaura negă, scuturându-şi pletele.

— Am avut sarcini mai grele decât asta. Trebuie să existe ceva... Se întoarse spre mine. A zis ceva despre prima regulă a scepticilor. Mai sunt şi altele?

— Da, i-am răspuns. Dacă ceva e prea bun ca să fie adevărat, atunci nu e.

— Şi „îi vei recunoaşte după veşmintele lor” adăugă Kildy. Asta e din Biblie.

— Biblia… zise Ariaura, îngustându-şi ochii. Biblia… Cât timp mai avem la dispoziţie? Când e următorul seminar al lui Ariaura?

— În seara asta, o informă Kildy, dar pe ultimul l-a anulat. Dacă…

— La ce oră?

— La opt fix.

— Opt fix, repetă ea şi făcu o mişcare spre dreapta, de parcă ar fi vrut să caute ceva în buzunar. Să fiţi acolo, în primul rând, în mijloc.

— Ce ai de gând să faci? o întrebă Kildy, cu speranţă în glas.

— Nu ştiu, răspunse Ariaura. Uneori nu trebuie să faci nimic – se dau singuri de gol. Gândiţi-vă la Marele Chiştoc al După-amiezii Fierbinţi, Bryan. Râse. Ştie vreunul dintre voi de unde pot să fac rost de nişte frânghie? Nu mai aşteptă răspunsul. Ar fi mai bine să mă apuc de treabă, atunci. Au mai rămas doar două ore. Îşi pocni genunchii cu palmele. Primul rând, pe mijloc, îi reaminti lui Kildy. Ora opt, fix.

— Dar dacă nu ne va lăsa să intrăm? o întrebă Kildy. Ariaura ne-a ameninţat că va chema Poliţia…

— O să vă lase. Ne vedem la opt.

Kildy dădu din cap.

— Eu voi veni, dar nu ştiu dacă Rob…

— O, n-aş pierde aşa ceva pentru nimic în lume…, am zis.

Ariaura îmi ignoră tonul sarcastic.

— Să aveţi un carneţel la voi, ordonă ea. Şi, în timpul ăsta, pregătiţi-vă de luptă cu şarlatanii. Ticăloşii ăştia au început să ne copleşească.

„Asişti la sute de şedinţe lungi, interminabile... şi apoi, dintr-odată, vine una atât de falsă, de comică, de melodramatică, atât de obscenă şi de ridicolă că simţi că ai trăit un an minunat într-o oră.”

H.L. Mencken

O oră mai târziu apăru un curier cu un plic mare. În el se afla un alt plic, mai mic, pătrat, lipit cu ceară roşie şi având tipărite pe el hieroglifele lui Isus. Înăunutrul lui o invitaţie liliachie pe care scria, cu litere de argint, „Avem plăcerea de a vă invita la...” şi două bilete pentru seminar.

— E semnată invitaţia? mă întrebă Kildy.

Refuzase să plece.

— Am să rămân aici cu tine până la seminar, îmi spuse, aşezându-se pe biroul meu. E singura modalitate prin care pot să-ţi dovedesc că nu pun la cale ceva cu Ariaura. Uite şi telefonul meu, îmi întinse ea mobilul, ca să nu crezi că trimit mesaje pe ascuns. Vrei să mă verifici să vezi dacă nu am vreun microfon sau ceva?

— Nu.

— Ai nevoie de ajutor? Vrei să citesc dosarele astea sau sunt deja concediată?

— Am să te anunţ după seminar.

Îmi zâmbi frumos şi se retrase în colţul cel mai îndepărtat al biroului cu dovezile ei, în timp ce eu am intrat pe dosarul lui Charles Fred şi am început să-l recitesc, căutând piste şi încercând să nu mă gândesc la plecarea intempestivă a Ariaurei.

Eram sigur că nu-i spusesem nimic lui Kildy de povestea aceea şi că nici nu putea fi găsită în biografia lui Daniel sau a lui Hobson. Singurul loc în care o văzusem vreodată fusese un articol din *Atlantic Monthly*. Am căutat-o şi în

Bartlett dar nu era nici acolo. Am dat căutare pe Google „Mencken – târfe”. Nimic.

Dar nici asta nu dovedea nimic. Ariaura – sau Kildy – puteau, la fel de bine, să fi citit despre ea, ca şi mine, în *Atlantic Monthly*. Şi de unde şi până unde se apucase H.L. Mencken să-şi caute inspiraţia în Biblie? Numai asta şi era de ajuns să-ţi dai seama că nu putea fi el, nu-i aşa? Pe de altă parte, nu spusese „catch 22”, deşi nici „ghicitoare moartă” nu putea fi considerată chiar o expresie literară. Şi nu spusese William Jennings Bryan ci „Marele Chiştoc al După-amiezii Fierbinţi, Bryan”, chestie pe care nu o citisem nicăieri, dar care aducea cu ceea ce scrisese el în articolul despre Bryan.

Şi, oricum, toate astea nu duceau nicăieri. Nu exista nimic, ceva de genul unui manuscris nedescoperit sau un testament scris de mână în care îşi lăsase averea lui Lillian Gish – nu, nici asta nu ar fi mers. Atacul cerebral, îţi aminteşti, mi-am zis – asta ar putea dovedi că, într-adevăr, fusese Mencken. Sau că nu fusese el.

Şi nu se putea face nimic din ceea ce îi spusese Kildy să facă: adică să dovedească faptul că era chiar el, Mencken, fără însă a dovedi că Ariaura era autentică. Căci, fără îndoială, nu era.

Am scos transcrierile după discursurile Ariaurei şi am început să le citesc, neştiind ce anume căutam, mai mult aşa ca să treacă timpul.

— E semnată invitaţia? mă întrebă Kildy din nou.

— Nu, am zis şi i-am dat-o ei.

— Dar pe plic? E vreo adresă?

— Nu e niciuna, înţelegând unde bate. Dar numai pentru că nu e scrisă de mână asta nu înseamnă că e de la Mencken.

— Ştiu. „Lucrurile extraordinare”... dar, cel puţin, demonstrează că vrea să îşi joace rolul până la capăt.

— Mda, la fel cum demonstrează că voi două aţi vrut să mă convingeţi că e Mencken ca să merg la seminar în seara asta.

— Tot mai crezi că ţi-am întins o cursă?

— Da, i-am răspuns, dar habar nu aveam care putea fi aceasta.

Era imposibil ca Ariaura să mai creadă că aveam să mă ridic în picioare şi să strig „O, Doamne, e adevărat! Ariaura chiar comunică cu spiritele! Cu Mencken!”. Apoi mi-am zis că, poate, avocaţii ei mă aşteptau cu vreo citaţie la tribunal sau ceva de genul acesta dar nici asta nu prea avea sens. La o adică îmi ştia adresa – fusese aici chiar în după-masa aceasta şi eu am fost la birou aproape tot timpul în ultimele două zile. În plus, dacă ar fi cerut să fiu arestat, presa ar fi venit să vorbească cu mine şi nu cred că i-ar fi convenit să mă apuc să vorbesc cu cei de la *LA Times* despre escrocheriile ei.

Când am plecat spre seminar o jumătate de oră mai târziu (în timp ce ieşeam m-am prefăcut că mi-am uitat cheile şi am lăsat-o pe Kildy să mă aştepte în hol, în timp ce eu m-am întors în birou, am legat *Copilul din cutia de gheaţă* cu bandă scotch şi am ascuns-o în bibliotecă), încă nu reuşisem să găsesc o teorie plauzibilă, iar Hotelul Hilton din Santa Monica, unde avea să aibă loc seminarul, nu mă ajuta prea mult.

Acelaşi afiş „Crede şi se va întâmpla”, aceiaşi bodyguarzi care arătau ca Tom Cruise, acelaşi control corporal. Mi-au confiscat, bineînţeles, camera Sony, reportofonul şi camera Hasaka, pe care Kildy încercase să o ascundă – după care, firesc, i-au cerut un autograf. Am intrat în aceeaşi sală de aşteptare plină de amulete-sfere de cristal-piramide şi apoi în aceeaşi sală de ceremonii, drapată în liliachiu şi argintiu. Şi, normal, ne-am aşezat pe aceeaşi podea, tare şi rece.

— Am uitat să aduc perne, sper că nu te superi, îmi spuse Kildy şi o porni spre paznicii de la uşă pentru a cumpăra unele. Pe la jumătatea drumului se întoarse.

— Nu vreau să crezi că încerc să-i transmit cine ştie ce mesaj secret Ariaurei, se scuză ea, dacă vrei să vii cu mine…

Am dat din cap că nu.

— Nu mă deranjează să stau pe podea, am zis, luând loc. Poate aşa voi reuşi să păstrez contactul cu realitatea.

Kildy se aşeză lejer lângă mine, îşi deschise geanta şi scoase o oglindă. Am privit în jur. Nu mai era la fel de multă lume ca la seminarul anterior şi, de undeva din spatele nostru, am auzit o femeie zicând; „Totul e atât de bizar. Romtha nu a făcut niciodată aşa ceva. Cred că tipa le bea la greu."

Luminile s-au colorat în roz, muzica a început să se reverse din difuzoare şi Brad Pitt se înfiinţă pe scenă cu acelaşi text (fără blitzuri, fără aplauze, fără pauze pentru mers la budă) şi cu aceeaşi introducere (Atlantida, Oracolul din Delphi, înaltul Cosmosului). Apoi, Ariaura apăru pe scenă, pe aceeaşi scară curbată de culoare neagră.

Arăta exact ca la ultimul seminar, aceeaşi robă roşie şi amuletele ei. Primi ca o regină aplauzele sălii. Evenimentele din ultimele zile – când a dat năvală în biroul meu şi m-a întrebat speriată: „Ce se întâmplă? Unde sunt?" şi când îşi pleznea genunchii şi râdea sardonic – păreau că nu avuseseră loc niciodată.

Deci totul nu fusese decât o făcătură, mi-am zis, rânjind în sinea mea. Am privit-o pe Kildy. Părea relaxată şi continua să caute ceva în poşetă.

— Bine aţi venit, Căutători ai Adevărului Divin, ne întâmpină Ariaura. Astăzi vom trăi o minunată experienţă spirituală împreună. E o zi foarte specială. Astăzi e cel de-al o sutălea seminar cu tema „Crede şi se va întâmpla".

Anunţul fu întâmpinat cu aplauze care conteniră abia după vreo două minute, când facu semn să înceteze.

— Pentru că e o aniversare, Isus şi cu mine dorim să facem ceva puţin diferit astăzi.

Alte aplauze. Am privit înspre paznicii de la uşă. Păreau destul de nervoşi, de parcă s-ar fi aşteptat ca, din secundă în secundă, să se producă un alt dezastru, dar Ariaura vorbea cu propria ei voce, cu acelaşi accent şi intonaţie ca şi Oprah.

— Seminariile mele – *ale noastre* – sunt, de obicei, foarte structurate. Aşa e şi firesc – dacă vibraţiile aurelor nu

sunt cele corecte, spiritele nu pot cobori printre noi şi după ce am terminat de vorbit cu ele, sunt întotdeauna foarte obosită, aşa că nu prea am oportunitatea *să vorbesc* cu voi, cu adevărat. Dar azi e o zi specială. Aşa că aş dori ca prietenii mei din echipa tehnică – în acest moment îşi ridică privirea înspre cabina de control – să reaprindă luminile…

Urmă o pauză, ca şi cum cei de acolo ar fi dezbătut dacă să urmeze sau nu ordinele ei, dar în cele din urmă luminile se aprinseră.

— Mulţumesc, e perfect, acum vă puteţi lua liber pentru restul zilei, spuse Ariaura. Apoi se întoarse spre maestrul de ceremonii. E valabil şi pentru tine, Ken. Ca şi pentru minunaţii mei paznici – Derek, Jared, Ted – pe care vă rog să-i aplaudaţi din toată inima.

Lumea din sală îi aplaudă şi apoi, pentru că paznicii de la uşă continuau să rămână nemişcaţi, privindu-se nedumeriţi, ea le făcu semne cu mâna să plece.

— Hai, fugiţi. Vreau să vorbesc cu aceşti oameni între patru ochi, şi pentru că aceştia încă ezitau, ea continuă: nu vă faceţi griji, o să vă primiţi banii cuveniţi. Apoi se duse către maestrul de ceremonii şi îi spuse ceva, zâmbind. Acesta probabil se convinse că totul e în ordine, căci le făcu semn paznicilor şi celor din cabina de control şi aceştia dispărură.

Am privit-o din nou pe Kildy. Se ruja, calmă.

— Eşti sigură? am citit întrebarea de pe buzele maestrului de ceremonii.

— Totul e ok, îi spuse Ariaura.

Brad Pitt, maestrul de ceremonii, se încruntă şi ieşi de pe scenă, iar cameramanul începu şi el să-şi demonteze aparatura.

— Nu, Emesto, tu nu, îi strigă Ariaura, tu va trebui să rămâi şi să filmezi.

Aşteptă până când Brad Pitt dispăru pe uşă şi apoi veni spre marginea scenei, unde rămase în tăcere pentru o vreme, cu braţele lipite de corp.

Kildy se aplecă spre mine, cu rujul în mână:

— Seamănă cu scena finală din *Carrie*, nu?

Am dat din cap că da, încercând să măsor distanţa dintre noi şi ieşire. Deasupra noastră se auzi o uşă trântindu-se – camera de control – şi Ariaura bătu din palme.

— În sfârşit, am rămas singuri, zise ea zâmbind. Făcu o pauză teatrală: Am crezut că nu vor mai pleca niciodată.

Râsete.

— Acum, că, în sfârşit, s-au retras, vreau să vă întreb un singur lucru. Aici făcu o pauză teatrală. Nu-i aşa că arată *superb*?

Urmă o nouă serie de râsete, aplauze şi fluierături. Ariaura aşteptă până ce lumea se calmă şi apoi întrebă:

— Câţi dintre cei prezenţi au fost şi la ultimul seminar?

Dispoziţia publicului se schimbă pe loc. Am văzut câteva mâini ridicate în aer, dar fără prea multă convingere, iar două dintre vecinele mele, care purtau nişte cercei uriaşi, se priviră la fel de nervoase ca şi paznicii de la uşă, cu câteva minute mai înainte.

— Sau la seminarul meu de acum două săptămâni? întrebă Ariaura.

Se ridicară alte patru mâini.

— Ei bine, pentru cei care nu aţi fost la niciunul dintre ele, nu vă pot spune decât că ultimele mele seminarii au fost… oarecum interesante, asta ca să folosesc un cuvânt blând.

Din public răbufniră câteva râsete nervoase.

— Şi cei familiarizaţi cu lumea spiritelor ştiu ce se poate întâmpla când încercăm să intrăm în legătură cu energiile de deasupra noastră. Planul astral poate fi un loc periculos. Pentru că acolo există spirite pe care nu le putem controla, spirite rele, spirite false, care încearcă să ne ţină departe de lumină.

Spirite false, bine zis, mi-am spus în sinea mea.

— Dar nu aveţi a vă teme căci arma mea e Adevărul. Reuşi cumva să rostească cuvântul cu „a” mare.

Am privit-o pe Kildy. Stătea aplecată înainte, aşa cum o făcuse şi la seminarul anterior, ascultând concentrată

cuvintele Ariaurei. În mână încă mai ţinea oglinda şi tubul de ruj.

— Ce are de gând? am întrebat.

Ea dădu din cap, dar nu-şi mută privirea de la scenă.

— Nu e ea.

— Poftim?

— Mencken e cel care vorbeşte.

— Mencken…? am spus, şi am privit din nou spre scenă.

— Dar niciun spirit, indiferent cât de întunecat, continuă Ariaura, indiferent cât de rău-intenţionat, nu poate sta între mine şi Adevărul Suprem.

Se auzi un ropot de aplauze.

— Sau nu mă poate împiedica să vă aduc Adevărul. Ariaura zâmbi şi îşi desfăcu braţele. Eu sunt o escroacă, o şarlatancă, spuse apoi, veselă. Nu am intrat în legătură cu niciun spirit, niciodată. Pe Isus l-am inventat prin 1996, când mă ocupam cu un joc piramidal în Dayton, Ohio. Cei de la FBI ne-au dibuit şi, pentru că fusesem deja acuzată de fraude poştale prin 1994, a trebuit să-mi schimb numele – apropo, numele meu real e Bonnie Friehl, dar în Dayton îmi ziceam Doreen Manning – şi să-mi depun banii într-o bancă din Chickamauga, Virginia, care, de altfel, e şi oraşul meu natal. Apoi m-am mutat în Miami Beach şi, în timp ce îmi perfecţionam numărul cu Isus, am făcut-o pe ghicitoarea.

Mi-am căutat carneţelul şi stiloul. Bonnie Friehl, Chickamauga, Miami Beach…

— Da, am fost o vreme ghicitoare, de fapt, mă ocupam mai mult de blesteme… Dacă eram plătită, îndepărtam orice blestem… asta până mi-am perfecţionat numărul cu Isus după care, când m-am simţit pregătită, l-am contactat pe un tip din Vegas…

De undeva, din spate se auzi o bufnitură puternică. Emesto îşi aruncase camera de filmat şi o luase la fugă spre uşă. Şi totuşi trebuia să filmeze cineva toate astea. Dar nu vroiam să pierd niciun cuvânt în timp ce aş fi încercat să văd cum funcţionează camera lui.

Am privit-o pe Kildy, sperând că-şi ia şi ea notiţe, dar părea transfigurată de ce se întâmpla pe scenă, aşa cum

stătea cu rujul şi cu oglinda în mână şi cu gura căscată. Cu riscul de a pierde câteva cuvinte, trebuia să filmez totul. Am sărit în picioare.

— Ce faci? m-a întrebat Kildy.

— Păi trebuie să filmez totul.

— Dar filmăm, îmi spuse ea calmă, arătând oglinda şi rujul.

— Te iubesc, i-am spus.

Ea dădu din cap că ştie.

— Mai bine ia şi scrie numele, în caz că Poliţia îmi va confisca trusa de machiaj.

— Numele lui era pe atunci Chuck Venture, continuă Ariaura. Mai lucrasem cu el la o escrocherie prin poştă. De fapt, numele real e Harold Vogel, dar cei mai mulţi dintre voi îl ştiţi după numele de scenă. E Charles Fred.

O, Doamne, mi-am zis, scriind toate numele: Harold Vogel, Chuck Venture…

— Am făcut împreună două escrocherii cu scrisori, spuse Ariaura, aşa că i-am spus că vreau să meargă cu mine în Salem, unde să mă introducă în spiritism.

Se auzi uşa deschizându-se şi izbindu-se cu putere. Emesto reuşise să părăsească corabia.

— Harold avea prostul obicei să pună totul pe hârtie, îi dădu înainte Ariaura, pe un ton amical. „Aşa nu mă vei putea şantaja, Doreen” mi-a spus el. „Vrei să pariem?” i-am răspuns. „Am pus toate informaţiile într-o bancă în Dayton, cu instrucţiunea de a fi făcute publice, dacă mi se întâmplă ceva.” Ariaura se aplecă înspre noi, aruncându-ne o privire complice. Bineînţeles că era doar o minciună. De fapt, hârtiile sunt ascunse bine la mine în dormitor, după portretul lui Isus. Combinaţia de la seif e 12 stânga, 6 dreapta, 14 stânga. Râse fericită. În sfârşit, el m-a învăţat cum să-i vrăjesc pe nătărăi la seminarii, astfel încât aceştia să-şi spună necazurile lui Isus în audienţe private, cum să le trimit copii după casetele video, etc…

În spatele meu se auziră câteva suspine, apoi lumea începu să murmure, înfuriată, dar Ariaura nu le dădu nicio atenţie…

— Şi tot el mi-a făcut cunoştinţă cu personalul de la Centrul de Dezalcoolizare „Noi începuturi” şi cu maseuzele de la Centrul de Sănătate Willowsage, care mi-au dat detalii despre clienţii lor, pe care Isus le-a folosit pentru a-i convinge pe aceştia că ştia, într-adevăr, totul…

Murmurul deveni tot mai puternic, transformându-se mai degrabă într-un fel de mârâială, dar era acoperit de strigătele şi de izbiturile venite de după uşa de la intrare, care se închidea probabil pe dinăuntru.

— Sincer, nu cred că mi-a folosit prea mult să învăţ toate prostiile alea despre Lemuria, continuă Ariaura. Vreau să zic că oricum voi credeţi *orice*. În acest moment, zâmbi graţios publicului, de parcă s-ar fi aşteptat să primească aplauze, dar tot ce se auzi în afara bufniturilor din uşă erau femeile din public care strigau în telefoanele lor mobile. Toată lumea din jurul nostru avea telefonul la ureche.

— Acum, doriţi să-mi puneţi întrebări? ne întrebă Ariaura veselă.

— Da, am zis. Vrei să spui că, de obicei, nu faci decât să joci un rol? Pe Isus?

Îmi zâmbi mulţumită de întrebare.

— Bineînţeles. Nu există niciun Isus la fel cum e imposibil să intri în legătură cu spiritele. Privi peste capul meu, la mulţimea înfuriată. Alte întrebări? Da? Doamna în albastru?

— Cum ţi-ai permis să ne minţi în halul acesta, neruşina…

M-am ridicat în picioare şi m-am dus mai aproape de scenă.

— Vrei să spui că Todd Phoenix e şi el un escroc?

— O, sigur că da. Cu toţii sunt nişte escroci: Todd Phoenix, Joye Wildde, Randal Mars. Următoarea întrebare? Da, domnişoară Ross?

Kildy păşi şi ea, mai aproape de scenă, cu rujul şi oglinda în mână.

— Când a fost prima dată când ne-am întâlnit?

— Nu e nevoie să faci asta, i-am zis.

— E doar aşa, pentru mine, îmi zâmbi ea fermecător. Ariaura, ne-am mai văzut vreodată înainte de săptămâna trecută?

— Nu, răspunse ea. Te-am văzut la Ari, la seminarul meu, dar nu ne-am cunoscut personal decât după aceea, în biroul *Ochiului Scrutător*, care, de altfel, e o revistă foarte bună. Vă sugerez să vă faceţi abonament la ea chiar de azi.

— Şi sunt eu complicea ta în vreun fel? continuă Kildy cu întrebările.

— Nu, dar am câteva complice, zise Ariaura. Femeia în verde din al şaselea rând e una dintre ele, arătă ea spre o brunetă planturoasă. Ridică-te în picioare, Lucy.

Dar Lucy o luase deja la fugă spre uşă, şi la fel făcură o roşcată subţire, îmbrăcată într-un caftan în culorile curcubeului şi o femeie de vreo şaizeci de ani, îmbrăcată impecabil într-un costum Armani, urmate de câteva femei furioase din public.

— James e una dintre ele, zise Ariaura, veselă, arătând-o pe roşcată. Şi Doris. Ele mă ajută să aflu informaţii personale de la voi astfel încât Isus să pară „că le ştie şi le vede pe toate”. Haideţi pe scenă şi faceţi o plecăciune, fetelor, ciripi ea, din ce în ce mai înveselită.

„Fetele” o ignorară. Doris, cu o turmă de femei mai în vârstă pe urmele ei, reuşi să deschidă uşa şi să strige:

— Trebuie să o opriţi! A înnebunit!

Maestrul de ceremonii şi paznicii de la uşă intrară în sală şi o luară la fugă spre scenă. Dar publicul era la fel de hotărât să iasă de acolo pe cât erau ei de hotărâţi să intre aşa că trebuia să profit cât mai mult de îmbulzeala creată.

— Toţi spiritiştii de care ai pomenit se folosesc de şantaj, ca şi tine? am întrebat-o pe Ariaura.

— Ariaura! urlă maestrul de ceremonii, prins în mijlocul mulţimii de femei furioase. Nu mai spune niciun cuvânt. Tot ce spui poate fi folosit împotriva noastră!

— O, bună, Ken. Ken se ocupă de spălatul banilor. Fă o plecăciune, Ken! Şi voi, Derek, Ted şi Jared, adăugă ea, arătând înspre paznici. Băieţii culeg şi ei informaţii de la

public, pe care mi le transmit prin asta, spuse ea, scoţându-şi amuleta de la gât.

Apoi mă privi din nou.

— Am uitat ce ai întrebat.

— Toţi aşa-zişii spiritişti se folosesc de şantaj ca şi tine?

— Nu, nu chiar toţi. Swami Vishnu Jammi se foloseşte de sugestia post-hipnotică, iar Nadrilene s-a folosit întotdeauna de furăciuni.

— Şi Charles Fred? Care e schema lui?

— Invest…, mai apucă să zică Ariaura după care microfonul îi muri. Am privit în spate să văd ce se mai întâmplă. Unul dintre paznici ţinea, mândru, cablul de la microfon deasupra capului.

— Cu fraude din investiţii, strigă Ariaura, pentru a se putea face auzită. Chuck îi convinge, prin vocea rudelor moarte, pe clienţii săi să-şi investească banii în acţiuni ale anumitor firme. Ţi-aş sugera…

Unul dintre paznici reuşise să ajungă la scenă. O apucă pe Ariaura de un braţ, luptându-se cu ea.

— … îţi sugerez să verifici la Metra…, continuă ea să ţipe, Metracon, Spirilink. Pe scenă îşi făcu apariţia un al doilea paznic şi, împreună, cei doi reuşiră să o imobilizeze. Crystalcom Inc – mai zise ea, luptându-se cu disperare să scape din mâinile lor – şi Universis. Află… luaţi-vă labele de pe mine, mai zise şi îl lovi pe unul dintre paznici, acolo unde îl durea cel mai tare.

Maestrul de ceremonii păşi în faţa ei.

— Aici se încheie seminarul de azi, ţipă el, încercând, în acelaşi timp să se ferească de picioarele ei. Vă mulţumesc pentru prezenţă. Copii video…, începu el după care se mai gândi puţin,… ăăă, poze cu autograf pot fi cumpărate…

— Află cine deţine pachetul majoritar de acţiuni, îmi strigă din nou Ariaura, luptându-se să scape din braţele paznicilor. Şi mai întreabă-l pe Chuck ce ştie despre o escrocherie cu cecuri false de care se ocupă Zolita în Reno.

Maestrul de ceremonii renunţă să mai anunţe ce se putea cumpăra şi o apucă pe Ariaura de picioare. Împreună cu paznicii, reuşi să o ducă în spatele scenei.

— Încă o întrebare! am urlat eu, dar era deja prea târziu. De ce se afla copilul în cutia de gheaţă?

„... asta e ultima oară când mă mai vezi...”

H.L. Mencken

— Asta tot nu dovedeşte că a fost Mencken, i-am spus lui Kildy. La fel de bine poate fi vorba de o manifestare de vină a subconştientului Ariaurei, vreau să zic a lui Bonnie Friehl.

— *Sau*, răspunse Kildy, ar putea fi o escrocherie, cum ai zis tu, doar că una dintre escroace s-a îndrăgostit de tine şi nu a putut s-o ducă până la capăt.

— Nu, aşa ceva nu se poate, am spus. Poate că tipa respectivă ar fi putut să o convingă pe Ariaura să renunţe la escrocherie, dar i-ar fi fost imposibil să o facă să mărturisească public toate infracţiunile acelea.

— Dacă într-adevăr le-a comis. Nu avem încă nicio dovadă concretă că ea e Bonnie Friehl.

Dar amprentele de pe carnetul ei de conducere din Ohio s-au potrivit şi toate celelalte piste pe care ni le-a dat s-au dovedit a fi adevărate.

Ne-am petrecut următoarele două luni cercetându-le şi pregătind un număr special pentru revistă intitulat „Marea escrocherie a spiritiştilor”. Iniţial am crezut că vom fi chemaţi să depunem mărturie în procesul împotriva Ariaurei, dar ea se apucă să se certe cu avocaţii ei, dacă să pretindă sau nu că avusese un moment temporar de nebunie – de vreme ce crezuse că a fost posedată de Spiritul Răului şi al Întunericului – şi, în cele din urmă, îi concedie şi acceptă oferta procurorilor de a-i turna pe toţi spiritiştii implicaţi în afaceri necurate. Am crezut o vreme că voi da faliment, de vreme ce nu mai rămăseseră prea mulţi în libertate, după dezvăluirile ei.

Dar mi-am făcut griji degeaba. În câteva săptămâni, apărură alţii în locul celor arestaţi, care pretindeau a fi „Adevăraţii Reprezentanţi ai Moralităţii Cosmice” şi

„spiritiştii în care puteţi avea încredere”. Apăru chiar şi un program prin care puteai slăbi, asistând la seminarii de meditaţie, deci Kildy şi cu mine aveam, din nou, destulă treabă.

— Degeaba s-a întors pe pământ, spuse Kildy dezgustată, după ce asistasem la un seminar despre tratamentele supranaturale pentru mărirea sânilor.

— Nu e chiar aşa, am răspuns. Charles Fred e arestat pentru fraude fiscale, nimeni nu mai merge la Templul Explorării Cosmice şi jumătate din spiritiştii din LA sunt la pământ. Le va trebui ceva vreme până vor descoperi noi metode de a le lua banii oamenilor.

— Păi ai zis că nu crezi că a fost Mencken.

— Am spus că nimic nu dovedeşte că ar fi fost el. Regula Numărul Unu: „Lucrurile extraordinare cer dovezi extraordinare.”

— Şi nu crezi că ce s-a întâmplat pe scenă a fost ceva extraordinar?

A trebuit să-i dau dreptate.

— Dar la fel de bine e posibil să fi fost chiar Ariaura. Nu a spus nimic din ceea ce nu ştiam deja.

— Dar cum de ne-a dat combinaţia de la seiful ei? Şi de ce le-a spus tuturor să-şi facă abonamente la revista noastră?

— Tot nu dovedeşte că a fost Mencken. Poate a fost ceva ca în cazul lui Bridey Murphy. Poate că Ariaura a avut o bonă care-i citea din *Sun* când era copilă.

Kildy râse.

— Nu cred că vorbeşti serios.

— Nu cred nimic ce nu poate fi dovedit cu probe solide, i-am răspuns. Sunt un sceptic, ai uitat? Şi tot ce s-a întâmplat pe scenă poate fi dovedit raţional.

— Exact, spuse Kildy.

— Ce vrei să spui?

— Ai să-i cunoşti după veşmintele lor.

— Cum adică?

— Vreau să spun că nu se poate să nu fi fost Mencken, căci a făcut exact ceea ce i-am cerut noi: a dovedit că e el

şi că Ariaura e o şarlatancă. Şi a facut-o în aşa fel încât să nu se poată spună cu precizie că a fost el, ca să nu se poată spună că, într-adevăr, Ariaura poate comunica cu spiritele.

Nu am avut ce să mai răspund unei logici atât de întortocheate, aşa că am schimbat subiectul şi am sărutat-o.

Apoi am trimis copii după discursurile Ariaurei la Universitatea California din LA pentru a fi comparate cu scrierile lui Mencken. Aveam nevoie de dovezi ce puteau fi verificate din mai multe surse.

Am scos *Copilul din cutia de gheaţă* din locul în care o ascunsesem când Kildy nu era la birou şi am dus cartea acasă la mine, am învelit-o în hârtie şi am ascuns-o din nou, unde altundeva decât în cutia de gheaţă. Obiceiurile vechi dispar greu.

Cei de la Universitate mi-au trimis transcrierile înapoi spunând că sunt prea puţine pentru un răspuns precis. Celelalte universităţi de prestigiu la care am apelat au spus cam acelaşi lucru. Şi cam atât. Nu era cine ştie ce. Ar fi fost plăcut să-l mai am o vreme pe Mencken prin preajmă. Hotărât lucru, plecase mult prea devreme.

Aşa că, împreună cu Kildy, a trebuit să-i continuăm munca de unde o lăsase. Ceea ce însemna că nu era de ajuns doar să punem fraza sa „Ticăloşii ne copleşesc” ca motto al revistei *Ochiul Scrutător*, ci că trebuia să luptăm zi de zi pentru a-i demasca pe cât mai mulţi.

Căci Mencken nu devenise celebru doar datorită articolelor sale împotriva a tot felul de şarlatani, ci mai ales pentru cauza pentru care luptase toată viaţa sa: Adevărul. De aceea urâse din toată inima ignoranţa şi superstiţiile şi necinstea, pe care le criticase cu pasiune în fiecare articol scris.

Asta trebuia să facem şi noi la *Ochiul Scrutător*. Nu era de ajuns că-i dădusem de gol pe Ariaura şi pe Swami Vishnu şi pe dentiştii paranormali sau pe mediumurile care te ajutau să slăbeşti cu ajutorul dietei Atkins. Trebuia să-i convingem pe cititorii noştri să devină la fel de pasionaţi de

ştiinţă şi de raţiune pe cât fuseseră de vrăjitorie şi spiritism. Nu numai că trebuia să spunem adevărul, dar trebuia să-i facem *să creadă* în el cu toată fiinţa lor.

Aşa că, după cum v-am spus, am fost foarte ocupaţi în lunile care au urmat schimbând formatul revistei, colaborând cu Poliţia şi cercetând toate informaţiile Ariaurei. Am mers la Las Vegas unde ne-am documentat despre escrocheria cu scrisori pe care ea şi Chuck Venture/Charles Fred o puseseră în aplicare, după care eu m-am întors acasă, să mă ocup de revistă, iar Kildy s-a dus mai întâi în Dayton, apoi la Chickamauga, pe urmele infracţiunilor săvârşite de Ariaura.

Aseară m-a sunat.

— Sunt eu, Rob, mi-a spus emoţionată. Sunt în Chattanooga.

— Chattanooga, *Tennessee*? m-am mirat eu. Ce naiba cauţi acolo?

— Procurorul care se ocupă de afacerea piramidală e plecat la Roanoke, aşa că nu-l voi putea întâlni decât luni, iar consiliul profesoral din Zion – un orăşel de aici – încearcă să treacă o lege prin care proiectul inteligent să fie predat în şcolile publice. Dacă legea va trece aici, atunci va putea fi introdusă, în timp, în fiecare stat. Aşa că, din moment ce nu mă pot întâlni cu procurorul, m-am gândit să trag o fugă până aici – sunt doar cinzeci de mile din Chickamauga – şi să iau interivuri profesorilor de ştiinţe exacte pentru articolul acela la care te-ai gândit tu: „Procesul Scopes după optzeci de ani.”

— Şi? am întrebat, nerăbdător.

— Şi, conform profesoarei de chimie, ceva neobişnuit s-a întâmplat la ultima şedinţă de consiliu profesoral. S-ar putea să nu fie nimic important, dar m-am gândit că e mai bine să te sun, să fii pregătit să zbori până aici dacă va fi cazul.

Dacă va fi cazul.

— Unul din membrii consiliului şcolii, domnul…, se opri pentru a-şi consulta notiţele, domnul Horace Didlong

vorbea despre lipsa de dovezi ştiinţifice a teoriei lui Darwin când, din senin, a început să se răstească la cei aflaţi acolo.

— Profesoara de chimie ţi-a spus ce a zis? am întrebat, sperând să nu fie ceea ce credeam eu.

— Nu şi-a amintit mai nimic, dar antrenorul echipei de baschet a spus că i-a auzit pe unii dintre elevi că ar fi filmat toată scena pe telefoane mobile şi că va vorbi cu ei pentru a vedea dacă sunt dispuşi să-mi facă o copie. Tipul a mai zis că „a fost o ieşire foarte ciudată, de parcă Horace ar fi fost posedat de un demon sau aşa ceva...”

— Sau poate că era doar foarte beat, am spus. Şi chiar nu-şi aminteşte niciunul dintre ei nimic?

— A, nu, îşi amintesc, doar că nu în întregime. Se pare că Didlong a luat-o razna vreo câteva minute. A zis că nu-i vine să creadă că mai sunt atâţia ignoranţi pe lumea asta (a folosit termenul latinesc pentru ignoranţi), care nu cred în evoluţionism şi că ce naiba au predat la şcoli până acum. Profesoara de chimie mi-a spus că a ţinut-o aşa vreo cinci minute, după care s-a oprit brusc în mijlocul frazei şi a revenit la normal, începând să vorbească, din nou, despre cum cea de-a doua lege a lui Newton contrazice evoluţionismul.

— Ai reuşit să dai de acest Didlong?

— Nu. Am să merg să-l caut imediat ce termin de vorbit cu profesoara de chimie, dar tot ea mi-a spus că a vorbit cu soţia lui Didlong care l-ar fi întrebat ce naiba l-a apucat şi acesta arăta de parcă habar nu avea.

— Asta nu dovedeşte că e vorba de Mencken, am zis.

— Ştiu, dar sunt în Tennessee şi e vorba de evoluţionism. Şi ar fi tare fain să fie el, nu-i aşa?

Fain. H.L. Mencken dezălnţuit în Tennessee, în mijlocul unei dispute despre creaţionism.

— Da, am zis şi am rânjit, ar fi extraordinar, dar înclin să cred că mai degrabă Didlong a fumat ceva interzis. Sau că încearcă să obţină ceva publicitate. Îşi mai amintesc şi altceva din spusele lui?

— Da, stai să văd unde am scris... Gata, am găsit. I-a numit pe ceilalţi membri ai consiliului o adunătură de

nătărăi… şi apoi a spus că ar prefera oricând o maimuţă în locul lor, căci creierele lor sunt paralizate de la atâta bombastică religioasă şi… chiar la sfârşit, înainte să-şi revină, ar mai fi zis: „Niciodată nu am crezut că semăn prea tare cu Alice.”

— Alice? am întrebat-o. Sigur a spus Alice şi nu August?

— Da, foarte sigur, pentru că numele profesoarei de chimie e chiar Alice şi a crezut că i se adresează ei, la fel şi preşedintele consiliului căci s-a uitat la ea şi a întrebat: „Alice? Ce treabă are Alice cu evoluţionismul?” şi Didlong ar fi răspuns: „Da, Jamie le avea cu scrisul, deşi ticălosul ăla mi-a furat iubita. Ai grijă să nu ţi-o fur şi eu.” Ai idee ce înseamnă asta, Rob?

— Da, am zis. Cât timp durează până se obţine permisul de căsătorie în Tennessee?

— Am să mă interesez, îmi răspunse Kildy, pe un ton mulţumit şi apoi preşedintele i-a răspuns: „Nu poţi vorbi aşa aici” şi, după spusele profesoarei de chimie, Didlong ar fi răspuns… stai o clipă să caut… aşa, am găsit, dar va trebui să scriu totul pe hârtie pentru că nu are niciun sens, deci, a răspuns: „Ai fi surprins să afli ce pot face eu. Ca de exemplu să agit animalele. Şi că tot veni vorba, de asta era ascuns copilul în cutia de gheaţă. Mama lui îl pusese acolo, ca să nu-l mănânce tigrul…”

— Ok, am zis, iau primul avion şi vin acolo.

———————————

Traducere: Emanuel Huţanu
„Inside Job” by Connie Willis

Sci-Fi
magazin
www.sci-fi.ro

Sci-Fi
magazin

Sci-Fi
magazin

Sci-Fi
magazin

Sci-Fi
magazin

Sci-Fi
magazin

Sci-Fi
magazin

Sci-Fi
magazin

Sci-Fi
magazin

Sci-Fi
magazin

Sci-Fi
magazin

Sci-Fi
magazin